JAMES PATTERSON

ȘI ANDREW GROSS

al 3-lea CAZ

JAMES PATTERSON
ANDREW GROSS

al 3-lea CAZ

Original: 3rd Degree

Traducere:
LAURA MARIA BERTEANU

RAO
Rao International Publishing, 2006

Ca întotdeauna, transmitem mulţumirile şi deosebita noastră stimă doamnei ofiţer de la Departamentul de Criminalistică, inspector Holly Pera, şi partenerului său, Joe Toomey, de la Poliţia din San Francisco, pentru că rezolvă zi de zi cazurile pe care noi doar le povestim. Şi pentru că ne-au pus în legătură cu Dino Zografos, de la Departamentul de Arme Speciale şi Tactică, el reuşind să ne facă să simţim pe propria piele groaza ameninţării unei bombe cu ceas.

Le mulţumim, de asemenea, sergentului Joe Sanchez şi inspectorului în rezervă Steve Engler, de la Poliţia din Berkeley, care au fost martori la criza din anii şaizeci şi care, timp de câteva ceasuri, au reînviat pentru noi Republica Populară Berkeley, cu devastarea şi cu visurile ei.

Şi pentru Chuck Zion, un om cum rar s-a mai văzut, care a murit la World Trade Center, la 11 septembrie 2001.

Capitolul 1

Era o dimineaţă de aprilie, senină, calmă şi leneşă. Aşa începea cea mai groaznică săptămână din viaţa mea.

Alergam de-a lungul golfului, însoţită de căţeaua mea de rasă collie, Martha.

Asta fac eu, de obicei, duminică dimineaţa – mă trezesc devreme şi-mi îndes partenerul de viaţă în scaunul din faţă al Explorerului. Mă forţez să alerg cinci kilometri, de la Fort Mason până la pod şi înapoi. Suficient cât să mă conving pe mine însămi că mă apropii de ce se mai poate numi „în formă” la treizeci şi şase de ani.

În acea dimineaţă, venise cu noi şi prietena mea, Jill. Ca să-l pună la alergat pe puiul ei de labrador, Ottis – cel puţin, aşa spunea ea. Mai degrabă, zic eu, ca să-şi facă încălzirea pentru un tur de ciclism pe muntele Tamalpais sau pentru cine ştie ce alt efort fizic adevărat pe care şi-l planificase pentru ziua aceea.

Îmi venea greu să cred că trecuseră doar cinci luni de când Jill pierduse copilul. Acum stătea din nou în faţa mea, cu trupul zvelt şi tonificat.

— Ei, cum a fost aseară? mă întrebă ea, în timp ce alerga pe lângă mine. Umblă vorba că Lindsay ar fi avut o întâlnire…

— I-ai putea spune şi aşa… am răspuns, uitându-mă fix spre culmile Fort Mason care mi se părea că nu se apropiau suficient de repede. Dar atunci ai putea considera şi Bagdadul un loc de vacanţă.

Tresări.

— Iartă-mă că am adus vorba.

De când începusem să alerg, nu-mi putusem alunga din minte amintirea enervantă a lui Franklin Fratelli – mogul de „valori de remarketing” (ceea ce era doar un fel mai pompos de a spune că-şi trimitea gorilele peste faliţii de pe

„dot com”, care nu-şi mai puteau achita ratele la Beemer sau Franck Muller.)

Timp de două luni, Fratelli îşi vârâse mutra în biroul meu ori de câte ori avusese treabă pe la Palatul de Justiţie, până când reuşise să mă înmoaie şi să mă facă să-l invit la masă, sâmbătă seara (costiţe în vin de porto pe care am fost nevoită să le bag în frigider, atunci când m-a lăsat baltă, în ultima clipă.)

— Mi-a tras clapa, am spus eu sec. Nu întreba nimic. Nu-ţi dau detalii.

Ne-am oprit când am ajuns la Marina Green, şi, în vreme ce eu de-abia mai puteam respira, această adevărată Mary Decker sălta de pe-un picior pe altul, de parcă ar mai fi avut chef de-o tură.

— Nu ştiu cum reuşeşti, am spus cu mâinile pe şolduri, încercând să-mi reglez respiraţia.

— Bunica, zise ea ridicând din umeri şi dezmorţindu-şi picioarele, a început să meargă pe jos câte opt kilometri pe zi, la şaizeci de ani. Acum, are nouăzeci. Habar n-avem pe unde a ajuns.

Amândouă am izbucnit în râs. Mă bucuram s-o văd pe Jill încercând să redevină ea însăşi. Mă bucuram s-o aud râzând din nou.

— Vrei un mocacino? am întrebat-o. Face Martha cinste.

— Nu pot. Vine Steve de la Chicago. Vrea să urcăm cu bicicleta să vedem expoziţia Dean Friedlich, de la *Legiunea de Onoare*, imediat după ce aterizează şi se schimbă. Ştii cum face căţeluşul când nu-l scoţi la plimbare.

M-am încruntat.

— Mi-e greu să mă gândesc la Steve ca la un căţeluş.

Jill dădu din cap şi-şi scoase helanca, ridicând braţele.

— Jill! am făcut eu. Ce dracu’ e *aia?*

De sub bustiera pe care o avea pe dedesubt, se vedeau câteva vânătăi mici şi negre, ca nişte urme

de degete.

Îşi aruncă helanca pe umeri, părând luată prin surprindere.

— M-am lovit când am ieşit de la duş, zise ea. Da' să vezi cum arată duşul! adăugă, făcându-mi cu ochiul.

Am dat din cap, dar ceva la vânătaia aia nu-mi dădea deloc pace.

— Sigur nu vrei o cafea? am întrebat-o.

— Îmi pare rău… îl ştii pe *El Exigente*. Dacă întârzii cinci minute, consideră că începe să devină un obicei.

Fluieră după Ottis şi începu să alerge înapoi spre maşina ei, făcându-mi cu mâna.

— Ne vedem la serviciu!

— Ei, tu ce spui? am întrebat, îngenunchind lângă Martha. Se pare că tu vrei un mocacino.

Am pocnit din lesă şi am pornit-o la pas înspre Starbucks, pe Chestnut.

Marina a fost dintotdeauna unul dintre cartierele mele preferate. Străzi întortocheate, cu case de oraş, renovate şi viu colorate. Familii, strigăt de pescăruşi, aerul de mare din golf…

Am luat-o prin Alhambra, întorcând capul după o casă frumoasă, cu trei niveluri, pe care o admiram de fiecare dată când treceam pe lângă ea. Avea obloane din lemn sculptat şi acoperiş cu şindrile de teracotă, ca pe Grand Canal. O maşină trecu pe lângă noi, şi am ţinut-o pe Martha strâns în lesă.

Asta e tot ce-mi aminteam în legătură cu acel moment.

Cartierul tocmai se trezea la viaţă. Un puşti cu părul roşu, cu o helanca FUBU, făcea jonglerii cu placa. O femeie în salopetă dădea grăbită colţul, cărând în braţe un morman de haine.

— Haide, Martha! am spus, trăgând de lesă. Parcă şi simt gustul unui mocacino.

Apoi casa cu acoperişul din teracotă izbucni brusc în flăcări de parcă n-am fi fost la San

Francisco, ci în Beirut.

Capitolul 2

— Dumnezeule! am strigat în timp ce un val de căldură şi dărâmături aproape că mă culcă la pământ.

M-am întors şi m-am ghemuit peste Martha, ca s-o apăr, în timp ce unda de şoc din urma exploziei trecea peste noi. Peste câteva clipe, m-am întors încercând să mă ridic. Dumnezeule mare… Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Casa pe care mai adineauri o admirasem era acum o ruină. Focul cuprinsese al doilea etaj.

În acea clipă, mi-am dat seama că înăuntru mai puteau fi încă oameni.

Am legat-o pe Martha de un stâlp de felinar. Flăcările aterizau la doar câţiva metri distanţă. Am traversat în fugă strada, spre casa cuprinsă de foc. Etajul al doilea era distrus. Oricine ar fi fost acolo, nu mai avea nicio şansă. Am scotocit prin borsetă, după mobil. Înnebunită, am format 911.

— Aici locotenent Lindsay Boxer, de la Poliţia din San Francisco, nr. 2-7-2-1. A avut loc o explozie la intersecţia dintre Alhambra şi Pierce. O casă particulară. Probabil că sunt victime. Trimiteţi ambulanţa şi pompierii. Urgent!

I-am închis dispecerului. Procedura îmi cerea să aştept, dar, dacă mai trăia cineva înăuntru, nu aveam timp. Mi-am sfâşiat tricoul şi mi l-am înfăşurat în jurul feţei.

— Isuse Hristoase, Lindsay! am spus, şi mi-am ţinut respiraţia.

Apoi am intrat în casa cuprinsă de foc.

— E cineva aici? am strigat, înecându-mă pe dată cu fumul negru şi greu.

Căldura parcă mă muşca de ochi şi de faţă, şi simţeam durere când mă uitam peste cârpa cu care mă acoperisem.

Deasupra mea atârna un perete de rigips, cuprins de flăcări.

— Poliţia! am strigat din nou. E cineva aici?

Fumul parcă era o lamă ascuţită care mi se înfigea în plămâni. Era imposibil să auzi ceva dincolo de mugetul flăcărilor. Am înţeles dintr-odată de ce oamenii prinşi în incendii la etajele superioare preferă să sară spre moarte sigură decât să îndure căldura asta insuportabilă.

Mi-am acoperit ochii, înaintând prin negura de fum. Am strigat pentru ultima oară:

— Mai e cineva în viaţă aici?

Nu puteam merge mai departe. Sprâncenele mi se arseseră. Mi-am dat seama că aş putea muri.

M-am întors şi m-am îndreptat spre lumina şi răcoarea pe care le ştiam în spatele meu. Deodată, am zărit două forme, un trup de bărbat şi unul de femeie. Erau în mod sigur morţi, şi hainele le ardeau.

M-am oprit, simţind cum mi se întoarce stomacul pe dos. Dar nu puteam face nimic pentru ei.

Apoi am auzit un sunet înfundat. Nu ştiam dacă era adevărat sau doar mi se păruse. M-am oprit şi am încercat să ascult dincolo de vuietul focului. De-abia suportam durerea căldurii care îmi ardea faţa.

Se auzi din nou. Da, se auzea cu adevărat.

Cineva plângea.

Capitolul 3

Am tras aer în piept şi am înaintat şi mai mult în casa care stătea să se prăbuşească.

— Unde eşti? am strigat.

M-am împiedicat de un morman în flăcări. Mi-era teamă acum, nu doar pentru persoana care plângea, ci şi pentru mine.

Se auzi din nou. Un scâncet încet, de undeva, din spatele casei. M-am îndreptat direct într-acolo.

— Vin acum! am strigat.

La stânga mea, se prăbuşi o grindă de lemn. Cu cât înaintam mai mult, cu atât eram în mai mare pericol. Am zărit un coridor de unde bănuiam că se auzeau scâncetele. Tavanul se bălăngănea, pe locul unde fusese cândva al doilea etaj.

— Poliţia! am strigat. Unde eşti?

Nimic.

Apoi am auzit din nou plânsetul. De data asta, era mai aproape. Am înaintat împleticindu-mă pe coridor, acoperindu-mi faţa.

„Haide, Lindsay… mai fă câţiva paşi.”

Am împins o uşă de sub care ieşea fum.

„Dumnezeule! E un dormitor de copil!” Cel puţin, ce mai rămăsese din el.

Un pat era întors cu faţa spre perete. Era acoperit cu un strat gros de praf. Am strigat, apoi am auzit iar zgomotul. Cineva tuşea înecat.

Rama patului era fierbinte, dar am reuşit să o îndepărtez puţin de perete.

Dumnezeule!

Am văzut conturul unui chip de copil.

Era un băieţel cam de vreo zece ani.

Copilul tuşea şi plângea. De-abia mai putea vorbi. Camera lui era îngropată sub un maldăr de dărâmături. Nu puteam aştepta. Încă puţin şi am fi murit amândoi intoxicaţi.

— O să te scot de-aici, i-am promis.

Apoi m-am strecurat sub patul ridicat şi, cu toată forţa, l-am îndepărtat de perete. L-am apucat pe băiat de umeri, rugându-mă să nu-l rănesc cumva.

M-am împleticit printre flăcări, cu băiatul în braţe. Fumul otrăvitor era pretutindeni. Am văzut o lumină în direcţia unde-mi imaginam că ar fi trebuit să fie ieşirea, dar nu eram sigură. Tuşeam. Băiatul se ţinea atârnat de mine, într-o îmbrăţişare pietrificată.

— Mami! Mami! striga.

L-am strâns şi eu, ca să-l asigur că nu îl voi lăsa să moară.

Am strigat, rugându-mă să mă audă cineva.

— Vă rog, e cineva acolo?

— Aici! am auzit o voce în întuneric.

M-am împiedicat printre dărâmături, evitând locurile care erau cuprinse de noi flăcări. Acum vedeam intrarea. Sirene, voci. Figura unui bărbat. Un pompier. Mi-a luat cu grijă băiatul din braţe. Un alt pompier m-a luat de talie să mă ajute să păşesc. Ne-am îndreptat spre ieşire.

În clipa următoare, eram afară, cădeam în genunchi şi trăgeam cu nesaţ în piept aerul preţios. Cineva m-a acoperit grijuliu cu o pătură. Toată lumea se purta atât de bine, cu atâta profesionalism. M-am prăbuşit lângă o maşină de pompieri de pe trotuar. Am simţit că mi se face rău şi am vomitat.

Cineva mi-a pus o mască cu oxigen pe gură, şi am inhalat profund, de câteva ori. Un pompier s-a aplecat deasupra mea.

— Erai înăuntru când a pornit?

— Nu, am spus dând din cap. Am intrat să ajut.

De-abia mai puteam să vorbesc şi să gândesc. Am deschis borseta şi i-am arătat insigna.

— Locotenent Boxer, am spus. Omucideri.

Capitolul 4

— Mă simt bine, am bâiguit forţându-mă să mă eliberez din strânsoarea medicului de la intervenţii.

M-am îndreptat spre băieţel, care era deja legat pe o targa, îl duceau într-o dubă. Singura mişcare vizibilă pe faţa lui era o uşoară tresărire a ochilor. Dar trăia. Dumnezeule, îi salvasem viaţa!

În stradă, poliţia încerca să împrăştie mulţimea de gură-cască adunaţi la faţa locului. L-am zărit pe puştiul cu părul roşu, care se dădea cu placa. De jur împrejur, erau o sumedenie de feţe îngrozite.

Deodată, mi-am dat seama că se aude un lătrat. Doamne, era Martha, legată în continuare de stâlp. Am dat fuga şi-am cuprins-o în braţe, în timp ce ea îmi lingea faţa.

Un pompier s-a apropiat de mine. Pe cască avea însemne de căpitan de brigadă.

— Căpitan Ed Noroski. Eşti bine?

— Cred că da, am spus, nu prea sigură.

— Vouă ăstora, de la Palatul de Justiţie, nu vă ajunge că sunteţi eroi în timpul serviciului? întrebă căpitanul Noroski.

— Alergam pe aici. Am văzut explozia. Părea o explozie de gaze. Am făcut ceea ce mi s-a părut firesc.

— Ai făcut bine, doamnă locotenent, spuse căpitanul, uitându-se spre ce mai rămăsese din casă. Dar asta n-a fost explozie de gaze.

— Am văzut două cadavre înăuntru.

— Da, zise Noroski dând din cap. Un bărbat şi o femeie. Şi încă un adult în camera din spate, de la primul etaj. Puştiul ăla a avut noroc că l-ai scos.

— Da, am zis…

Simţeam cum mi se umple inima de groază. Dacă nu fusese o explozie de gaze…

Apoi l-am zărit pe Warren Jacobi, cel mai bun inspector al meu, ieşind din mulţime şi făcându-şi loc, cu insigna, spre mine. Warren avea „frontul de

nouă", cum numim noi tura de duminică dimineaţa, când se încălzeşte vremea.

Jacobi avea o faţă buhăită şi inexpresivă, care nu zâmbea niciodată, nici atunci când spunea o glumă, şi ochi adânciţi în orbite, în care nu puteai citi vreodată nici urmă de surpriză. Cu toate astea, când ajunse la locul unde fusese casa de la nr. 210 de pe Alhambra Street şi mă văzu pe *mine* – acoperită de cenuşă, murdară, întinsă pe jos, încercând să-mi recapăt respiraţia –, Jacobi căscă ochii cât cepele.

— Doamnă locotenent? Vă simţiţi bine?

— Cred că da.

Am încercat să mă ridic.

Jacobi se uită la casă, apoi din nou la mine.

— Pare o treabă complicată chiar şi pentru cineva ca tine, doamnă locotenent. Sunt convins c-o să faci minuni. Îşi înăbuşi râjnetul. E vreo delegaţie palestiniană în oraş şi n-am aflat eu?

I-am povestit ce văzusem. Nici urmă de fum sau de foc.

Etajul al doilea explodase ca din senin.

— Experienţa celor douăzeci şi şapte de ani petrecuţi în meseria asta îmi spune mie că aici nu-i vorba de un boiler stricat, zise Jacobi.

— Ştii tu pe cineva care să locuiască într-o casă ca asta şi să aibă boiler la etajul doi?

— Nu ştiu pe nimeni care să locuiască într-o casă ca asta. Eşti sigură că nu vrei să mergi la spital?

Jacobi se aplecă asupra mea. De când îmi jucasem cartea în cazul Coombs, Jacobi se purta cu mine ca un unchi grijuliu. Renunţase chiar şi la glumele lui misogine.

— Nu, Warren, mă simt bine.

N-aş putea spune cum de l-am observat. Stătea acolo, pe trotuar, sprijinit de o maşină parcată, şi mi-am zis: „La dracu', Lindsay, ăsta n-ar trebui să fie aici!"

Nu după toate cele petrecute.

Un rucsac roşu, de şcoală. Un milion de elevi au rucsacuri de-astea. Era sprijinit acolo…

Am intrat din nou în panică.

Auzisem de explozii în serie în Orientul Mijlociu. Dacă în casă explodase o bombă, cine dracu' putea să ştie? Am deschis larg ochii, fixând cu privirea ghiozdanul roşu.

L-am înşfăcat pe Jacobi.

— Warren, evacuează pe toată lumea din zonă. Acum! La o parte toată lumea! Înapoi! Acum!

Capitolul 5

Din fundul unui dulap de la subsol, Claire Washburn scoase o casetă veche şi care-i era foarte familiară, dar pe care nu o mai văzuse de ani de zile.

— Dumnezeule!

Se trezise devreme în acea dimineaţă şi, după ce băuse o cafea pe punte şi auzise din nou ciripitul gaiţelor, pentru prima oară în acea primăvară, îşi aruncase pe ea o pereche de blugi şi o cămaşă din denim şi se apucase, curajoasă, de înspăimântătoarea sarcină de a face ordine în dulapul de la subsol.

În primul rând trebuia să scape de vraful de jocuri de masă, de care nu se mai atinseseră de ani de zile. Venea apoi rândul mănuşilor, al cotierelor şi al genunchierelor, din anii de Little League şi Pop Warner. O cuvertură împăturită servea drept apărătoare de praf pentru toate astea.

Apoi dăduse peste caseta veche, de aluminiu, ascunsă sub o pătură jerpelită.

Dumnezeule! Vechiul ei violoncel!

Amintirea aduse un surâs pe buzele lui Claire. Dumnezeule mare, trecuseră ani de când îl ţinuse ultima oară în mână.

Îl scoase repede din fundul dulapului. Simpla lui vedere îi trezea o mulţime de a amintiri: ore şi ore de învăţat game, de repetiţii…

„O casă fără muzică e o casă fără viaţă”, spunea mama ei.

Ziua în care soţul ei, Edmund, împlinise patruzeci de ani, când se chinuise cu prima parte a *Concertului în re major* al lui Haydn – ultima dată când cântase.

Claire desfăcu clapetele şi privi îndelung violoncelul din lemn îmbrăcat în piele de antilopă. Încă era foarte frumos. Fusese un cadou din partea

Catedrei de muzică de la Hampton, în ziua în care primise bursa.

Până-n clipa când realizase că nu voia să rămână un nimeni întreaga viaţă şi se apucase de medicină, violoncelul ăsta fusese averea ei cea mai de preţ.

O melodie începu să-i răsune în minte. Aceeaşi bucată dificilă, pe care nu reuşise niciodată s-o stăpânească. Prima parte din *Concertul în re major* de Haydn.

Claire privi înjur, parcă ruşinată.

Şi de ce nu? Edmund încă mai dormea. N-o s-o audă nimeni…

Scoase violoncelul din cutia de fetru. Luă arcuşul şi-l strânse în mână. Senzaţional… Urmă un minut în care acordă instrumentul, întinzând corzile pentru a reda nota dorită. O singură mişcare, o simplă trecere a arcuşului deasupra corzilor, îi trezi o infinitate de senzaţii. I se făcu pielea de găină. Cântă primele măsuri din concert. Suna un pic cam fals, dar începea să-şi amintească.

„Ha! Văd că n-ai uitat chiar tot, madam!” îşi zise ea râzând.

Închise ochii şi mai cântă puţin.

Apoi îl observă pe Edmund, în pijama, stând în capul scărilor.

— Ştiu că m-am dat jos din pat, zise el scărpinându-se în cap. Îmi amintesc când mi-am pus ochelarii şi m-am spălat pe dinţi. Dar nu este cu putinţă, fiindcă încă mai visez.

Edmund fredona măsurile de deschidere pe care tocmai le interpretase Claire.

— Crezi că poţi să termini pasajul următor? Aia-i partea mai grea.

— E o provocare, maestre Washburn?

Edmund zâmbi răutăcios.

În acea clipă, sună telefonul. Edmund ridică receptorul fără fir din suport.

— Salvată de clopoţel, mârâi el. Se întoarse spre Claire.

Sunt de la birou. E duminică, Claire! Nu te lasă niciodată în pace?

Claire luă telefonul. Era Freddie Rodriguez, şeful Departamentului medical. Claire ascultă, apoi lăsă telefonul din mână.

— Dumnezeule, Edmund… a avut loc o explozie în centru. Lindsay a fost rănită.

Capitolul 6

Nu ştiu ce m-a apucat. Poate gândul la cele trei persoane moarte din casă sau imaginea cadavrelor şi a pompierilor care se agitau la locul accidentului. M-am uitat la rucsacul ăla şi-n mintea mea o voce a-nceput să urle că era ceva dubios – extrem de dubios.

— Toată lumea înapoi! am strigat din nou.

Am privit spre rucsac. Încă nu ştiam ce o să fac, dar trebuia să eliberez zona.

— În niciun caz, doamnă locotenent, zise Jacobi înşfăcându-mi braţul. Nu te las să faci asta, Lindsay.

Mi-am smuls braţul dintr-al lui.

— Evacuează toată lumea din zonă, Warren.

— E adevărat că nu-ţi sunt superior în rang, doamnă locotenent, zise Jacobi, de data asta mai pătimaş, dar am cu paisprezece ani de experienţă pe teren mai mult decât tine. Ascultă la mine! Nu te apropia de geanta aia!

Căpitanul brigăzii de pompierii începu numaidecât să strige în portavoce:

— S-ar putea să fie o bombă! Toată lumea înapoi! Chemaţi-l pe Magitakos, de la genişti.

În mai puţin de un minut, Niko Magitakos, şeful brigăzii de genişti din oraş, însoţit de alţi doi profesionişti îmbrăcaţi în echipamente grele de protecţie, mă împingeau la o parte, îndreptându-se spre rucsacul roşu. Niko scoase la iveală un instrument ca un fel de cutie, un aparat de măsurat razele X.

Un camion blindat, de formă pătrată, ca un fel de frigider uriaş, se îndrepta, ameninţător, cu spatele spre locul cu pricina.

Echipa cu aparatul de măsurat raze X scana rucsacul de la doi metri depărtare. Era clar că geanta fusese lăsată aici intenţionat. Mă rugam: „Dă, Doamne, să nu explodeze!”

— Aduceţi camionul aici! spuse Niko încruntându-se. Pare suspect.

În clipa următoare, genieştii scoaseră din camion nişte paravane de oţel, pe care le montară sub forma unei bariere protectoare. Un tehnician aduse un fel de gheară şi se apropie cu băgare de seamă de geantă. Dacă era, într-adevăr, o bombă, putea exploda în orice clipă.

Stăteam cu sufletul la gură, fără să mă clintesc. Un strop de sudoare începu să mi se prelingă pe obraz.

Bărbatul cu gheara ridică rucsacul şi îl transportă la camion.

Nu se întâmplă nimic.

— Nu înregistrez nimic, spuse tehnicianul cu electrosenzorul. Trebuie să-l examinăm manual.

Ridicară rucsacul în camion în timp ce Niko îngenunchea în faţa lui. Cu mâini de expert, deschise fermoarul din spate.

— Nicio schimbare, spuse Niko. E doar un nenorocit de radio cu baterie.

Toată lumea răsuflă uşurată. M-am desprins din mulţime şi am alergat spre geantă. Avea ataşată de ea o etichetă din acelea de plastic pe care se scrie, de obicei, numele proprietarului. Am ridicat eticheta şi am citit-o.

„BUM! FRAIERILOR!”

Avusesem dreptate. Un nenorocit o lăsase intenţionat acolo. În rucsac, pe lângă un radio cu ceas obişnuit, era o fotografie înrămată. O fotografie făcută cu o cameră digitală şi tipărită pe hârtie. Era un bărbat chipeş, de vreo patruzeci de ani. Unul dintre cadavrele carbonizate din casă, eram sigură.

„MORTON LIGHTOWER, scria pe inscripţie, UN INAMIC AL POPORULUI.

SĂ SE FACĂ AUZITĂ VOCEA POPORULUI.”

Dedesubt, era tipărit un nume: AUGUST SPIES.
„Isuse! A fost o execuţie!”
Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos.

Capitolul 7

Am identificat repede casa din oraş. Aparţinea, într-adevăr, tipului din fotografie, Morton Lightower, şi familiei lui.

Numele i se păru cunoscut lui Jacobi.

— Nu e tipul ăla care deţinea sistemele X/L?

— Habar n-am, am zis eu, dând din cap.

— Nu ştii? Chestia aia de pe internet. A ieşit cu vreo şase sute de milioane, în timp ce restul companiei s-a dat la fund ca un bloc de ciment. Acţiunile se vindeau la şaizeci de dolari, şi-acu' abia dacă mai fac şaizeci de cenţi.

Brusc, mi-am amintit că văzusem povestea la ştiri – „Visul băiatului lacom". Încerca să cumpere echipe de fotbal, achiziţiona case luxoase, îşi instalase o poartă cu un sistem de siguranţă de cincizeci de mii de dolari la casa din Aspen; în acelaşi timp însă, lăsa să i se prăbuşească acţiunile şi concedia jumătate din personal.

— Am mai auzit eu de eschivare de investiţii, zise Jacobi dând din cap, dar asta e prea de tot!

În spatele meu, am auzit o femeie strigând să fie lăsată să treacă prin mulţime. Inspectorul Paul Chin îi făcea loc printre reporteri şi echipele de filmare. Femeia se opri în faţa casei dărâmate de explozie.

— Dumnezeule mare! strigă ea, ducându-şi mâinile la gură.

Chin o conduse spre mine.

— Sora lui Lightower, spuse el.

Avea părul strâns bine la spate, un pulover de caşmir peste blugi şi o pereche de pantofi sport Manolo Blahnik, pe care, odată, îi admirasem timp de zece minute în vitrina de la Neiman's.

— Vă rog, am spus conducând-o pe femeie spre un loc puţin mai ferit. Sunt locotenent Boxer, de la Criminalistică.

— Dianne Aronoff, îngăimă ea buimacă. Am auzit la ştiri. Mort? Charlotte? Copiii…? A supravieţuit cineva?

— Am scos un băieţel, de vreo unsprezece ani.

— Eric, spuse ea. E teafăr?

— E la Secţia de arsuri de la Cal Pacific. Cred că o să se facă bine.

— Slavă Domnului! exclamă ea, apoi îşi acoperi la loc faţa. Cum se poate una ca asta?

Am îngenuncheat în faţa lui Dianne Aronoff şi i-am luat mâna. I-am strâns-o uşor.

— Doamnă Aronoff, trebuie să vă pun câteva întrebări. Ăsta nu a fost un accident. Aveţi idee cine ar fi vrut să-l omoare pe fratele dumneavoastră?

— N-a fost un accident, repetă ea. Mortie spunea mereu: „Presa mă prezintă ca pe un Bin Laden. Nimeni nu înţelege. Meseria mea e să fac bani".

Jacobi schimbă echipamentele.

— Doamnă Aronoff, se pare că explozia s-a produs la etajul al doilea. Aveţi idee cine ar fi putut avea acces la casă?

— Aveau o menajeră, zise ea ascuţindu-şi privirea. Viola.

Jacobi oftă.

— Din păcate, ăsta e, probabil, cel de-al treilea cadavru pe care l-am găsit îngropat sub dărâmături.

— Oh… făcu Dianne Aronoff, înecându-se într-un suspin.

I-am strâns mâna.

— Ascultaţi-mă, doamnă Aronoff, am văzut explozia, bomba a fost plasată dinăuntru. Cineva fie avea acces la casă, fie a fost lăsat înăuntru. Încercaţi să vă gândiţi.

— Mai era o bonă, bolborosi ea. Cred că, uneori, rămânea peste noapte la ei.

— A avut noroc, zise Jacobi dând ochii peste cap. Dacă ar fi fost acolo cu nepotul

dumneavoastră…

— Nu pentru Eric, zise Dianne Aronoff dând din cap. Pentru Caitlin.

Eu şi Jacobi ne uitarăm unul la celălalt.

— Cine?

— Caitlin, doamnă locotenent. Nepoata mea.

Când ne văzu chipurile uimite, încremeni.

— Când mi-aţi spus că Eric a fost singurul care a scăpat cu viaţă, am presupus că…

Continuam să ne uităm unul la altul. Nimeni altcineva nu mai fusese găsit în casă.

— Dumnezeule, oameni buni, are doar şase luni!

Capitolul 8

Nu se terminase.

Am alergat spre căpitanul Noroski, şeful brigăzii de pompieri, care împărţea ordine oamenilor lui care cercetau casa.

— Sora lui Lightower spune că e un copil de şase luni înăuntru.

— Nu mai e nimeni înăuntru, doamnă locotenent. Oamenii mei tocmai termină de cercetat etajul de sus. Sau poate vrei să mai intri dumneata o dată, să te convingi?

Brusc, imaginea casei în flăcări îmi reveni în minte. Vedeam totul foarte clar. Pe acelaşi coridor pe care găsisem băiatul. Inima îmi sări în piept.

— Nu la etajul de sus, căpitane! La parter! Ar fi putut fi şi o cameră de copil acolo.

Noroski transmise un mesaj prin staţie cuiva din casă. Îl îndrumă de-a lungul coridorului.

Stăteam în faţa casei învăluite în fum şi simţeam cum începe să mă cuprindă un val de greaţă. Ideea că un bebeluş ar mai fi putu fi acolo… Şi eu l-aş fi putut salva!

Am aşteptat ca omul lui Noroski să scormonească prin mormanele de moloz de la parter.

— Nimic! strigă acesta. Am găsit camera sugarului. Erau acolo un leagăn şi un cărucior, sub un morman de dărâmături, dar nici urmă de copil.

Dianne Aronoff scoase un ţipăt de bucurie. Nepoata ei nu era acolo. Apoi, dintr-odată, în ochi i se citi panica, în timp ce faţa îi trăda o groază provocată de un nou gând înfiorător – Caitlin nu era acolo; dar atunci unde era?

Capitolul 9

Charles Danko stătea la marginea mulţimii şi privea. Purta un costum de ciclism profesionist şi se sprijinea de un model mai vechi de bicicletă de curse. Avea cască şi ochelari de ciclism, care îi ascundeau chipul în cazul în care poliţia filma mulţimea, cum se întâmpla adesea.

„A fost o lucrare aproape perfectă" îşi spunea Danko în timp ce analiza în detaliu scena crimei. Familia Lightower era moartă, spulberată în bucăţele. Spera că suferiseră cumplit în timp ce arseseră, chiar şi copiii. Fusese un vis al lui sau, poate, un coşmar, dar acum era o realitate – o realitate care avea să-i îngrozească pe oamenii cumsecade din San Francisco. Îi trebuise destul de mult curaj pentru povestea asta, dar, în sfârşit, făcuse şi el ceva. Pompieri, medici de intervenţii, poliţişti…

Toţi erau aici să celebreze munca lui sau, mai bine zis, umilul ei început.

Unul dintre ei îi surprinsese privirea, o femeie blondă, evident o poliţistă şmecheră. Şi părea să fie şi foarte înfiptă.

O privi şi se întrebă dacă avea să devină adversara lui şi dacă o să se ridice la nivelul aşteptărilor.

Întrebă de ea pe un poliţist care stătea de pază lângă baricade.

— Femeia care a intrat în casă e inspectorul Murphy, nu-i aşa? Cred că o cunosc.

Poliţistul nici măcar nu se obosi să-l privească. Îngâmfare tipică de curcan!

— Nu, zise el. E locotenent Boxer. De la Omucideri. Am auzit că-i dată dracului!

Capitolul 10

În biroul îngust de la etajul trei, unde se afla Departamentul omucideri, era mai multă agitaţie decât văzusem vreodată într-o dimineaţă de duminică.

Am fost la spital ca să mă asigur că totul era în ordine, apoi m-am dus la birou, unde am constatat că sosise deja întreaga echipă. Aveam câteva piste pe care le puteam urma, chiar înainte să primim rezultatele rapoartelor de examinare de la locul exploziei. Atentatele cu bombe nu implică, de obicei, şi răpiri. Ceva din mine îmi repeta întruna: „Găseşte copilul şi vei afla şi cine a făcut lucrul ăsta oribil!”

Un televizor era pornit. Primarul Fiske şi comisarul de poliţie Tracchio vorbeau în direct, de la locul exploziei.

— Este o tragedie groaznică, un act de răzbunare, spunea primarul, care-şi întrerupse micul dejun de la Olympic. Morton şi Charlotte Lightower erau unii dintre cei mai generoşi şi mai implicaţi cetăţeni ai acestui oraş. Mi-au fost chiar prieteni.

— Nu uita să menţionezi „contribuabili”, zise Cappy Thomas, partenerul lui Jacobi.

— Vreau să comunic tuturor că departamentul nostru de poliţie urmăreşte deja, în cel mai energic mod posibil, nişte piste concrete, continuă primarul. Vreau să-i asigur pe locuitorii oraşului nostru că acesta este un incident izolat.

— X/L… zise Warren Jacobi scărpinându-se în cap. Cred că am câteva acţiuni în bătaia aia de joc la care ăştia-i spun „fond de pensii”.

— Şi eu la fel, zise Cappy. Tu la ce fond eşti?

— Cred că-i spune *Long Term Growth*[11], dar cine i-a dat numele are un simţ al umorului tare bizar. Acum doi ani, aveam…

— Hei, magnaţilor, aveţi o clipă? am strigat. E duminică. Bursa e-nchisă azi. Avem trei morţi, un copil dispărut şi o casă la pământ din cauza unei posibile bombe.

— A fost bombă cu siguranţă! spuse Steve Fiori, purtătorul nostru de cuvânt, intrând pe uşă. Alergase pe la aproape o sută de redacţii şi posturi de radio în blugi şi-n sandale. Şefa, tocmai am primit confirmarea geniştilor. Au găsit resturile unui detonator şi urme de explozibil C-4.

Vestea nu era chiar o surpriză. Dar conştientizarea faptului că în oraşul nostru avusese loc un atentat cu bombă, că existau printre noi ucigaşi cu C-4, că un copil de şase luni dispăruse aşternu o linişte de mormânt în încăpere.

— La naiba! făcu Jacobi teatral. S-a dus dracului toată după-amiaza.

Capitolul 11

— Doamnă locotenent, strigă cineva din cealaltă parte a camerei. Domnul comisar-şef Tracchio la telefon.

— Ţi-am zis eu, comentă Cappy rânjind.

Am ridicat receptorul, pregătindu-mă să fiu luată la rost, fiindcă părăsisem prea devreme scena crimei. Tracchio era un teoretician fantastic, dar nu mai fusese implicat în vreo operaţiune de investigare de pe vremea când studiase cazurile la academie, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă.

— Lindsay, Cindy sunt.

Mă aşteptam să-l aud pe şefu'. Vocea ei mă surprinse.

— Nu te enerva. Numai aşa am putut lua legătura cu tine.

— Nu-i un moment prea potrivit, am zis. Credeam că e imbecilul de Tracchio, care vrea să mă pună la zid.

— Şi despre mine zice multă lume că sunt o imbecilă care încearcă mereu să pună oamenii la zid.

— Dar mie imbecilul ăsta îmi semnează cecul, am zis eu, răsuflând pe jumătate uşurată, pentru prima dată în acea zi.

Cindy Thomas era una dintre cele mai apropiate prietene ale mele, împreună cu Claire şi Jill. Întâmplător, mai lucra şi pentru ziarul *The Chronicle* şi era unul dintre cei mai buni reporteri de crime din oraş.

— Doamne, Linds, tocmai am auzit! Sunt într-o clinică de yoga, unde trebuie să stau toată ziua. Făceam un exerciţiu de concentrare în grup, când sună telefonul. Ce? Îmi iau şi eu câteva ore libere şi tocmai atunci te găseşti şi tu să faci acte de eroism? Te simţi bine?

— În afară de faptul că am senzaţia că mi-a dat cineva foc la plămâni… Glumeam, totul e bine, am

liniştit-o. Nu-ţi pot spune prea multe acum.

— N-am sunat ca să te-ntreb de caz, Lindsay. Am sunat să văd ce faci *tu*.

— Eu sunt bine, am spus din nou.

Nu ştiam dacă spuneam adevărul. Am băgat de seamă că mâinile încă-mi mai tremurau. Şi în gură încă-mi mai persista gustul amar al exploziei.

— Vrei să ne întâlnim?

— N-ai ajunge nici la două străzi distanţă. Tracchio a blocat accesul, până când ne dăm seama ce se petrece.

— Ce, mă provoci? chicoti Cindy.

Chestia asta mă făcu să râd. Când am cunoscut-o, Cindy se strecurase într-un apartament de lux de la Grand Hyatt, cel mai bine păzit loc al unei crime pe care l-am văzut vreodată. Şi ăsta fusese punctul de lansare pentru cariera ei.

— Nu, nu-i o provocare, Cindy. Dar mă simt bine. Îţi jur.

— Bine, dacă tot îmi fac griji de pomană, atunci cum rămâne totuşi cu scena crimei? Este vorba de scena unei crime, nu-i aşa, Lindsay?

— Dacă vrei să-ţi confirm că grilajul de la curtea din spate a explodat la ora nouă, duminică dimineaţa, ei bine, da! Poţi să mă şi citezi. Parcă ai spus că nu prea ştii despre ce e vorba, Cindy.

Întotdeauna mă uimea cât de repede reuşea Cindy să se pună la curent cu evenimentele.

— Ştiu acum, zise ea. Şi, că tot suntem aici, umblă vorba că ai salvat un puşti astăzi. Ar trebui să pleci acasă. Ai făcut destule pentru-o zi.

— Nu pot. Avem câteva piste. Ţi-aş spune despre ele, dar nu se poate.

— Am auzit că un bebeluş a fost furat din casă. Să fie un caz bizar de răpire?

— Dacă aşa stau lucrurile, am spus ridicând din umeri, nu prea ştiu să se poarte cu cei de la care vor să încaseze recompensa.

Cappy Thomas îşi vârî capul pe uşă.

— Doamnă locotenent, medicul legist vrea să vă vadă. La morgă. Acum.

Capitolul 12

Numai Claire, şefa Departamentului de medicină legală din San Francisco şi cea mai bună prietenă a mea de mai bine de doisprezece ani, era în stare să spună ceva care, în mijlocul nebuniei generale, să mă facă să plâng.

— Charlotte Lightower era însărcinată. Claire privea neputincioasă spre mănuşile chirurgicale portocalii. Două luni. Biata femeie, probabil că nici ea nu ştia.

Nu ştiu de ce asta mi se părea atât de trist, dar aşa simţeam. Poate că mă făcea să-i văd pe soţii Lightower mai mult ca o familie, poate că asta îi umaniza.

— Chiar voiam să te văd în cursul zilei de azi, îmi spuse Claire cu un zâmbet larg. Dar nu credeam c-o să fie aşa.

— Da.

Am zâmbit şi mi-am şters o lacrimă din colţul ochiului.

— Am auzit ce-ai făcut, zise Claire.

Veni spre mine şi mă îmbrăţişă.

— Ai avut mult curaj, scumpo. Dar eşti o prostuţă, ştii asta?

— A fost o clipă când nu mai eram sigură c-o să reuşesc să ies, Claire. Era atâta fum… Peste tot! În ochi, în plămâni… Nu vedeam nimic. Am luat băieţelul în braţe şi m-am rugat.

— Ai văzut lumina călăuzitoare? mă întrebă Claire zâmbind.

— Nu. M-am gândit cât de proastă o să mă credeţi cu toţii dacă o să sfârşesc carbonizată în casa aia.

— Şi s-ar cam fi dus pe apa sâmbetei nopţile noastre cu margarita, zise ea dând din cap.

— Ţi-am spus vreodată – am întrebat-o ridicând capul şi zâmbind – că ai un fel unic de a pune lucrurile într-o anumită lumină?

Rămăşiţele soţilor Lightower erau aşezate pe două tărgi alăturate. Chiar şi de Crăciun, morga e un loc singuratic, dar, în acea duminică după-amiaza, când toţi specialiştii plecaseră acasă, când fotografiile şi rapoartele autopsiilor erau înfipte cu ace în pereţi şi un miros greu plutea în aer, îmi părea mai sumbră decât o văzusem vreodată.

M-am îndreptat spre cele două cadavre.

— Ei, de ce ai vrut să vin aici? am zis. Ce vrei să-mi arăţi?

— Te-am chemat aici, răspunse, fiindcă m-am gândit că ai nevoie să te strângă cineva în braţe.

— Aşa este, am recunoscut. Dar n-ar strica nicio revelaţie medicală care să ne dea toate teoriile peste cap.

Claire se îndreptă spre o masă şi începu să-şi scoată mănuşile chirurgicale.

— O revelaţie medicală? făcu ea dând ochii peste cap. Ce ţi-aş putea spune eu, Lindsay? Aceşti trei oameni au fost aruncaţi în aer.

Capitolul 13

O oră mai târziu, eu şi Tracchio făceam o prezentare foarte emoţionantă a cazului, pe treptele Palatului de Justiţie. Cindy era şi ea acolo, împreună cu jumătate dintre reporterii din San Francisco.

Rămas în birou, Jacobi căutase numele de pe fotografie, August Spies, prin data de baze a CEI-ului şi a FBI-ului. Fără rezultat! Nu găsise nici măcar ceva asemănător. Cappy încerca să afle tot ce putea despre bona care dispăruse. Aveam o descriere de la sora lui Lightower, dar nu ştiam unde s-o căutăm. Nu-i ştiam nici măcar numele de familie.

Am luat un exemplar gros din *Pagini Aurii* de pe raft şi l-am aruncat cu o bufnitură zdravănă pe biroul lui Cappy.

— Poftim! Pleacă de la B, de la bonă.

Era aproape şase după-amiaza, duminica. Trimisesem o echipă la birourile X/L, dar singurul cu care reuşisem să stăm de vorbă fusese un agent de la Relaţii Publice, care ne spusese că vom putea discuta cu reprezentanţii companiei a doua zi, la ora opt dimineaţa. Duminicile erau zile infernale pentru rezolvarea unei crime.

Jacobi şi Cappy mi-au bătut la uşă.

— De ce nu te duci acasă? zise Cappy. Ne ocupăm noi mai departe.

— Tocmai voiam să-l sun pe Charlie Clapper. Când am plecat, echipa lui mai căuta indicii.

— Vorbesc serios, Lindsay. Te acoperim noi. Oricum, arăţi ca dracu', interveni şi Jacobi.

Dintr-odată, mi-am dat seama cât eram de epuizată. Trecuseră nouă ore de când explodase casa din oraş. Încă mai purtam tricoul şi echipamentul de alergat. Eram murdară din cap până-n picioare.

— Hei, doamnă locotenent, mai e ceva! zise Cappy întorcându-se. Cum a mers aseară cu Franklin Fratelli? Întâlnirea cea mare?

Stăteau în pragul uşii, cu gura până la urechi, ca doi adolescenţi burtoşi.

— N-a mers. Şi aţi mai fi pus întrebarea asta dacă afurisitul vostru de ofiţer superior ar fi fost un bărbat?

— Normal c-am fi pus-o! zise Cappy. Şi aş vrea să adaug, pentru afurisitul meu de ofiţer superior – detectivul masiv îşi aruncă pe spate capul chel –, că arăţi tare bine în colanţii ăia! Fratelli ăsta e un nătărău.

— S-a notat, am spus eu zâmbind.

Îmi trebuise multă vreme până să ajung să simt că-i comandam, cu adevărat, pe băieţii ăştia. Amândoi aveau de două ori mai mulţi ani de meserie ca mine. Ştiam că va dura ceva timp până să se obişnuiască şi ei cu ideea că Departamentul omucideri era, pentru prima dată, condus de o femeie.

— Vrei să adaugi şi tu ceva, Warren? l-am întrebat.

— Nu, zise el legănându-se pe călcâie. Doar să întreb – mâine venim la costum şi cravată sau pot să-mi pun pantaloni scurţi şi pantofii de sport Nike?

Am trecut pe lângă el dând din cap. Apoi m-am auzit strigată din nou.

— Doamnă locotenent?

M-am întors, iritată.

— Da, Warren?

— Te-ai descurcat bine azi, zise el dând din cap. Cei care contează ştiu asta.

Capitolul 14

Cu maşina, ajungeam în zece minute la Porterò, unde locuiesc eu, într-un apartament cu două dormitoare. Când am intrat pe uşă, Martha m-a întâmpinat dând din coadă. Unul dintre poliţiştii prezenţi la scena exploziei o dusese acasă în locul meu.

Beculeţul care-mi indica mesajele clipea.

Se auzi vocea lui Jill: „Lindsay, am încercat să te sun la birou. Tocmai am auzit…”

Fratelli: „Hei, Lindsay, dacă eşti liberă azi…”

Am şters mesajul fără să mă obosesc măcar să-i ascult scuzele.

Am intrat în dormitor şi mi-am dat jos colanţii şi tricoul. Nu voiam să vorbesc cu nimeni în seara aia. Am băgat un CD în combină. Pastorul Al Green. Am intrat în duş şi-am luat o gură din berea pe care o adusesem cu mine. M-am rezemat de perete sub jetul de apă caldă. Simţeam mizeria, şi funinginea, şi mirosul de cenuşă scurgându-mi-se de pe corp şi învârtindu-mi-se la picioare. Am simţit că mă podideşte plânsul.

Eram atât de singură!

„Aş fi putut să mor azi!” Aş fi vrut să mă pot cuibări în braţele cuiva.

Claire îl avea pe Edmund care să o aline într-o noapte ca asta, după ce cârpise trei cadavre. Jill îl avea pe Steve, într-un fel… Până şi Martha avea pe cineva – pe mine!

Pentru prima dată după o perioadă destul de lungă, m-am trezit gândindu-mă la Chris. Mi-ar fi plăcut să fi fost lângă mine în seara asta. Trecuseră optsprezece luni de când murise.

Eram gata să las trecutul în urmă, să mă deschid faţă de cineva, dacă s-ar fi întâmplat să apară persoana potrivită. Fără tam-tam. Nu ceva de genul „Doamnelor şi domnilor, plicul, vă rog…”

Doar o voce firavă, în inima mea, care îmi spunea că era timpul.

Apoi gândul mi-a zburat din nou la scena din Marina. M-am văzut pe stradă, strângând-o în braţe pe Martha. Dimineaţa frumoasă şi calmă, casa cu arhitectura deosebită. Puştiul cu părul roşu care făcea tot felul de figuri cu placa de skatebord. Fulgerul de lumină portocalie.

Reluam acest film în minte iar şi iar, şi se oprea mereu în acelaşi loc.

„Mai e ceva ce nu vezi!” Ceva ce uitasem să includ.

Femeia care dădea colţul chiar înainte de străfulgerare. Îi văzusem doar spatele, preţ de o clipă. Blondă, cu părul prins în coadă. Avea ceva în braţe. Dar nu asta mă deranja… Nu s-a mai întors!

Nu mă gândisem la asta până acum. După explozie… Puştiul cu placa era acolo. Şi mulţi alţii. Dar femeia blondă nu era printre ei. Nimeni nu i-a luat niciun interviu. Nu s-a mai întors… De ce?

Fiindcă afurisita fugea!

Imaginea mi-a revenit iar şi iar în minte. Avea ceva în braţe. Fugea…

Era bona! Şi greutatea din braţe?

Era fetiţa soţilor Lightower!

Capitolul 15

Părul îi căzu în şuviţe groase, blonde pe podeaua băii. Luă foarfeca şi tăie din nou. Acum trebuia să ia totul de la capăt. Wendy dispăruse pentru totdeauna. În oglindă, începea să se nască un chip nou. Îşi luă adio de la bona care fusese în ultimele cinci luni.

Uită trecutul! Wendy era un nume pentru poveştile cu Peter Pan, nu pentru lumea reală.

Bebeluşul plângea în dormitor.

— Taci, Caitlin. Te rog, scumpo!

Trebuia să hotărască ce-o să facă de acum cu ea. Tot ce ştia era că nu putuse s-o lase să moară. Ascultase buletinele de ştiri întreaga după-amiază. Toată lumea o căuta. O numeau ucigaşă cu sânge rece. Un monstru. Dar ea nu era chiar un monstru, nu-i aşa? Nu şi dacă salvase fetiţa…

— Tu nu crezi că sunt un monstru, nu-i aşa, Caitlin? îi spuse ea copilului care se rostogolea în pat.

Michelle îşi lăsă capul în chiuvetă şi turnă conţinutul unui flacon de vopsea *L'Oreal Red Sunset*, masând bine buclele ciuntite.

Wendy, bona, dispăru.

Malcolm trebuia să se întoarcă în orice clipă. Hotărâseră să nu se întâlnească decât după ce avea să fie sigură că nu-l urmărise nimeni. Dar avea nevoie de el. Acum că dovedise de ce era în stare.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se. Inima lui Michelle mai că-i sări din piept.

Dacă fusese neglijentă? Dacă o văzuse cineva întorcându-se cu copilul? Dacă dărâmau uşa, chiar acum?

Apoi Malcolm păşi în cameră.

— Credeai că-i poliţia, nu-i aşa? Ţi-am zis eu că-s nişte proşti! spuse el.

Michelle alergă spre el şi-i sări în braţe.

— Oh, Mal, am făcut-o! Am făcut-o!

Îi sărută faţa de o sută de ori.

— Am făcut ceea ce trebuia, nu? întrebă Michelle. Cei de la televizor susţin că cine-a făcut treaba asta e un monstru.

— Ţi-am spus că trebuie să fii puternică, Michelle. Mal o mângâie pe păr. Ăştia de la televizor sunt cumpăraţi, ca toţi ceilalţi. Dar uită-te la tine… Ce schimbată eşti!

Deodată, se auzi un plânset în dormitor. Mal scoase un pistol de la curea.

— Ce dracu' a fost asta?

Michelle îl urmă în dormitor. Se holba, îngrozit, la Caitlin.

— Mal, o putem ţine la noi o vreme. M-am ataşat de ea. Ea n-a greşit cu nimic.

— Idioată ce eşti! zise el îmbrâncind-o pe pat. Toţi poliţişti din oraş o să caute copilul ăsta!

Simţi că începe să respire greu, cum păţea întotdeauna când Mal ţipa la ea. Scotoci prin geantă după inhalator. Era întotdeauna acolo. Nu pleca nicăieri fără el. Îl avusese aseară. Unde dracu' era acum?

— M-am ataşat de ea, Malcolm! spuse Michelle din nou. Credeam c-o să înţelegi.

Malcolm îi împinse capul în faţa copilului.

— Tu să înţelegi asta! Copilul ăsta să dispară. Mâine! Acum fă-o să nu mai plângă. Bagă-i ţâţa în gură sau pune-i dracului o pernă pe faţă! Mâine, la prima oră, copilul să dispară!

Capitolul 16

Charles Danko nu era adeptul asumării riscurilor inutile. Credea, de asemenea, cu tărie, că orice soldat poate fi înlocuit, inclusiv el. Predica mereu versetul din Evanghelie: „Întotdeauna există un alt soldat”.

Aşa că sună de la un telefon public din Mission District. Dacă aveau să le întrerupă sau să le depisteze convorbirea, asta era!

Telefonul sună de câteva ori până când cineva din apartament răspunse. Recunoscu vocea lui Michelle, minunata bonă cu sânge rece. Ce spectacol montase!

— Sunt mândru de tine, Michelle. Te rog, nu spune nimic. Dă-mi-l pe Malcolm. Să ştii că eşti o eroină.

Michelle lăsă telefonul, şi Danko îşi înăbuşi râsul când văzu cu câtă docilitate îi ascultau ordinele.

Era incredibil şi spunea atât de multe despre condiţia umană! Hei, poate aşa se explică şi ce s-a întâmplat cu Hitler la München.

Oamenii ăştia erau foarte deştepţi, majoritatea aveau chiar şi diplome universitare, dar rar se întâmpla să pună la îndoială ceva din ceea ce le spunea el.

— Da, eu sunt.

Auzi vocea seacă a lui Malcolm. Băiatul ăsta era genial, dar, de fapt, era un ucigaş; probabil şi psihopat. Uneori îl speria până şi pe Danko.

— Ascultă-mă bine. Nu vreau să stau prea mult. Voiam doar să te pun la curent. Totul merge de minune. Cum nu se putea mai bine. Danko făcu o pauză de câteva clipe. Mai fă-o o dată, zise în cele din urmă.

Capitolul 17

O firmă gigantică, sub forma literelor X şi L întrepătrunse, trona în vârful clădirii de sticlă şi cărămidă, pe un promontoriu care intra în golf. O recepţioneră drăguţ îmbrăcată ne conduse, pe mine şi pe Jacobi, într-o sală de conferinţe. Pereţii erau acoperiţi cu articole şi coperte de reviste care înfăţişau chipul strălucitor al lui Morton Lightower. Pe una dintre copertele de la Forbes se putea citi întrebarea: „Există cineva în Silicon Valley care să-l poată opri pe acest om?”

— Mai exact, cu ce se ocupă compania asta? l-am întrebat pe Jacobi.

— Switch-uri cu viteză foarte mare sau ceva de genul ăsta. Transferă informaţiile pe internet. Asta, înainte ca toată lumea să-şi dea seama că nu are ce informaţii să transfere.

Uşa sălii de conferinţe se deschise şi intrară doi bărbaţi. Unul din ei avea părul grizonat, ten arămiu şi purta un costum foarte bine croit. Avocat! Celălalt era masiv, cu început de chelie, cu o cămaşă deschisă la guler. Tehnician.

— Chuck Zinn, se prezentă omul în costum, întinzându-i lui Jacobi o carte de vizită. Sunt CPL la X/L. Dumneavoastră sunteţi locotenent Boxer?

— *Eu* sunt locotenent Boxer. M-am uitat la cartea de vizită şi am pufnit. Ce înseamnă CPL?

— Consilier pe probleme legale. Se înclină, în semn de scuză. Dumnealui este Gerry Cates. A contribuit la înfiinţarea companiei, împreună cu Mort.

— Nu mai e cazul să spunem că suntem cu toţii îngroziţi de cele întâmplate.

Cei doi bărbaţi se aşezară, la fel ca noi, la masa rotundă de conferinţe.

— Cei mai mulţi dintre noi l-am cunoscut pe Mort de la bun început. Gerry a fost la Berkeley cu

el. Vreau să încep prin a vă promite o totală cooperare din partea firmei noastre.

— Aveţi vreo pistă? întrebă Cates. Am auzit că a dispărut Caitlin.

— Facem tot ce ne stă în putinţă ca să găsim copilul. Ni s-a spus că familia avea o bonă – care nu mai e pe nicăieri. Ştiţi ceva ce ne-ar putea ajuta să dăm de ea?

— S-ar putea să ştie Helene, secretara lui Mort, câte ceva. Cates se uită spre avocat.

— Cred că se poate aranja.

Zinn mâzgăli ceva.

Am început cu întrebările obişnuite: Primise Lightower vreo ameninţare? Cunoşteau pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău?

— Nu.

Gerry Cates dădu din cap şi se uită la avocat.

— Desigur, afacerile lui Mort au ţinut capul de afiş în întreaga presă, continuă el. Mereu apare câte cineva la o întrunire de acţionari. Nişte buldogi financiari. La dracu', şi dacă-ţi renovezi bucătăria, ăştia urlă că iei din banii companiei.

Jacobi pufni.

— Crezi că ar fi putut să enerveze pe cineva când a vândut acţiuni de şase sute de milioane de dolari, în timp ce se plimba prin ţară şi le spunea tuturor că se cumpără la zece?

— Nu putem controla preţul acţiunilor, domnule inspector, răspunse Cates, în mod vădit deranjat de întrebare.

În încăpere să aşternu o tăcere tensionată.

— Să ne daţi o listă cu clienţii dumneavoastră, am spus.

— Se face.

Avocatul mâzgăli din nou ceva pe hârtie.

— Şi avem nevoie de acces la calculatorul lui personal, la e-mail şi la corespondenţă.

Am tras cu ochiul la CPL. Pixul avocatului nici nu atinsese pagina.

— Dosarele acelea sunt confidenţiale, doamnă locotenent. Trebuie să analizez mai bine aspectele legale înainte să vă dau acordul în această problemă.

— Parcă dumneavoastră trebuia să ştiţi aspectele legale, îi dădu replica Jacobi, rânjind.

— Şeful dumneavoastră a fost ucis, domnule Zinn. Mă tem că aceste aspecte ne privesc pe noi acum. Am găsit un bilet la locul exploziei, am spus şi i-am împins o copie a fotografiei. Cineva l-a numit pe Morton Lightower „inamic al poporului". Există şi o semnătură, August Spies. Ştie vreunul dintre dumneavoastră ce-ar putea însemna asta?

Zinn clipi. Cates inspiră adânc, şi privirea îi încremeni.

— Nu e cazul să vă amintesc, domnilor, că investigăm o crimă, am spus. Dacă e ceva ce nu ne-aţi spus încă, acum ar fi momentul să o faceţi.

— Nimeni nu vă ascunde nimic, sări Gerry Cates înţepat.

— Cred că doriţi să vorbiţi cu Helene acum, spuse consilierul, închizându-şi agenda ca şi când întrevederea s-ar fi terminat.

— Ceea ce doresc eu este să sigilez biroul lui Lightower. Acum! Şi vreau acces la întreaga corespondenţă. Şi la fişierele din calculator. Şi la e-mailuri.

— Nu ştiu dacă putem face asta, doamnă locotenent. Chuck Zinn se îndreptă în scaun.

— Să vă spun ce putem face noi, domnule Zinn, i-am zis întorcându-i zâmbetul serviabil şi fals. Ne putem întoarce aici peste două ore, cu mandat, şi atunci toate documentele şterse din acele fişiere în ultimele douăzeci şi patru de ore vor intra în categoria sustragere şi tăinuire de informaţii relevante în desfăşurarea investigaţiilor unui caz de omor. De asemenea, orice document găsit în aceste circumstanţe, care ar pune într-o lumină nefavorabilă compania X/L, va fi predat direct în

mâinile copoilor de la procuratură. Nu credeţi că putem face asta, domnule Zinn?

Gerry Cates se aplecă spre avocatul lui.

— Chuck, poate reuşim să aranjăm cumva…

— Sigur că putem aranja! zise Zinn dând din cap. Dar mă tem că nu mai avem timp pentru altceva astăzi. Şi cred că şi dumneavoastră sunteţi ocupaţi. Aşa că, dacă asta e tot – se ridică şi zâmbi –, sunt sigur că vreţi să mergeţi să discutaţi cu Helene.

Capitolul 18

Nici n-am ieşit bine pe poarta de la X/L, că am sunat-o numaidecât pe Jill. I-am povestit în detaliu întrevederea frustrantă pe care tocmai o avusesem.

— Vrei un mandat, mă întrerupse Jill, ca să ai acces la dosarele lui Lightower?

— Ba bine că nu, Jill, şi încă urgent! Înainte să-i trimită pe băieţii de la Arthur Andersen să facă ei curăţenie prin birou.

— Ai vreo dovadă că ar putea fi ceva compromiţător în computerul lui Lightower?

— Poate că sunt eu prea suspicioasă, Jill, dar când tipul pe care-l interoghez începe să se foiască-n scaun ca un peşte prins în undiţă, antenele alea de poliţist din spatele urechilor mele fac *bing!*

— Cum fac antenele, Lindsay? mi-o întoarse Jill râzând.

— *Bing!* am spus, cu mai multă hotărâre. Haide, Jill, nu-mi arde de glume!

— Altceva care să indice că ascund informaţii, în afară de semnalele diferitelor tale organe, ai?

Am simţit cum sângele începe să-mi preseze pieptul.

— Nu vrei să mă ajuţi, nu?

— Nu pot să te ajut, Lindsay. Şi, dacă aş face-o, indiferent ce-ai găsi nu s-ar putea constitui ca probă pentru punerea sub acuzare. Ascultă, pot să încerc să fac o înţelegere cu ei.

— Jill, investighez o crimă multiplă.

— Atunci, în locul tău, aş încerca să-i intimidez cu alte măsuri în afară de cele juridice.

— Vrei să-mi explici la ce te referi?

Jill pufni.

— Din câte-mi amintesc eu, ai nişte prieteni în presă.

— Crezi că ar fi mai cooperanţi dacă întreprinderea lor ar fi luată la bani mărunţi pe

prima pagină din *The Chronicle?*

— Gândeşte-te şi tu, Lindsay…

Am auzit-o pe Jill chicotind.

Deodată, telefonul mobil începu să sune.

Era Cappy Thomas, de la birou.

— Locotenente, avem nevoie de tine acasă, de urgenţă. Am găsit o pistă în legătură cu bona.

Capitolul 19

Când m-am întors, două femei stăteau în camera de interogatoriu. Cappy mă informă că deţineau o mică afacere de plasament pentru bone şi dădace – „Dădaca Iubitoare”.

— Am sunat când am auzit ce s-a întâmplat, îmi explică Linda Cliborne, care purta un pulover roz, de caşmir. Noi i-am găsit slujba aia lui Wendy Raymore.

— Părea perfectă pentru aşa ceva, se amestecă şi partenera ei, Judith Hertan.

Judith scoase un dosar galben şi-l împinse de-a lungul mesei. Înăuntru, era un formular de înscriere la *Dădaca Iubitoare*, completat, câteva scrisori de recomandare, o legitimaţie de student cu fotografie.

— Soţii Lightower o adorau, spuse Linda.

Am privit fix fotografia plastifiată cu chipul lui Wendy Raymore. Era blondă, cu pomeţi ascuţiţi şi un zâmbet larg, cuceritor. Mi-am amintit imaginea pe care o văzusem înaintea exploziei – fata în salopetă, care părăsea locul faptei. Ar fi putut fi ea.

— Analizăm cu grijă toate fetele care vin la noi. Wendy părea o bijuterie. Era veselă şi atrăgătoare, o puştoaică adorabilă!

— Şi soţii Lightower spuneau că fetiţa lor nu se mai dezlipea de ea, adăugă partenera ei. Verificam întotdeauna.

— Recomandările… le-aţi verificat şi pe acestea?

Judith Hertan ezită.

— E posibil să nu ne fi uitat chiar la toate. Am sunat totuşi la şcoală, ca să mă asigur că era fată serioasă. Aveam legitimaţia ei de student, desigur.

Am citit adresa: Pelican Drive, numărul 17. Chiar lângă golf, în Berkeley.

— Cred că a spus că nu stă la cămin, zise Linda Cliborne. I-am trimis confirmarea la o cutie

poştală.

I-am luat pe Cappy şi pe Jacobi afară din cameră.

— Anunţ eu secţiile din Berkeley şi pe Tracchio.

— Cum vrei să procedăm? mă întrebă Cappy privindu-mă fix.

Ce voia, de fapt, să mă întrebe era: „Ce fel de forţe să folosim când o ridicăm?”

Am privit fotografia.

— Folosiţi tot ce aveţi.

Capitolul 20

Patruzeci de minute mai târziu, eram pe Pelican Drive, în Berkeley. Era o casă albastră, în stil victorian, pe o stradă cu clădiri de acelaşi fel, la câteva blocuri de campusul universitar. Două maşini de patrulă blocaseră strada. O dubă de la Intervenţii speciale trase pe dreapta. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar nu voiam să risc.

Ne-am pus toţi vestele antiglonţ sub jachetele de poliţie. Era 11.45. Secţia din Berkeley pusese casa sub observaţie, Au spus că nu ieşise nimeni, dar că o fată de culoare, cu o geantă Cal-Berkeley, intrase cu jumătate de oră în urmă.

— Hai să găsim bebeluşul dispărut, le-am spus băieţilor.

Eu, Jacobi şi Cappy ne-am furişat pe după un şir de maşini parcate în faţa casei. Nu se vedea niciun fel de activitate înăuntru. Ştiam că ar putea fi o capcană.

Doi inspectori urcară pe veranda din faţă. Un tip de la Intervenţii aştepta cu un berbec, în caz că trebuia să spargem uşa.

Scena era straniu de liniştită.

Am făcut semn din cap: „Să intrăm!”

— Deschide! Poliţia din San Francisco! strigă Cappy, bătând vârtos în uşă.

Eu stăteam cu ochii aţintiţi la ferestre, să văd dacă mişcă pe undeva ceva. Folosiseră deja o bombă. Eram sigură că n-ar fi ezitat să deschidă focul. Dar nu se întâmplă nimic.

Deodată, am auzit nişte paşi venind dinăuntrul şi sunetul cheii în uşă. Când aceasta se deschise, ne-am îndreptat armele spre persoana dinăuntru.

Era fata de culoare cu tricou Cal-Berkeley pe care poliţiştii o văzuseră intrând. Când văzu echipa de Intervenţii, ţipă speriată.

— Wendy Raymore? strigă Cappy, smucind-o din pragul uşii.

Fata de-abia dacă mai putea vorbi. Cappy o aruncă în braţele unui tip din echipa de Intervenţii, de lângă el. Tremurând toată, fata arătă cu mâna spre o scară.

— Cred că e sus.

Toţi trei intrarăm numaidecât. Două din dormitoarele de la etaj erau deschise şi goale. Nimeni înăuntru. În capătul holului, mai era o uşă închisă.

Cappy strigă la uşă:

— Wendy Raymore? Poliţia din San Francisco!

Nu răspunse nimeni.

Adrenalina îmi ardea venele. Cappy mă privi şi-şi verifică arma. Jacobi se pregăti. Am făcut semn cu capul.

Cappy deschise uşa cu o lovitură de picior. Am intrat, cu armele întinse în cameră.

O fată într-un tricou stătea în pat, în capul oaselor. Părea uluită şi clipea de parcă abia s-ar fi trezit din somn. Începu să ţipe:

— Dumnezeule, ce se întâmplă?

— Wendy Raymore? întrebă Cappy cu arma îndreptată spre ea.

Fata era albă ca varul şi se uita, pe rând, de la unul la altul.

— Unde e copilul? strigă Cappy.

„Nu-i bine! Nu-i bine deloc!” mă gândeam.

Fata asta avea părul lung şi negru şi ten măsliniu. Nu semăna deloc cu descrierea pe care ne-o făcuse Dianne Aronoff. Nici cu poza de pe legitimaţia de student a lui Wendy Raymore. Nici cu fata pe care o văzusem fugind de la locul exploziei. Mi-am dat seama ce se întâmplase. Fata îşi pierduse, probabil, legitimaţia sau cineva i-o furase. Dar la cine era acum?

Am lăsat jos arma. Aveam în faţă altă fată.

— Nu e ea bona, am zis.

Capitolul 21

Lucille Cleamons mai avea fix şaptesprezece minute rămase din pauza de masă, în care trebuia să şteargă pata de ketchup de pe faţa lui Marcus, să ducă gemenii la grădiniţă şi să prindă autobuzul 27 înapoi spre serviciu, înainte ca domnul Darmon să înceapă să-i scadă din cei 7,85 dolari pe oră (sau 13 cenţi pe minut).

— Haide, Marcus! îi spuse, oftând, fiului ei de cinci ani, care se mânjise cu ketchup pe toată faţa. Nu am timp de asta azi.

Se uită la cămaşa lui albă, cu guleraş, care arăta acum ca una dintre picturile lui făcute cu degetele, şi – la naiba! – niciuna dintre pete nu voia să iasă!

Cherisse arătă cu degetul din scaun.

— Pot să mănânc îngheţată, mama?

— Nu, fetiţo, nu poţi. Mama nu are timp.

Se uită la ceas şi simţi cum i se strânge inima. Dumnezeule…

— Hai, copile! zise Lucille îngrămădind cutiile de Happy Meal pe tavă. Trebuie să te curăţ repede.

— Te rog, mami! E o McSundae! plânse Cherisse.

— N-ai decât să-ţi cumperi tu McSundae sau orice altceva vrei când o să ai tu un dolar şi şaizeci şi cinci de cheltuit. Acum veniţi amândoi să vă curăţ! Mama trebuie să plece.

— Dar eu sunt curată! protestă Cherisse.

Îi trase pe amândoi de la masă şi-i târî spre baie.

— Da, dar fratele tău arată de parcă ar fi fost la război.

Lucille îşi trase copiii pe coridorul din spate care ducea la baie. Deschise uşa de la toaleta pentru femei. Erau la McDonald’s, nu se supăra nimeni. Îl ridică pe Marcus pe tejghea, udă un prosop de hârtie şi începu să frece pata de pe guler.

Băiatul scânci.

— Ascultă, copile, dacă-ţi place să te murdăreşti, fii pregătit să înduri şi curăţatul. Cherisse, faci pipi?

— Da, mama, răspunse fetiţa.

Era mai curată decât fratele ei. Amândoi aveau cinci ani, dar Marcus abia dacă ştia să se desfacă singur la fermoar. O parte din ketchup începuse să se ia de pe cămaşă.

— Cherisse, se răsti Lucille, te aşezi odată pe toaleta aia?

— Nu pot, mamă, răspunse copilul.

— Nu poţi? N-am timp de prostii, fetiţo. Dă-ţi jos ciorapii şi fă pipi.

— Nu pot, mamă. Trebuie să vii să vezi.

Lucille oftă. Ăla care zisese că timpul e de partea lui cu siguranţă nu avea gemeni. Se uită o clipă în oglindă şi oftă din nou. Nu avea nicio secundă pentru ea. Îl ajută pe Marcus să se dea jos, apoi intră în cabină, după Cherisse.

— Ce te tot vaiţi atât, fetiţo? zise ea nervoasă.

Micuţa se uita, încremenită, la toaletă.

— Dumnezeule!

Lucille inspiră adânc. Pe capacul toaletei, înfăşurat într-o pătură, era un sugar.

Capitolul 22

Din când în când, există momente în meseria asta când totul merge în favoarea ta. Clipa când am găsit fetiţa soţilor Lightower la McDonald's a fost un astfel de moment. Întregul Palat de Justiţie a răsuflat uşurat.

Am sunat-o pe Cindy şi i-am cerut o favoare. Mi-a spus că era bucuroasă să-i strângă un pic cu uşa pe cei de la X/L.

Abia închisesem telefonul, când Charlie Clapper îmi bătu la uşă.

— Ai ţinut bine piept situaţiei, Boxer!

— Gluma asta e cam deplasată chiar şi pentru tine, i-am răspuns zâmbind.

Clapper râse. Echipa lui îşi petrecuse cea mai mare parte din ultimele treizeci şi şase de ore cercetând în amănunţime scena exploziei. Charlie părea epuizat.

— TVP, scumpo, zise el, făcându-mi semn cu capul să-l urmez. Tu Vezi Prima. Eşti mult mai perspicace decât Tracchio.

— Ştiam eu c-am făcut ceva ca să câştig insigna asta de aur.

Charlie mă conduse în biroul lui, din capătul holului. Era acolo şi Niko, de la genişti, tolănit în balansoarul vechi, din lemn, al lui Charlie. Pigulea ceva dintr-o cutie de mâncare chinezească.

— Aşa, ne-am făcut o idee despre dispozitivul exploziv.

Charlie trase un scaun pentru mine. Pe o foaie de panou, cineva desenase un plan pe etaje al casei soţilor Lightower.

— Am găsit urme de C-4 peste tot. Două sute de grame sunt de ajuns ca să arunci în aer un avion în zbor. După mărimea exploziei, cred că au fost de cinci ori pe-atât. Autorul crimei a pus explozibilul într-o chestie de genul ăsta – scoase o geantă sport, marca Nike – şi l-a lăsat într-o cameră.

— De unde ştii asta? l-am întrebat.

— E simplu, zise Clapper rânjind.

Scoase o bucată de nailon negru cu emblema Nike pe ea.

— Am găsit asta lipită de perete.

— Ai putea să scoţi nişte amprente de pe geanta asta? am întrebat, cu speranţă în glas.

— Îmi pare rău, scumpo, râse Clapper. *Asta* e geanta.

— Bomba a fost declanşată cu un dispozitiv destul de sofisticat, îmi explică Niko. Detonare prin telecomandă. Afurisita era conectată la un telefon mobil.

— Există o piaţă pentru C-4, Lindsay. Putem cerceta furturile din depozitele de materiale de construcţie sau lipsurile din inventarele militare, zise Charlie Clapper.

— Îţi plac fetiţele, Charlie?

— Dacă au peste optsprezece ani, zise el rânjind. De ce? În sfârşit a-nceput să te mănânce?

Dacă Clapper ar fi fost cu treizeci de centimetri mai înalt, cu douăzeci şi cinci de kilograme mai slab şi dacă n-ar fi fost însurat de treizeci de ani, poate că aş fi cedat, într-o zi, flirturilor lui.

— Îmi pare rău, asta e ceva mai mică.

— Vorbeşti de bebeluşul Lightower? făcu Charlie strâmbându-se.

Am dat din cap.

— Vreau s-o cercetezi, Charlie. Copilul, pătura, coşul… caută orice!

— Au trecut treizeci de ani de când n-am mai schimbat scutece.

Clapper scoase un oftat, cu un aer cam scârbit.

— Hei, era să uit!

Scoase de sub un vraf de hârtii de pe birou o pungă de stocare a dovezilor, cu cod pe ea.

— Mai era o cameră pe hol, lângă cea a copilului. Cineva a petrecut noaptea acolo. Cineva care nu s-a numărat printre victime.

„Bona!” mi-am zis imediat.

— Nu te ambala prea tare, zise Charlie ridicând din umeri. Totul s-a făcut scrum. Dar am găsit asta lângă pat.

Îmi aruncă o pungă de plastic. Înăuntru era un flacon răsucit, cam de vreo şapte centimetri.

L-am ridicat. N-aveam nici cea mai vagă idee ce putea fi.

— S-a topit totul, zise Clapper ridicând din umeri.

Scotoci la spate după ceva, în jacheta de pe spătarul scaunului. Scoase un obiect destul de asemănător.

— Proventil, Lindsay.

Scoase capacul recipientului şi-l puse pe cel din punga de dovezi. Apăsă de două ori. Două jeturi fine se ridicară în aer.

— Persoana care a dormit în patul ăla suferă de astm.

Capitolul 23

Jill Bernhardt rămăsese în biroul ei întunecos mult timp după ce toţi ceilalţi plecaseră. Avea în faţă un dosar deschis, şi-şi dădu brusc seama că se uita la aceeaşi pagină de zece minute. Îşi formase obiceiul să rămână la birou în nopţile în care Steve nu era plecat sau nu lucra până târziu. Făcea tot posibilul ca să-l evite. Chiar şi când nu se pregătea de proces.

Jill Meyer Bernhardt. Superavocat! Omul pe care se baza toată lumea.

Se temea să se ducă acasă.

Îşi masă încet vânătaia de pe coloană. Cum de se putea întâmpla asta? Era învăţată să reprezinte astfel de femei, nu să ascundă chiar ea întunecatul secret.

O lacrimă îşi croi drum pe obrazul ei. „Când am pierdut copilul…" îşi zise. Atunci începuse totul.

Dar nu! Problemele cu Steve începuseră cu mult înainte. Ştia asta. Când ea abia terminase Facultatea de Drept şi el era în ultimul an la MBA. A început cu hainele ei. Ţinute care nu erau pe gustul lui sau prin care i se vedeau cicatricele. Dineuri în care părerile lui – despre politică, despre slujba ei, despre orice – păreau mult mai puternice şi mai importante decât ale ei. Apoi a pretins că din câştigurile lui cumpăraseră casa din oraş.

„Nu eşti în stare, Jill!" – asta auzise întruna de când îl cunoscuse.

Isuse! Îşi acoperi ochii cu podul palmelor. Era cel mai bun procuror din oraş. Ce altceva trebuia să mai demonstreze?

Sună telefonul. Bâzâitul o făcu să tresară. Era Steve? Simpla lui voce o umplea de scârbă. Tonul ăla prefăcut, mieros şi îngrijorat – „Hei, scumpo, ce faci? Hai acasă! Mergem să alergăm".

Spre uşurarea ei, afişajul telefonului îi arătă că era un procuror din Sacramento. O suna ca să scoată un martor dintr-un penitenciar de stat. Lăsă să intre mesageria vocală.

Închise dosarul masiv. Era pentru ultima dată, îşi jură. Va începe prin a-i spune lui Lindsay. O durea că nu putea fi sinceră cu ea. Oricum, Lindsay era de părere că Steve e o jigodie. Nu putea s-o păcălească.

În timp ce băga dosarele în servietă, telefonul sună din nou. De data asta, cu un ton special, care-o străpunse ca un cuţit în inimă.

„Nu răspunde, Jill!" Era deja la jumătatea distanţei spre uşă. Ceva însă o făcu să se uite la ecranul digital. Numărul bine cunoscut se aprinse. Jill simţi că i se usucă gura.

Încet, ridică receptorul.

— Bernhardt, şopti închizând ochii.

— Iar stai peste program, scumpo? Vocea lui Steve îi dădea fiori. Dacă nu te-aş cunoaşte, zise el pe un ton aproape jignit, aş zice că ţi-e frică să vii acasă.

Capitolul 24

În acea noapte, George Bengosian avusese noroc.

Scund şi cu început de chelie, cu nasul mare şi borcănat, Bengosian realizase, chiar de la începutul anilor de rezidenţiat, că nu avea chemare pentru urologie şi-şi găsise vocaţia în organizarea de HMO-uri[12] uriaşe pentru cei care nu reuşeau să-şi plătească asigurările medicale. Îşi dăduse de asemenea seama că nu era genul de om care să poată fermeca o femeie frumoasă cu planurile lui de profit şi cu glumele lui stupide – în niciun caz nu pe această analistă sexy de la Conferinţa de Sănătate organizată de Banca Americii.

Parcă ar fi trăit visul altcuiva. Mimi era vrăjită de el, şi acum mergeau împreună spre apartamentul lui.

— E la mansardă. Stai numai să vezi priveliştea! o necăjea el.

George îi urmări ameţit linia sutienului în timp ce deschidea uşa apartamentului său de la Clift. Îşi imagina sânii ei obraznici săltând în faţa lui şi ochii ei mari privind într-ai săi.

Asta însemna să ţi se publice fotografia în raportul anual.

— Lasă-mă doar o clipă, spuse Mimi, ciupindu-l de braţ şi îndreptându-se spre camera de toaletă.

— Să nu stai mult, zise George alintându-se.

Cu o grabă neîndemânatică, scoase dopul unei sticle de Roederer, pe care o primise din partea casei, când închiriase apartamentul, şi turnă două pahare. Mădularul lui de cincizeci şi patru de ani îi sărea în pantaloni ca un cod aruncat într-un coş de peşte. A doua zi dimineaţă trebuia să fie din nou în avion. Se ducea la o întrunire a Comisiei de îngrijire Medicală a statului Illinois, care, ştia dinainte, fusese deja convinsă să treacă cu vederea raportul lui, în care prezenta cele mai slabe

realizări individuale şi cele mai mari riscuri pe care le avusese vreodată. O sută patruzeci de familii în afara planului, şi astea nici măcar nu erau cifrele reale.

Mimi se întoarse din baie arătând chiar mai bine ca până atunci. George îi întinse un pahar.

— Pentru tine, zise el. Sau pentru amândoi. Pentru seara aceasta.

— Pentru Hopewell! Mimi zâmbi şi ciocni paharul. Hei, vrei să încerci ceva? Îl apucă de încheietura mâinii. Uite ceva garantat să-ţi facă proiectele mai *tari* ca niciodată. Scoase o fiolă din poşetă. Scoate limba…

George făcu întocmai, şi Mimi turnă două picături. Amar! Gustul era atât de puternic, încât mai că-l făcu să sară.

Nu le-ar putea face cu aromă de cireşe?

— Încă una. Zâmbetul ei era ameţitor. Ca să fiu sigură că eşti pregătit pentru mine. Pentru noi.

George scoase din nou limba. Inima îi bătea de să-i spargă pieptul.

Mimi mai lăsă o picătură să cadă. Apoi zâmbetul i se schimbă. Era rece. Îl strânse de obraji şi răsturnă fiola.

Lichidul îi umplu gura lui George. Încercă să scuipe, dar femeia îi forţă capul pe spate şi înghiţi. Simţi că-i ies ochii din cap.

— Ce dracu'…?

— E toxic, zise Mimi aruncând fiola goală înapoi în poşetă. O otravă foarte specială pentru un tip foarte special. O singură picătură ar fi fost suficientă ca să te omoare în câteva ore. Tu ai înghiţit cât pentru toţi oamenii din San Francisco.

Paharul de şampanie din mâna lui George căzu cu zgomot pe podea. Încercă să vomite lichidul încă nedigerat. Căţeaua asta era nebună. Probabil că-şi bătea joc de el. Apoi simţi însă o durere violentă în abdomen.

— Din partea tuturor oamenilor de care ţi-ai bătut joc întreaga viaţă, domnule Bengosian.

Nimeni cunoscut. Doar familii care nu aveau altă opţiune decât să se lase pe mâna ta. În baza companiei Hopewell. Felicia Brown? A murit din cauza unei tumori groaznice. Thomas Ortiz? Îţi spune ceva numele? Ar trebui să-i fie cunoscut echipei tale de management al riscurilor. S-a împuşcat fiindcă nu a reuşit să plătească operaţia de tumoarea pe creier pentru fiul său. Voi numiţi asta „curăţarea cutiilor", nu-i aşa, domnule B.?

Deodată, stomacul lui începu să producă spasme. O spumă vâscoasă îi invadă gura. O scuipă, murdărindu-şi cămaşa, dar avea senzaţia că nişte degete ascuţite ca nişte gheare îi sfâşiau gâtlejul. Ştia ce se petrece. Edem pulmonar. Cedare instantanee a organelor. „Strigă după ajutor! îşi spuse. Du-te la uşă."

Dar picioarele îi cedară, prăbuşindu-se sub el.

Mimi stătea în picioare, privindu-l cu un rânjet batjocoritor. Se îndreptă spre ea. Voia să o lovească, să o strângă de gât, să-i smulgă viaţa din ea. Dar nu se putea mişca.

— Te rog…

Nu era o glumă.

Femeia îngenunche lângă el.

— Cum te simţi când se curăţă şi cutia ta, domnule Bengosian? Acum, fi drăguţ şi mai deschide o dată gura. Hai, gura mare!

Din toate puterile, George încercă să tragă aer în piept, dar degeaba. Maxilarul îi căzu, deschis. Limba i se umflase monstruos. Mimi ţinea o hârtie albastră în faţa lui. Cel puţin lui i se părea albastră – dar ochii îi erau înceţoşaţi şi sticloşi şi nu înregistrau prea bine culorile. Prin ceaţă, văzu emblema Hopewell.

Făcu hârtia ghem şi i-o îndesă în gură.

— Mulţumim că aţi ales Hopewell, dar, după cum scrie şi în formular, plata este respinsă.

Capitolul 25

Mobilul suna. În toiul nopţii.

M-am ridicat şi m-am uitat la ceas. *La dracu'!* 4.00 a.m. Ameţită, am orbecăit după telefon, încercând să descifrez numărul de pe ecran. Era Paul Chin.

— Hei, Paul! Ce s-a întâmplat? am mormăit.

— Scuze de deranj, locotenente. Sunt la hotelul Clift. Cred c-ar fi cazul să vii încoace.

— Ai găsit ceva?

La patru dimineaţa? Telefoanele primite la patru dimineaţa nu însemnau decât un singur lucru.

— Da. Cred că povestea cu atentatul asupra soţilor Lightower tocmai s-a complicat.

Opt minute mai târziu, după ce-mi trăsesem pe mine o pereche de blugi şi un hanorac şi-mi trecusem de câteva ori peria prin păr, eram la volanul Explorerului, în drum spre Vermont, cu pedala de acceleraţie apăsată la maximum şi cu sirena luminând în noapte.

În faţa intrării nou-nouţe a hotelului se aflau trei maşini de poliţie şi o dubă de la morgă. Clift era unul dintre marile hoteluri vechi ale oraşului care tocmai fuseseră renovate. Mi-am făcut loc cu insigna printre poliţiştii de la intrare, holbându-mă cu gura căscată la canapeaua luxoasă şi la coarnele de taur de pe pereţi, întrebându-mă ce să fac. Am luat liftul până la ultimul etaj, unde mă aştepta Chin.

— Victima se numeşte George Bengosian. Un barosan în afacerile cu asigurări de sănătate, îmi explica Paul Chin în timp ce mă conducea spre apartamentul de la mansardă. Pregăteşte-te. Nu glumesc.

M-am uitat la cadavrul sprijinit de piciorul unei mese de conferinţe din camera luxoasă.

Pielea lui Bengosian era de culoare verde-gălbuie şi avea consistenţa unui jeleu. Ochii ieşiţi

din orbite erau de mărimea unor perechi de şosete făcute ghem. Mucus, sau alt fluid vâscos, de culoare portocalie, îi cursese din nas şi i se strânsese, în mod scârbos, pe bărbie.

— Ce dracu' a făcut ăsta? am mormăit spre medicul aplecat deasupra lui. S-a luat la întrecere cu extratereştrii să vadă cine suge mai repede viaţa din celălalt?

Medicul părea complet bulversat.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Eşti sigur că e vorba despre o crimă? am spus, întorcându-mă spre Chin.

— Cei de la recepţie au primit un telefon, la 2.45 a.m., zise el ridicând din umeri. Din afara hotelului. Cineva le-a spus că trebuia să arunce gunoiul din apartamentul de la mansardă.

— Da, e clar! am zis pufnind.

— Şi mai e şi *asta*, adăugă Chin întinzându-mi o hârtie făcută ghem, pe care o ridicase folosind mănuşi. Am găsit-o îndesată în gura tipului.

Arăta ca un formular de afaceri. Avea chiar şi un logo pe ea: *Serviciile de Sănătate Hopewell*.

Era o declaraţie de beneficii. Cineva adăugase un text.

Când am început să citesc, sângele mi-a îngheţat în vine.

Am declarat război agenţilor lacomi şi corupţi din societatea noastră. Nu vom mai sta cu mâinile în sân şi nu vom mai tolera abuzurile celor puternici, al căror unic drept dobândit prin naştere este aroganţa şi care se îmbogăţesc de pe urma celor oprimaţi, slabi şi săraci. Era apartheidului economic s-a sfârşit. Vă vom găsi, oricât de mare v-ar fi casa şi oricât de puternici vă sunt avocaţii. Suntem în casele voastre, în companiile voastre. Vă anunţăm că războiul nu este departe. Este aici, cu noi.

La naiba! M-am uitat la Chin. Asta nu era crimă. Era o execuţie. O declaraţie de război. Şi Chin avea dreptate. Cazul Lightower tocmai se complicase.

Biletul era semnat: August Spies.

Partea II

Capitolul 26

Prima pe care am sunat-o a fost Claire.

Aveam aproximativ o oră – doar atât –, înainte ca această crimă oribilă, aparent întâmplătoare, să ajungă ştire de senzaţie şi să fie prezentată în întreaga lume ca al doilea caz de asasinat dintr-un înfiorător şir de crime terifiante. Trebuia să aflu cât mai repede cum murise Bengosian.

Următorul telefon i l-am dat lui Tracchio. Nu era încă nici măcar cinci dimineaţa. Ofiţerul din tura de noapte îmi făcu legătura.

— Aici Lindsay Boxer, am zis. Mi-aţi spus că vreţi să fiţi informat imediat ce se mai întâmplă ceva.

— Da, l-am auzit mormăind, în timp ce tot bâjbâia receptorul.

— Sunt la hotelul Clift. Cred că am găsit motivul atentatului asupra familiei Lightower.

Parcă-l şi vedeam sărind din pat în pijamale şi scăpându-şi ochelarii pe jos.

— Unul dintre partenerii de la X/L a început în sfârşit să ciripească? A fost vorba de bani, nu-i aşa?

— Nu, am spus eu, dând din cap. E vorba despre un război.

După ce am terminat convorbirea cu Tracchio, m-am uitat prin camera de hotel unde fusese ucis Bengosian. Nu se vedeau nici sânge, nici urme de luptă. Un pahar de şampanie, pe jumătate plin, era aşezat pe masă. Altul, răsturnat, la picioarele lui Bengosian. Haina de la costum era aruncată pe canapea. O sticlă de Roederer deschisă…

— Fă rost de o descriere a persoanei cu care a urcat, i-am spus lui Lorraine Stafford, unul dintre inspectorii mei de la Omucideri. Cu un pic de noroc, au camere de supraveghere în holul hotelului. Şi să încercăm să aflăm unde şi-a petrecut Bengosian prima parte a serii.

„Am declarat război, scria în bilet, agenţilor lacomi şi corupţi…”

Un fior îmi străbătu tot corpul. „O să se întâmple din nou!”

Ştiam că, în următoarele ore, trebuia să aflu tot ce puteam despre Bengosian şi despre Serviciile de Sănătate Hopewell.

N-aveam idee ce făcuse ca să merite o astfel de moarte.

Am ridicat hârtia mototolită.

Vă vom găsi, oricât de mare v-ar fi casa şi oricât de puternici vă sunt avocaţii. Suntem în casele voastre, în companiile voastre. Vă anunţăm că războiul nu este departe. Este aici, cu noi.

Cine dracu’ eşti, August Spies?

Capitolul 27

Până în momentul în care majoritatea oamenilor ascultau ştirile de dimineaţă, aveam descrierea unei „brunete drăgălaşe, la costum” (portarul de noapte) care „părea complet vrăjită de el” (chelnerul de la Masa’s) şi care-l însoţise pe Bengosian în camera lui, noaptea trecută.

Era fie ucigaşul, fie o complice care-i deschisese uşa criminalului. Altă fată, nu tot bona pe care o căutam.

Mi-am ridicat privirea din hârtiile de pe birou şi am văzut-o pe Claire.

— Ai o clipă, Lindsay?

Claire îşi păstra mereu optimismul, chiar şi în cele mai sumbre cazuri, dar se vedea clar, după expresia ei, că nu-i plăcea nicicum ce găsise.

— Îţi rămân datoare cu câteva ore de somn, i-am spus.

Privirea ei îngrijorată parcă spunea: „Nu-mi datorezi nimic”.

— Practic meseria asta de zece ani, spuse Claire prăbuşindu-se în scaunul din faţa biroului şi dând din cap. N-am mai văzut niciodată un cadavru care să arate în asemenea hal pe dinăuntru.

— Te ascult, am zis, aplecându-mă înainte.

— Nici nu ştiu cum să descriu, spuse ea. Totul era gelatinos. Un colaps vascular şi pulmonar total. Hemoragie în întregul aparat gastro-intestinal. Necroză splenică şi renală masivă… *Degradare*, Lindsay! zise ea, văzându-mi privirea nedumerită.

Am ridicat din umeri.

— Avem de a face cu o otravă, Claire?

— Da, dar mai toxică decât orice am întâlnit până acum. Am răsfoit câteva jurnale. Odată, am avut un copil care suferise un colaps vascular asemănător şi edem pulmonar. În final, s-a dovedit că avusese o reacţie alergică extrem de rară la, n-o să crezi, *ulei de ricin*! Aşa că mă gândesc că-i

vorba de ricin, Lindsay. Relativ uşor de obţinut, în cantităţi mari. O proteină derivată din planta numită oţetar.

— Care e, desigur, otrăvitoare, nu?

— *Extrem* de toxică. De câteva mii de ori mai puternică decât cianura, zise Claire dând din cap. Uşor de ascuns. O picătură e de-ajuns ca să-ţi oprească inima. Poate fi eliberat şi în aer, Lindsay. Dar, după părerea mea, o simplă otrăvire cu ricin n-ar fi lăsat în urmă un cadavru care să arate în halul ăsta, decât dacă ar fi fost administrat…

— Decât dacă ar fi fost administrat cum?

— Decât dacă ar fi fost administrat într-o cantitate atât de mare, încât să accelereze ciclul de distrugere cu un factor de zece la… cincizeci, Lindsay. Bengosian ăsta a murit înainte ca paharul de şampanie să atingă podeaua. Ricinul ucide într-o perioadă de câteva ore. Uneori, poate dura chiar o zi întreagă. Ai simptome puternice, ca de gripă, dureri gastro-intestinale… ţi se umplu plămânii cu lichid. Tipul ăsta s-a întors la hotel la unsprezece treizeci şi i-au anunţat moartea la trei. La ora trei!

— Am găsit un pahar de şampanie pe jos. L-am trimis la laborator. Pot să testeze chestia asta, nu?

— Nu asta mă preocupă pe mine, Lindsay. De ce l-au omorât în felul ăsta, când a zecea parte era mai mult decât suficientă?

Am înţeles unde bătea Claire. Asasinul studiase bine victimele. Amândouă crimele fuseseră gândite, planificate. Iar ucigaşul poseda arme de o cruzime înfiorătoare.

„Suntem în casele, în companiile voastre.”

Ne spuneau: „Avem chestiile astea! Putem produce ricin în cantităţi masive, dacă vrem”.

— Isuse, ne avertizează, Claire, ne declară război.

Capitolul 28

De data asta, i-am chemat pe toţi. Unitatea Specială de Intervenţii Medicale. Biroul de Siguranţă Publică. Biroul local al FBI-ului. Nu mai era vorba de o simplă crimă. Aveam de a face cu acte de terorism.

Urma bonei dispărute se răcise. Jacobi şi Cappy nu aflaseră nimic umblând cu poza ei prin barurile din preajma campusului universitar. Un singur lucru avusese totuşi efect. Articolul publicat de Cindy în *The Chronicle,* despre X/L. Cu echipe de ziarişti care le împânziseră birourile şi sub ameninţarea unei citaţii, am primit un mesaj de la Chuck Zinn că era dispus să cădem la o înţelegere. O oră mai târziu, era în biroul meu.

— Vă permit accesul, doamnă locotenent. Ba chiar o să vă scutesc de deranj. Mort a primit, într-adevăr, o serie de e-mailuri în ultimele săptămâni. Toţi membrii din conducere au primit. Niciunul dintre noi nu le-a luat prea în serios, dar am alertat echipa noastră de securitate.

Zinn îşi deschise servieta elegantă din piele, scoase un dosar portocaliu şi-l împinse spre mine.

— Astea sunt toate, doamnă locotenent. După data de sosire.

Am deschis dosarul, şi o tresărire îmi zgudui tot corpul.

Către comisia de directori de la X/L Systems.

La data de 15 februarie, Morton Lightower, preşedintele vostru, a vândut 762.000 din acţiunile companiei, în valoare totală de 3.175.000 de dolari.

În aceeaşi zi, 256.000 dintre acţionarii voştri au pierdut bani, în ultimul an înregistrând un profit de - 87%.

35.341 din copiii lumii au murit de foame.

11.174 de oameni din această ţară au murit din cauza unor boli care ar fi putut fi tratate cu o îngrijire medicală corespunzătoare.

În aceeaşi zi de miercuri, în lume, 4.233.768 de mame au adus pe lume copii în condiţii de sărăcie şi mizerie.

În ultimele 24 de luni aţi vândut acţiuni în valoare de aproape 600.000.000 de dolari şi v-aţi cumpărat case în Aspen şi în Franţa, fără să daţi nimic în schimb lumii. Cerem donaţii pentru foametea şi sănătatea mondială în valoare egală cu orice profituri veţi obţine pe viitor din vânzarea acţiunilor. Cerem ca directorii de la X/L şi directorii tuturor celorlalte companii să vadă dincolo de scopul îngust al strategiilor de extindere într-o lume care este strivită de apartheidul economic.

Nu este o rugăminte, este o revendicare.

Supravegheaţi-vă sănătatea, domnule Lightower. Micuţa Caitlin are nevoie de dumneavoastră.

Mesajul era semnat – *August Spies.*

Am parcurs în grabă şi restul e-mailurilor. Care mai de care mai beligerant. Toate suferinţele lumii erau amintite, din ce în ce mai dureros.

Ne ignoraţi, domnule Lightower. Comisia nu a făcut ce i-am cerut. Sperăm că veţi lua măsuri.

Micuţa Caitlin are nevoie de dumneavoastră.

— Cum aţi putut să nu ni le arătaţi de la bun început? l-am întrebat pe Zinn, privindu-l drept în ochi. Am fi putut preîntâmpina această tragedie.

— Gândindu-mă acum, îmi dau seama cum poate părea asta, zise avocatul plecându-şi capul. Dar companiile primesc tot timpul ameninţări.

— Asta nu e o simplă ameninţare! Am aruncat e-mailurile înapoi pe birou. E şantaj, constrângere!

Doar eşti avocat, Zinn. Aluziile la fiica lui sunt o ameninţare evidentă. Ai venit aici ca să cădem la o înţelegere, domnule Zinn. Uite cum facem. N-o să se-audă nimic. Numele din aceste e-mailuri rămân doar între noi. Dar o să ne trimitem oamenii ca să ne lămurim de unde au pornit.

— Am înţeles, zise avocatul cu un zâmbet viclean, întinzându-mi dosarul.

Am citit repede adresele de e-mail. Footsyl23@hotmail.com. Chip@freeworld.com. Ambele erau semnate la fel – *August Spies.*

M-am întors spre Jacobi.

— Ce zici, Warren, le putem da de urmă?

— Am făcut deja o serie de investigaţii, sări Zinn.

— Le-aţi dat voi de urmă? am întrebat, privindu-l uimită.

— Suntem o companie de siguranţă a traficului electronic. Toţi sunt provideri liberi de internet. Nu te verifică nimeni, n-ai nevoie de nimic pentru a-ţi deschide un cont. Poţi merge la bibliotecă sau la aeroport şi să-ţi deschizi singur unul. Ăsta a fost trimis dintr-un chioşc de la Aeroportul Oakland. Ăsta, de la un magazin Kinko de lângă Universitatea Berkeley. Acestea două, de la o bibliotecă publică. Nu li se poate lua urma.

Mi-am imaginat că Zinn ştia ce spune şi că avea dreptate, însă un lucru îmi atrase brusc atenţia. Kinko, biblioteca, apartamentul adevăratei Wendy Raymore.

— Poate că încă nu ştim cine sunt, dar ştim *unde* sunt.

— Republica Populară Berkeley, pufni Jacobi. Să fiu al naibii!

Capitolul 29

Am reuşit să mă strecor câteva minute pentru a lua masa cu Cindy Thomas. Ceva ieftin la Long Life Noodle Company, în Yerba Buena Gardens.

— Ai citit *The Chronicle* azi-dimineaţă? mă întrebă ea, desprinzând carnea de pe o costiţă de porc, după ce ne aşezarăm pe o bancă, afară. I-am demascat pe cei de la X/L.

— Mulţumesc, am spus. Nu va mai fi nevoie de o continuare.

— Acum e rândul tău să faci ceva pentru mine.

— Cindy, nu cred c-o să mă mai ocup multă vreme de cazul ăsta, *mai ales* dacă se-aude ceva în presă.

— Cel puţin spune-mi – zise, privindu-mă fix – dacă mă înşel când cred că aceste două crime au legătură una cu cealaltă.

— De ce crezi că au vreo legătură?

— Zău, făcu ea, doi importanţi oameni de afaceri ucişi în acelaşi oraş la două zile distanţă. Amândoi conduceau companii care nu beneficiau de o publicitate prea favorabilă în ultima vreme.

— Sunt două cazuri complet diferite, am zis, reuşind să-mi ţin gura.

— Oh? Pe de o parte, avem un mare director de companie care-şi trage zeci de milioane în timp ce vânzările se duc de râpă. Pe de alta, un tip care se ascunde în spatele unor persoane influente şi încearcă să tragă pe sfoară oameni săraci. Amândoi au suferit o moarte violentă. Ce mă întrebai, Linds? De ce cred că există *o legătură?*

— Bine, am cedat în cele din urmă. Ştii înţelegerea noastră – nu publici nimic fără acordul meu.

— Cineva i-a luat în vizor pe tipii ăştia, nu-i aşa?

Nu se referea la cei doi care erau deja morţi. Înţelegeam foarte bine unde bate.

Am lăsat din mână bolul cu tăiţei.

— Cindy, tu eşti la curent cu zvonurile care circulă prin golf, nu-i aşa?

— Prin Berkeley? Presupun că da. Mă mai conversez cu câţiva „oamenii de succes” în *Journalism 403*.

— Vorbesc de partea *neoficială.* Mă refer la oamenii care pot crea probleme. Am inspirat adânc şi am privit-o îngrijorată. *Acest* gen de probleme.

— Ştiu la ce te referi, zise ea. Făcu o pauză, apoi ridică din umeri. Se întâmplă destul de multe acolo. Ne-am obişnuit toţi atât de mult să facem parte din sistem, că am uitat cum e să te afli de partea cealaltă. Există oameni care au început… cum să-ţi explic… să se sature. Există oameni al căror mesaj nu-l aude nimeni.

— Ce fel de mesaj? am insistat.

— N-o să-l auzi tu. Pentru Dumnezeu, tu eşti poliţia. Eşti la un milion de kilometri depărtare de poveştile astea, Lindsay. Nu spun că nu ai conştiinţă socială. Dar ce faci când citeşti că douăzeci la sută din oameni nu au asigurări de sănătate sau că fetiţele de nouă ani din Indonezia sunt forţate să coasă pantofi Nike pentru un dolar pe zi? Dai pagina, la fel ca mine. Lindsay, va trebui să ai încredere în mine, dacă vrei să te ajut.

— O să-ţi dau un nume, am zis eu. N-are voie să apară în vreun articol. Poţi să-l verifici pe cont propriu. Orice găseşti, nu te duci la editor, nu-mi spui că trebuie să-ţi protejezi sursele. Vii mai întâi la mine. *Doar la mine.* Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, zise Cindy. Haide, dă-mi odată numele!

Capitolul 30

— Superb! şopti Malcolm cu ochii întredeschişi, privind prin ochelarii de chirurg bomba de pe masa din bucătărie.

Fără niciun pic de tremur al mânii, răsuci firele subţiri, unul roşu şi altul verde, care ieşeau din cărămida de explozibil, le aduse pe capac şi modelă cantitatea moale de C-4 sub forma unei serviete.

— Mare păcat că va trebui s-o arunc în aer, exclamă el admirându-şi munca.

Michelle intrase în cameră şi-şi pusese mâna tremurândă pe umărul lui Malcolm. Ştia că o speria de moarte să-l vadă legând firele care păreau că se întind peste tot.

— Relaxează-te, scumpo. Fără transpiraţie, nu-i senzaţie! În momentul de faţă, e cel mai stabil lucru din lume.

Mia stătea pe jos şi asculta ştirile de la televizor. Îşi aruncase deoparte peruca brună pe care o folosise în misiunea de seara trecută. Programul se întrerupse pentru a difuza o ştire despre o crimă care avusese loc la Clift.

— Ascultaţi!

Dădu sonorul mai tare.

„Deşi poliţia nu leagă încă moartea lui Bengosian de explozia de duminică, când a fost aruncată în aer casa unui bine-cunoscut magnat din Bay Area, sursele noastre ne confirmă că există dovezi care să facă legătura între cele două crime şi că principalul suspect este o brunetă atrăgătoare, în jur de 22 de ani, care a fost văzută intrând în hotel împreună cu George Bengosian.”

Mia dădu sonorul mai încet.

— Atrăgătoare? rânji ea. Scumpo, nu vor şti niciodată. Ce ziceţi?

Îşi puse peruca şi adoptă o postură de top-model.

Michelle se prefăcu a râde, dar, în sinea ei, se blestema că fusese într-atât de proastă încât să lase inhalatorul la locul faptei. Ea nu era ca Mia care omorâse un om noaptea trecută, în timp ce-l privea drept în ochi. Şi acum, mai şi râdea şi se mândrea cu asta.

— Mica, scumpo! zise Malcolm întorcându-se. Vreau să fii fetiţă curajoasă şi să-ţi pui degetul în locul ăsta.

Legă cu bandă adezivă detonatorul de cantitatea moale de C-4 şi încorpora şi telefonul mobil.

— Asta e partea delicată. Vreau să ţii firul verde şi pe cel roşu, scumpo, ca să nu se încrucişeze… Ar fi foarte rău!

Mal râdea mereu de ea. „Doar o gâsculiţă din Wisconsin”, obişnuia el să spună râzând. Dar Michelle dovedise de ce era în stare. Puse degetul pe fir, încercând să arate că era curajoasă. Nu mai era fetiţa de la fermă.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, spuse Malcolm făcându-i cu ochiul când îi văzu emoţia. Poveştile alea cu firele încrucişate le vezi doar în filme. Ceea ce este însă extrem de adevărat e că am conectat firicelele astea la sonerie, nu la bateria telefonului. Altfel, ne-ar aduna chiar acum de pe tot drumul de aici până la Eau St. Claire.

Oraşul ei natal.

Degetul lui Michelle tremura. Nu ştia dacă glumeşte sau nu.

— Gata! zise în sfârşit Malcolm ridicându-şi ochelarii pe frunte. Se lăsă pe spate în scaun. *Asezonat,* cum se spune, numai bun de băgat la cuptor. Am putea arunca în aer întreaga primărie. Dacă mă gândesc bine, nu-i chiar o idee rea. Cred c-ar fi cazul s-o testăm, continuă Mal. Ce ziceţi?

Michelle ezită.

— Haide! zise el rânjind. Arăţi de parc-ai fi văzut o fantomă, îi întinse un al doilea celular. Numărul e deja tastat. Nu uita. E doar o jucărie până la al patrulea apel. Atunci, nu mai ai voie. Nu

vrei să auzi al patrulea apel. Încearcă, scumpo. Hai, dă-i drumul!

Michelle scuturã din cap şi-i întinse înapoi telefonul. Mal se mulţumi să rânjească.

— Haide, n-ai de ce să te temi. Cine nu riscă nu câştigă. Totul e pregătit.

Michelle inspiră adânc şi apăsă pe butonul „send", doar aşa, ca să demonstreze că era în stare. O clipă mai târziu, telefonul conectat la bombă începu să sune.

— Contact! zise Malcolm făcând cu ochiul.

Pe Michelle o străbătu un fior rece. Mal era atât de calm…

Calculase totul. Dar era posibil ca totuşi ceva să nu meargă conform planului. În Orientul Mijlociu, teroriştii palestinieni săreau mereu în aer în încercările de atentate.

Bip! Ochii i se pironiră asupra servietei. Al doilea apel.

încerca să-şi păstreze calmul, dar mâna îi tremura.

— Malcolm, te rog! Încercă să i-l dea înapoi. Ai văzut că merge. Nu-mi place treaba asta. Te rog…

— *Ce* mă rogi, Mica? întrebă Malcolm strângând-o de încheietura mâinii. N-ai încredere-n mine?

Telefonul conectat la bombă sună din nou. A treia oară…

Lui Michelle îi îngheţă sângele-n vine.

— Încetează, Mal!

Încercă, disperată, să apese butonul de deconectare.

Următorul apel făcea contactul.

— Malcolm, te rog! Mă sperii!

În loc s-o asculte, Mal îi ţinea mâna. Dintr-odată, nu mai ştia ce se petrece.

— Dumnezeule, Mal, o să…

*Bip… Al p*atrulea apel!

Sunetul sfâşie încăperea ca un strigăt. Privirea lui Michelle era aţintită asupra telefonului. Asupra bombei.

Începu să vibreze… La dracu'!… Îl privi fix pe Malcolm. Se auzi un bâzâit.

Nu tu explozie, nu tu bubuit… Doar un clinchet puternic.

Detonatorul bombei sări în sus.

Malcolm rânjea. Ridică nonşalant detonatorul desprins.

— Ţi-am spus, iubito! Fără transpiraţie, nu-i senzaţie. Ei, ce părere ai? Eu cred că o să meargă foarte bine.

Trupul lui Michelle se relaxa. În sufletul ei, urla de furie. Ar fi vrut să-l pocnească pe Malcolm în faţă. Dar era prea epuizată. Tricoul de pe ea era leoarcă de sudoare.

Malcolm luă capacul de pe jos şi-şi împinse scaunul lângă bombă.

— Chiar credeai că o să declanşez minunăţia asta? Dădu din cap. N-aş prea crede, scumpo. Are o misiune foarte importantă. Micuţa asta o să arunce în aer opinia publică din întregul San Francisco.

Capitolul 31

Pe la şapte, m-am întors la birou. Oamenii mei erau împrăştiaţi prin toată zona şi urmăreau toate pistele pe care le aveam. Cindy îmi dăduse o carte, *Vampirii capitalismului.*

Zisese că o să mă facă să înţeleg cum funcţionează noul radicalism care începuse să se extindă.

Am citit repede titlurile capitolelor: „Eşecul capitalismului", „Apartheidul economic", „Vampirii economici", „Armagedonul lăcomiei".

Nici n-am remarcat-o pe Jill, care stătea în prag. Am sărit ca arsă când a bătut la uşă.

— Dacă te-ar vedea John Ashcroft! Piesa de rezistenţă a sistemului de implementare a legii din oraşul nostru… *Vampirii capitalismului?*

— Lectură obligatorie, am răspuns, zâmbind stânjenită. Pentru rezolvarea unui caz de crime în serie, extrem de violente.

Era îmbrăcată elegant, cu un costum roşu, cu pantalon, şi un pardesiu lejer, de la Burberry. Avea o grămadă de dosare îndesate în servieta de piele.

— M-am gândit că nu ţi-ar strica să bei ceva.

— Aşa e, am zis, aruncând cartea pe birou, dar n-am ieşit încă din tură.

I-am oferit, în schimb, o pungă de boabe de soia.

— Ce faci? m-a întrebat, strâmbându-se. Înfiinţezi o nou departament în secţie? Autori periculoşi?

— Foarte amuzant, am zis. Să-ţi spun o chestie pe care pun pariu că n-o ştiai. Bill Gates, Paul Allen şi Warren Buffett au făcut mai mulţi bani anul trecut decât treizeci dintre ţările sărace ale lumii. Asta-i un sfert din populaţia globului!

Jill zâmbi.

— Mă bucur să văd că începe să ţi se contureze totuşi o conştiinţă socială, având în vedere ce

meserie ai.

— Ceva nu-mi dă pace, Jill. A doua bombă, cea falsă, de la casa familiei Lightower. Biletul cu emblema companiei îndesat în gura lui Bengosian. Aceşti oameni şi-au dezvăluit clar motivele. Cu toate astea, vor să ne tachineze. Ce-i cu jocul ăsta?

Îşi puse un pantof roşu pe marginea biroului.

— Nu ştiu. Tu eşti cea care-i prinde, scumpo. Eu doar îi trimit la închisoare.

Urmă o pauză. Una tensionată.

— Te superi dacă schimbăm subiectul?

— Hai să vorbim despre soia, zise ea ridicând din umeri şi aruncând o boabă în gură.

— S-ar putea să ţi se pară o prostie. Dar m-ai cam pus pe gânduri acum câteva zile, duminică, după ce-am alergat. Vânătăile alea, Jill. De pe braţele tale. Mi-au cam dat bătăi de cap…

— La ce te-ai gândit? întrebă ea.

Am privit-o în ochi.

— Ştiu foarte bine că nu-ţi apar vânătăi ca alea de la uşa de la baie. Ştiu cum e, Jill, să fii nevoit să recunoşti că eşti doar un om, la fel ca toţi ceilalţi. Ştiu cât de mult ţi-ai dorit copilul. Apoi ţi-a murit tatăl. Ştiu că vrei să laşi impresia că poţi trece singură peste asta. Dar poate că, uneori, nu poţi. Nu vrei să vorbeşti cu nimeni, nici măcar cu noi. Aşa că răspunsul e – nu ştiu ce-i cu vânătăile alea. Spune-mi tu.

Încăpăţânarea din ochii ei deveni, brusc, mult mai fragilă, ca şi când ar fi fost pe punctul să cedeze. Mă temeam să nu fi mers prea departe, dar, la dracu'! Era prietena mea. Nu-mi doream decât s-o văd fericită.

— Poate că ai dreptate într-o privinţă, zise Jill în cele din urmă. Poate că vânătăile alea nu sunt de la uşa de la baie.

Capitolul 32

Există crime brutale şi de neiertat. Uneori, mă dezgustă până la greaţă, dar motivele lor sunt clare. Din când în când, chiar le înţeleg.

Pe de altă parte, există crime ascunse, pe care n-ar trebui să le vezi niciodată. Acel gen de crime care nu lasă nicio urmă la suprafaţă, dar care distrug tot ce-i înăuntru. Vocea aceea interioară, care se găseşte în orice fiinţă umană.

Acestea sunt cele care mă fac să-mi pun întrebări în legătură cu meseria mea.

După ce Jill mi-a povestit ce se petrecea între ea şi Steve, după ce i-am şters lacrimile şi am plâns alături de ea, ca o soră mai mică, am condus spre casă, ameţită. O prietenă ascundea un secret ruşinos pe care n-aveam să-l pot uita niciodată. Jill.

Jill a mea.

Primul meu impuls a fost să mă duc direct la ei acasă şi să-mi descarc pistolul asupra lui Steve. De la bun început, ticălosul ăsta viclean şi ipocrit o înjosise şi o lovise.

Nu mă puteam gândi decât la Jill, aşa cum mi se arătase în aceea seară, cu chipul ăla de fetiţă speriată. Nu mai era procurorul-şef al Poliţiei din San Francisco, nici şefa de promoţie de la Stanford, care părea că trece cu uşurinţă peste toate problemele vieţii. Care trimitea ucigaşii după gratii cu o privire de gheaţă. Prietena mea.

Toată noaptea, m-am răsucit de pe-o parte pe alta. A doua zi, a trebuit să fac mari eforturi ca să mă concentrez asupra cazului. Rezultatele de laborator de peste noapte confirmau bănuielile lui Claire. George Bengosian înghiţise ricin.

Niciodată n-am văzut Palatul de Justiţie atât de tensionat ca în acea dimineaţă, plin de agenţi federali, în costume negre, şi de reporteri. Am avut

impresia că trebuie să mă furişez doar ca să le sun pe Cindy şi pe Claire.

— Trebuie să vă văd, fetelor, le-am spus. E important. Ne întâlnim la Susie's, la prânz.

Când am ajuns la cafeneaua liniştită de pe Bryant, Cindy şi Claire se instalaseră deja la o măsuţă dintr-un colţ. Amândouă mă priveau neliniştite.

— Unde e Jill? întrebă Cindy. Credeam că vine cu tine.

— N-am chemat-o, am răspuns. Stăteam pe scaunul din faţa lor. Tocmai despre Jill vreau să discutăm.

— Bine… zise Claire, dând nedumerită din cap.

Rând pe rând, le-am relatat primele mele bănuieli legate de vânătăile pe care le văzusem pe braţele lui Jill, în timp ce alergam. Le-am spus că mi se păreau suspecte şi că-mi imaginasem că, poate, din cauza durerii pricinuite de pierderea copilului, Jill şi le făcuse singură.

— Ei, s-a terminat cu asta! sări Cindy. Nu-i aşa?

— Ai întrebat-o? vru să afle Claire.

Privirea ei era extrem de serioasă.

Am dat aprobator din cap, privind-o, la rândul meu, fix în ochi.

— Şi…?

— Mi-a răspuns: „Şi dacă nu mi-am făcut singură vânătăile alea?"

Am văzut-o pe Claire studiindu-mă, încercând să-mi interpreteze expresia feţei, şi pe Cindy clipind, începând să înţeleagă.

— Oh, Doamne! murmură Claire. Dumnezeule mare, doar nu vrei să spui că Steve…

Am dat din cap înghiţind în sec.

În jurul mesei se aşternu o tăcere grea. Veni o chelneriţă.

Am comandat, ameţite. După ce femeia plecă, le-am privit fix în ochi.

— Nenorocitul! zise Cindy scuturând din cap. Aş vrea să-i tai boaşele.

— Aşteaptă-ţi rândul, i-am răspuns. Numai la asta m-am gândit toată noaptea.

— De cât timp? întrebă Claire. De cât timp durează povestea asta?

— Nu ştiu precis. Ea zice că totul a început cu copilul. Când l-a pierdut, Domnul Compasiune a dat vina pe ea. „N-ai fost în stare, nu-i aşa? Te crezi mare şi tare, dar n-ai fost în stare să faci ce face orice femeie pe lumea asta – să ai un copil!”

— Trebuie s-o ajutăm, spuse Cindy.

Am oftat.

— Ai vreo idee cum?

— S-o scoatem dracului de-acolo! zise Claire. Poate să stea la una dintre noi. Dar *vrea* să plece?

Nu ştiam.

— Nu ştiu dacă a ajuns încă în punctul ăsta. Cred că, momentan, nu simte decât ruşine. I se pare că a dezamăgit pe toată lumea. Pe noi. Poate şi pe el. Oricât ar părea de ciudat, cred că o parte din ea vrea să demonstreze că poate fi soţia şi mama pe care el şi le doreşte.

Claire dădu din cap.

— Trebuie să vorbim cu ea. Când?

— Diseară, am răspuns.

Am privit spre Claire.

— Diseară, aprobă ea.

Sosi mâncarea, şi am mâncat toate fără prea multă poftă.

Niciuna nu mă întrebase nimic de caz. Deodată, Claire clătină din cap.

— De parcă n-aveai şi aşa destule griji!

— Că veni vorba, zise Cindy luându-şi geanta, am ceva pentru tine.

Scoase o agendă cu spirală, din care rupse o pagină. „Roger Lemouz. Dwinelle Hali. 555-0124.”

— Tipul ăsta e din Berkeley. La Departamentul de lingvistică. Expert în globalizare. Să fii pregătită. Să zicem doar că perspectiva lui asupra vieţii nu prea coincide cu a ta.

— Mulţumesc. De unde ai asta? am întrebat, băgând hârtia în geantă.

— Ţi-am spus, zise Cindy, de la un milion de kilometri depărtare.

Capitolul 33

Am încercat să mă gândesc cât mai puţin cu putinţă la povestea cu Jill. Am sunat şi am reuşit să-l găsesc pe Roger Lemouz la birou. Am discutat puţin şi a fost de acord să ne vedem.

Simplul fapt că am ieşit din Palatul de Justiţie mi-a oferit un moment de relaxare. În ultima vreme, ajungeam foarte rar în aceea parte a golfului. Mi-am parcat Explorer-ul lângă stadionul de pe Telegraph Avenue şi am trecut pe lângă afişele şi panourile publicitare. Soarele cădea direct pe Sproul Piaza.

Studenţi cu rucsacuri şi sandale stăteau aşezaţi pe trepte şi citeau.

Biroul lui Lemouz era în Dwinelle Hall, o clădire de beton cu aspect oficial, lângă curtea principală.

— Intră, te rog, e deschis! răspunse bătăii mele în uşă o voce cu un pronunţat accent mediteranean; se simţea şi o tentă protocolară, educată… britanică?

Profesorul Lemouz se lăsă pe spătarul scaunului din spatele mesei dezordonate din biroul lui micuţ, încărcat până la refuz cu cărţi şi ziare. Avea umeri largi şi pielea măslinie, un păr negru şi cârlionţat, care-i cădea pe frunte, şi era nebărbierit.

— Ah, inspectore Boxer, spuse el. Vă rog, poftiţi, luaţi loc! Îmi cer scuze că ambientul nu este destul de elegant.

Camera era igrasioasă şi mirosea a cărţi şi a fum. Pe birou, erau o scrumieră şi un pachet de ţigări Rothmans, fără filtru.

M-am aşezat pe un scaun în faţa lui şi mi-am scos agenda.

I-am întins o carte de vizită.

— Omucideri! citi Lemouz, strângând buzele ca şi când ar fi fost impresionat. Să înţeleg, aşadar, că

n-aţi venit la mine cu vreo nelămurire etimologică?

— Nu, mă interesează o altă pasiune a dumneavoastră, am spus. Sunteţi la curent, desigur, cu evenimentele din Bay Area.

Oftă.

— Da. Chiar şi un om care stă mai tot timpul cu nasul în cărţi şi-l mai ridică, uneori, din ele. Tragic. Total contraproductiv. Fanon a spus: „Violenţa e propriul judecător”. Cu toate acestea, n-aş putea spune că povestea mă surprinde cu desăvârşire.

Compasiunea falsă a lui Lemouz mă impresiona cam tot atât cât freza unui dentist.

— Sunteţi drăguţ să-mi explicaţi ce vreţi să spuneţi cu asta, domnule Lemouz?

— Desigur, doamnă inspector. Dacă şi dumneavoastră veţi avea amabilitatea să-mi spuneţi pentru ce sunteţi aici.

— Doamnă *locotenent,* l-am corectat eu. Sunt şefa Departamentului omucideri. Cineva v-a recomandat drept una dintre persoanele cele mai în măsură să-mi explice pe larg ce se petrece aici. Mă refer la scena ideologică. Mă refer la oameni care consideră că să arunci în aer trei persoane în timp ce dorm, să pui în primejdie vieţile a doi copii nevinovaţi sau să provoci implozia sistemului vascular al unui om sunt forme acceptabile de protest.

— Când aţi spus „aici”, presupun că v-aţi referit la împrejurimile paşnice ale Academiei Berkeley, zise Lemouz.

— Când am spus „aici”, m-am referit la orice loc în care cineva s-ar gândi să întreprindă astfel de gesturi îngrozitoare, domnule Lemouz.

— Domnule *profesor,* răspunse el. Profesor de limbi romanice la Lance Hart – am zărit umbra unui zâmbet –, dacă tot vă pasionează acreditările.

— Aţi spus că nu găsiţi aceste crime surprinzătoare.

— Şi de ce le-aş găsi? făcu Lemouz ridicând din umeri. Un pacient e surprins să afle că e bolnav, când trupul lui e deja acoperit de leziuni? Trăim într-o societate infectată, doamnă locotenent, iar cei care transmit boala sunt primii care privesc în jur şi întreabă cu nevinovăţie: „Cine, eu?” Ştiaţi – continuă el ridicând privirea – că marile corporaţii internaţionale realizează un profit mai mare decât PIB-ul a nouăzeci la sută din ţările globului? Au luat locul guvernelor ca sisteme de răspundere socială în lume. Cum se face – râse el cinic – că ne grăbim să condamnăm cu înverşunare morală apartheidul, atunci când ne ameninţă convingerile rasiale, dar nu îl recunoaştem, atunci când se manifestă la nivel economic? Problema e că noi nu vedem prin ochii celor asupriţi. Noi privim prin doctrina celor puternici. A corporaţiilor. La televizor.

— Mă scuzaţi, l-am întrerupt eu, dar eu am venit să investighez patru crime oribile. Oamenii mor.

— Într-adevăr, aşa este, doamnă locotenent. Exact asta încercam şi eu să spun.

O parte din mine ar fi vrut să-l înşface pe Lemouz de rever şi să-l scuture zdravăn. În loc de asta, am scos fotografia bonei, de pe legitimaţia lui Wendy Raymore, şi o schiţă a femeii care fusese filmată intrând în hotelul Clift, cu George Bengosian.

— Le cunoaşteţi pe vreuna din aceste două femei, domnule profesor?

Lemouz mai că începu să râdă.

— De ce aş vrea eu să vă ajut? Statul e principalul vinovat pentru această nedreptate, nu femeile astea două. Spuneţi-mi, vă rog, cine a comis o nedreptate mai mare? Aceste două suspecte – aruncă pe birou, în faţa mea, prima pagină din *The Chronicle* – sau aceste strălucite exemple ale sistemului nostru?

Mă uitam la fotografiile lui Lightower şi Bengosian.

— Dacă oamenii ăştia semnalează începutul unui război, zise Lemouz râzând, din partea mea, să-l pornească! Cum se spune acum, doamnă locotenent? mă întrebă zâmbind. Care e expresia aceea nouă, pe care americanii au îmbrăţişat-o în morala lor atotputernică? *Să-i dăm bice!*

Am luat pozele, am închis agenda şi am pus-o înapoi în geantă. M-am ridicat, simţindu-mă obosită şi murdărită. L-am părăsit pe profesorul de limbi romanice de la Lance Hart de teamă că nu mă voi putea abţine să nu-i zbor creierii.

Capitolul 34

M-am întors la Palatul de Justiţie plină de nervi, din cauza balivernelor ipocrite ale lui Lemouz şi din cauza frustrării că nu reuşeam să avansăm deloc spre soluţionarea acestor crime.

Eram încă furioasă când am ajuns la birou, un pic după ora şase. Am sunat-o pe Cindy şi am stabilit să ne întâlnim la Susie's. Poate reuşeam totuşi să rezolvăm *ceva* la o *quesadilla* cu homar. Aveam nevoie de ajutorul fetelor.

Tocmai când închideam telefonul, Warren Jacobi intră în birou.

— Yank Sing, spuse el.

— Yank Sing?

— E mult mai bun ca *quesadilla.* Şi mai ieftin. Femeile preferă întotdeauna mâncarea chinezească. Ar trebui să ştii asta, doamnă locotenent. Şi, că tot veni vorba, se spune că puiul în sare şi ghimber a provocat prăbuşirea dinastiei Qin… Pe unde ai fost?

Se aşeză. Avea ceva pentru mine. Îi cunoşteam prea bine rânjetul ăla viclean.

— Mi-am pierdut vremea prin Republica Populară. Ai şi altceva să-mi spui, în afară de recomandări culinare?

— Am aflat ceva despre Wendy Raymore, după ce i-am trimis fotografia la toate secţiile, zise el rânjind.

Vestea asta îmi puse sângele în mişcare.

— A sunat o echipă de supraveghere din cealaltă parte a golfului. Funcţionarului de noapte i s-a părut că-i recunoaşte faţa. Avem o casetă pe drum. Zice că s-a făcut roşcată şi că poartă ochelari. Dar i-a scos o clipă, ca să numere banii. Jură că ea era.

— De *unde* anume pe cealaltă parte a golfului, Warren?

— Harmon Avenue, în Oakland.

Am desenat o hartă în minte şi am ajuns amândoi la aceeaşi concluzie.

— Lângă restaurantul McDonald's unde au găsit-o pe micuţa Caitlin!

Din punct de vedere geografic, piesele de puzzle începeau să se lege.

— Trimite fotografia la toate magazinele din cartier.

— S-a făcut deja, doamnă locotenent.

Ochii lui Jacobi sclipeau, ca întotdeauna când nu spusese încă tot ce avea de spus.

— Am primit multe telefoane, am zis, uitându-mă spre Warren. Ce te face să crezi că, de data asta, am găsit-o?

Îmi făcu şmechereşte cu ochiul.

— A cumpărat un spray pentru astm.

Capitolul 35

Eu, Cindy şi Claire terminaserăm aproape în întregime paharele de Corona şi o farfurie de aripioare, în momentul în care sosi Jill. Îşi agăţă pardesiul şi se apropie, îngrijorată, de separeu. Zâmbetul firav trăda de la o poştă că era îngrijorată.

— Deci, zise ea aruncându-şi servieta şi prăbuşindu-se lângă Claire, cine începe?

— Fără tam-tam, am spus. Aripioare… şi aici…

I-am turnat în pahar ce mai rămăsese dintr-o sticlă de bere.

Am ridicat toate paharele, deşi Jill cam ezita. Urmă un moment de tăcere, în care toate ne gândeam la ce-ar fi fost mai potrivit să spunem. De câte ori ne întâlnisem în felul ăsta? La început, eram doar patru femei cu slujbe dificile, care se adunau ca să vadă cum puteau coopera pentru a rezolva un caz.

— Pentru prieteni! spuse Claire. Care sunt mereu alături unii de ceilalţi. În orice situaţie, Jill.

— Cred c-ar fi mai bine să beau asta, spuse Jill, iar ochii începuseră să i se umezească. Până nu mi se amestecă berea cu lacrimile.

Jill goli cam o treime de pahar dintr-o singură înghiţitură.

Trase aer în piept.

— Haide, n-are rost să ne-nvârtim în jurul cozii. Ştie toată lumea?

Dădurăm toate din cap.

— Telefon, telegraf, tele-Boxer, zise Jill făcându-mi cu ochiul.

— Dacă tu suferi, suferim toate, murmură Claire. Şi tu ai fi făcut la fel, dacă lucrurile ar fi stat invers.

— Aşa este, zise Jill dând din cap. Şi presupun că acum o să-ncepeţi toate să-mi spuneţi că nu

prea corespund profilului de soţie care acceptă să fie abuzată.

— Eu cred că acum, am zis umezindu-mi buzele, tu ar trebui să ne spui cum te simţi.

— Da, făcu ea şi trase aer în piept. În primul rând, nu sunt abuzată. Ne batem. Steve vrea doar să mă intimideze. Nu m-a lovit niciodată cu pumnul. Nu mi-a dat niciodată în faţă.

Cindy vru să protesteze, dar Claire o opri.

— Ştiu că asta nu-l absolvă de vină şi nici nu-i justifică comportamentul. Voiam doar să ştiţi. Îşi muşcă buza de jos. Nu cred că vă pot descrie cum mă simt. Am judecat suficiente procese de acest gen ca să cunosc prea bine gama de emoţii. Cel mai mult, îmi este ruşine. Mi-e ruşine să admit că asta sunt eu.

— De cât timp durează? întrebă Claire.

Jill se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Vrei răspunsul adevărat la întrebarea asta sau cel cu care mă mint singură de câteva luni? Adevărul e că durează de dinainte să ne căsătorim.

Am simţit cum mi se încleştează dinţii.

— Întotdeauna exista ceva. Hainele cu care mă îmbrăcam, ceva ce cumpăram pentru casă şi care nu era pe gustul lui… Lui Steve îi face mare plăcere să-mi amintească mereu cât sunt de proastă.

— Proastă? făcu Claire. Eşti de o mie de ori mai deşteaptă şi mai cultă decât el.

— Steve nu e prost, protestă Jill. Doar că nu vede prea multe posibilităţi. La început, mă strângea doar mai tare *de aici*, de umeri. Întotdeauna spunea că nu-şi dădea seama. De câteva ori, a aruncat cu lucruri înspre mine în timpul unei certe. Cu geanta mea. Odată, îmi amintesc – începu să râdă – că a aruncat cu o bucată de brânză Asiago.

— De ce? Cindy dădu din cap, nevenindu-i să creadă. De ce-ţi făcea toate astea?

— Fiindcă întârziam cu plata unei facturi. Fiindcă îmi cumpăram o pereche extravagantă de pantofi, când eram abia la început şi nu aveam bani. Ridică din umeri. Fiindcă putea.

— Asta se întâmplă de când te cunoaştem? am întrebat, uluită.

Jill înghiţi în sec.

— Văd că v-am păcălit destul de bine, nu?

Chelneriţa adusese nişte *quesadilla,* şi în fundal se auzea o melodie cu Shania Twain.

— Cred că mă mituiţi. Înmuie o *quesadilla* în sos *guacamole* şi râse. O nouă metodă de interogare. Da, ştiu unde se ascunde Osama bin Laden, dar, vă rog, mai daţi-mi, mai întâi, o chestie de-asta cu brânză…

Am râs toate. Jill ştia întotdeauna să ne facă să râdem.

— Niciodată nu e ceva important, spuse Jill. Mereu ne certăm din nimicuri. Când vine vorba de lucruri importante, simt, cu adevărat, că suntem parteneri în viaţă. Am trecut prin multe împreună. Lucrurile mărunte însă… Accept o întâlnire la cină cu nişte oameni care nu-i sunt pe plac. Uit să-i spun menajerei să-i spele cămăşile. Mă face să mă simt ca un copil prost. Mă face să mă simt banală…

— Tu eşti orice, numai banală nu, zise Claire.

Jill clipi şi zâmbi.

— Susţinătoarele mele… Aş putea să-l împuşc pe nenorocit, şi voi m-aţi lăuda că am ţintit bine.

— Am discutat deja varianta asta, mărturisi Cindy.

— Ştiţi că m-am gândit şi eu la asta? zise Jill dând din cap. M-am întrebat cine ar prezida în cazul meu. Hei, cred că am lăsat situaţia să devină cam melodramatică.

— Ce sfat i-ai da unei femei care ar veni la tine în aceeaşi situaţie? am întrebat-o. Acum o întreb pe Jill procurorul. Nu pe Jill soţia. Ce i-ai spune?

— I-aş spune să-l ardă aşa de tare la proces, încât să-şi aducă aminte de câte ori avea să se mai *ardă* cu vreuna, zise ea şi începu să râdă.

Pe rând, am început să râdem şi noi.

— Zici că mai ai nevoie de timp, i-am spus lui Jill. N-am venit aici să te convingem să-ţi schimbi viaţa începând de azi. Dar eu te cunosc. Rămâi în această situaţie fiindcă ai senzaţia că e de datoria ta să faci căsnicia asta să meargă. Vreau să-mi promiţi, Jill. Nici măcar să nu mai îndrăznească să-şi strângă vreodată mâna pumn. Dacă se mai întâmplă o singură dată, vin personal şi-ţi fac bagajele. Vii la mine, la Claire, la Cindy… Ei, poate nu la Cindy… casa ei e un dezastru. Ai de unde să alegi, scumpo. Vreau să-mi promiţi că, dacă te mai ameninţă măcar *o singură dată*, ai plecat.

Am zărit o strălucire pe faţa lui Jill, un licăr în ochii ei albaştri. Ceva mă făcea să cred că n-o văzusem niciodată mai frumoasă. Bretonul i se aduna în bucle chiar deasupra ochilor.

— Promit, zise ea în cele din urmă, roşind în spatele unui zâmbet.

— Să ştii că-i pe bune, insistă Cindy.

Jill ridică palma.

— Frăţia Highland Park Brownies! Jură surorilor tale şi nu-ţi călca nicicum cuvântul. Altfel, întreaga faţă să ţi se umple de coşuri. Aşa jur!

— Cred că e suficient, zise Claire.

Jill ne strânse mâinile în mijlocul mesei.

— Vă iubesc, fetelor, zise.

— Şi noi te iubim, Jill.

— Acum putem comanda? zise ea. Mă simt de parcă aş fi dat încă o dată examenul de barou. Sunt moartă de foame.

Capitolul 36

Poate era din cauză că nu dormisem şi că mă perpelisem în pat toată noaptea, gândindu-mă că nenorocitul ăla – care era întotdeauna disponibil când unul dintre amicii lui avea chef de golf şi care, de faţă cu ceilalţi, se prefăcea a fi cel mai atent şi mai iubitor soţ din lume – chinuia una dintre cele mai isteţe fete din oraş, o fată pe care eu o iubeam.

Oricare ar fi fost cauza, gândul la Steve m-a urmărit a doua zi întreaga dimineaţă, până când n-am mai putut să stau degeaba, să răspund la telefoane şi să pretind că mă ocup de caz.

Mi-am luat geanta.

— Dacă întreabă Tracchio de mine, spune-i că mă-ntorc într-o oră.

Zece minute mai târziu, parcam maşina la 160 Beale, unul dintre zgârie-norii ăia de sticlă din partea de est, plini de contabili şi de firme de avocatură, unde se afla şi biroul lui Steve.

Tot drumul până la etajul treizeci şi doi am simţit cum mă cuprinde furia şi cum îmi creşte tensiunea. Am deschis uşa de la Northstar Partnerships. O recepţioneră drăguţă, aşezată la un birou, mi-a zâmbit.

— Steven Bernhardt, am spus, băgându-i insigna în faţă.

N-am aşteptat să-l mai sune. M-am îndreptat direct spre biroul din colţ, unde fusesem odată, împreună cu Jill. Steve stătea pe scaun, aplecat pe spate. Purta o cămaşă verde-deschis şi vorbea la telefon. Fără ca măcar să-şi schimbe tonul vocii, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a arătat un scaun.

„Lasă dulcegăriile, nenorocitule!”

Am ascultat sfârşitul conversaţiei de afaceri. Furia îmi creştea pe măsură ce-l auzeam cum îşi înflorea discursul cu clişee învechite de genul: „Se pare că vrei să bagi oala sub presiune, amice”.

În cele din urmă, închise telefonul şi se roti cu scaunul.

— Lindsay… zise el, privindu-mă ca şi când n-ar fi ştiut prea bine de ce eram acolo.

— Lasă prefăcătoriile, Steve, ştii de ce-am venit.

— Nu, nu ştiu. Clătină din cap, apoi expresia de pe faţa lui se schimbă. E totul în regulă cu Jill?

— Să ştii că fac eforturi să mă stăpânesc să nu sar peste birou şi să-ţi îndes telefonul ăsta pe gât. Jill ne-a spus totul, Steve. *Ştim.*

Dădu cu nevinovăţie din umeri, încrucişând o pereche de Bass Weejun în faţa mea.

— Ce ştiţi?

— Am văzut vânătăile. Jill ne-a spus ce se petrece.

— Oh! făcu el, lăsându-se pe spate şi arcuindu-şi sprâncenele. Jill mi-a spus că a ieşit cu gaşca aseară. Se uită la ceas. Hei, mi-ar plăcea să stau să-ţi povestesc despre problemele noastre personale, dar am o întâlnire la 12.30 şi…

M-am aplecat peste birou.

— Ascultă, şi ascultă-mă bine! Am venit să-ţi spun că s-a terminat. *De azi!* Dacă te mai atingi de ea… dacă-şi rupe o unghie şi nu vrea să ne spună cum… dacă se-ntâmplă măcar să intre încruntată în birou, să ştii că-ţi deschid proces pentru vătămare corporală. Ai băgat la cap, Steve?

Expresia lui nu se schimbase deloc. Îşi învârti pe deget un zuluf din părul scurt şi cârlionţat şi râse.

— Zău aşa, Lindsay, toată lumea zice despre tine că-ţi place să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, dar n-aş fi crezut c-ai putea merge aşa departe. Jill nu avea dreptul să te implice în problema asta. Ştiu că asta nu are mare valoare pentru femeile ca tine, obsedate de cariera şi de câinele lor… dar eu şi Jill suntem o familie. Indiferent ce se-ntâmplă, rămâne între noi.

— Nu chiar aşa, i-am tăiat-o privindu-l fix. Abuzul este o infracţiune, Steve. Treaba mea e să arestez bărbaţi ca tine.

— Jill n-o să depună *niciodată* mărturie împotriva mea, zise el, apoi se încruntă. Doamne, ce târziu e… Dacă nu te superi, Lindsay, sunt aşteptat la o şedinţă.

M-am ridicat. Nu înţelegeam cum se putea purta aşa. Vorbeam despre Jill.

— Vreau să-ţi explic în aşa fel încât să înţelegi, i-am spus. Dacă-i mai faci un singur semn, ultima ta grijă va fi dacă Jill va depune sau nu mărturie împotriva ta. Când ieşi să alergi, când eşti în garaj seara târziu şi auzi un zgomot care te face să sari… Ai face bine să sari, Steve!

M-am îndreptat spre uşă, fără să-l slăbesc din ochi. Steve stătea pe scaun şi se balansa. Expresia lui trăda ceva între uimire şi furie.

— Ei, *ce zici* de oala asta sub presiune, Steve?

Capitolul 37

Cindy Thomas stătea la biroul ei, din redacţia ziarului *The Chronicle.* Nu prea era în largul ei. Desfăcu dopul sucului de caise Frutopia şi luă o gură. Apoi deschise ziarul şi privi atent prima pagină. Articolul ei era pe coloana din dreapta. Titlul, cu litere mari: UCIDEREA CELUI DE-AL DOILEA DIRECTOR EXECUTIV DETERMINĂ POLIŢIA SĂ REVINĂ ASUPRA PRIMEI CRIME.

Se întoarse spre monitorul calculatorului, să-şi verifice e-mailurile. Tipul musculos în maiou şi având centură de constructor, pe care-l pusese pe post de screensaver, prinse viaţă. Cindy îşi accesă adresa de mail.

„Douăsprezece mesaje noi."

Remarcă unul de la Aaron, de care se despărţise cu patru luni în urmă.

„Pumpkinseed Smith dă un recital la biserică, 8.00 P.M. Poţi să vii?"

Pumpkinseed Smith era unul dintre cei mai buni interpreţi de corn din lume!

„Normal că o s-ajung, scrise Cindy drept răspuns. Chiar dacă asta înseamnă că va trebui să ascult şi o predică de-a ta."

Se uită repede peste celelalte e-mailuri. Avea un răspuns de la persoana care cerceta cazurile lui Lightower şi Bengosian. Nenorocitul fusese la tribunal, acuzat de patruzeci şi şase de deţinători de poliţe de asigurare care fuseseră lăsaţi baltă în ultimii doi ani. Ce ticălos!

Tocmai se pregătea să şteargă ultimul mesaj de la o adresă pe care n-o cunoştea, când titlul îi atrase atenţia.

SLAM@hotmail.com – CE ARE SĂ SE ÎNTÂMPLE.

Cindy deschise mesajul, pregătită să-l trimită în mormântul din eter al tuturor spam-urilor. Mai luă

o gură de suc.

Nu te întreba de unde avem numele tău sau de ce te contactăm. Dacă vrei să faci un lucru bun, vei proceda aşa cum trebuie.

Cindy îşi trase scaunul mai aproape de ecran.

Incidentele „tragice" de săptămâna trecută sunt o nimica toată pe lângă ceea ce urmează.

Miniştrii de finanţe din întreaga lume se întâlnesc săptămâna viitoare ca să ciopârţească ce a mai rămas din economia „liberă" mondială – mai exact, ceea ce nu au consumat deja cu sălbăticie.

Inima lui Cindy bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce citea.

Suntem pregătiţi să ucidem câte un porc însetat de sânge o dată la trei zile, dacă nu au bunul-simţ să denunţe virusul global care este sistemul liberei întreprinderi, care a făcut din naţiuni neajutorate prizoniere ale Marii Minciuni cum că schimbul liber le va aduce eliberarea; care a făcut din surorile noastre sclave mizere ale companiilor multinaţionale, care a furat economiile muncitorului american şi le-a băgat la bursa de valori, care nu e nimic altceva decât un sistem corupt, condus din interior.

Nu mai suntem doar nişte voci izolate.

Suntem o armată, la fel de periculoasă şi de omniprezentă ca vampirii din legendele nopţii.

Cindy clipi neîncrezătoare, aproape incapabilă să se mişte.

Ce era asta, o farsă pe internet? Cuiva i se părea că e o glumă bună?

Apăsă tasta „print" şi eliberă biroul, sprijinind cu capul receptorul de umăr, în timp ce citea mai departe.

Motivul pentru care te-am ales pe tine este că toate celelalte canale ale mass-mediei sunt la fel de corupte şi de interesate ca şi companiile multinaţionale care le deţin. Te numeri şi tu printre cei corupţi? Vom vedea cât de curând.

Cerem persoanelor importante care se vor întâlni în San Francisco, la întrunirea de nivel înalt ce va avea loc săptămâna viitoare, să facă un gest istoric. Să rupă lanţurile. Să şteargă datoriile. Să lupte pentru libertate, nu pentru profit.

Să oprească maşinile colonizării. Să deschidă economia mondială.

Până când vom auzi acea voce, o veţi auzi şi voi pe a noastră. Din trei în trei zile, va mai muri câte un porc care-şi merită soarta.

Ştii ce să faci cu mesajul acesta, domnişoară Thomas. Nu-ţi pierde vremea încercând să afli de unde a fost trimis e-mailul. Dacă nu vrei să primeşti din nou veşti de la noi.

Gura lui Cindy era uscată ca nisipul deşertului. SLAM@hotmail.com. Era adevărat? Sau cineva îşi bătea joc de ea?

Dădu pagina mai în jos. Preţ de câteva clipe, rămase împietrită.

E-mailul era semnat – *August Spies*.

Capitolul 38

Când m-am întors la birou, am găsit un mesaj de la inspectorul-şef Tracchio şi unul de la Jill.

— Şi te aşteaptă *The Chronicle,* mă informă secretarea mea, Brenda.

— *The Chronicle?*

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Cindy stând cu genunchii la piept pe un teanc de dosare în faţa biroului meu. S-a ridicat când m-a văzut venind, dar nu aveam timp pentru ea.

— Cindy, nu putem discuta acum. Îmi pare rău, avem o şedinţă şi…

— Nu! mi-o reteză ea. Trebuie să-ţi arăt ceva, Lindsay. E mai important.

— E totul în regulă?

Dădu din cap.

— Nu cred.

Am închis uşa biroului în spatele nostru, şi Cindy scoase o foaie de hârtie din rucsac. Părea un e-mail.

— Stai jos, îmi spuse; îmi puse foaia în faţă şi se aşeză lângă mine. Citeşte!

O singură privire în ochii lui Cindy şi am ştiut că era ceva în neregulă.

— L-am primit cu e-mailurile de dimineaţă, îmi explică ea. Sunt trecută pe pagina de web a ziarului. Nu ştiu de la cine este. Nici de ce mi l-au trimis tocmai mie. Ştiu doar că, în clipa asta, sunt foarte speriată.

Am început să citesc. „Nu te întreba de unde avem numele tău sau de ce te contactăm…”

Cu cât citeam mai mult, cu atât era mai rău. „Suntem pregătiţi să ucidem câte un porc însetat de sânge o dată la trei zile…”

Am ridicat privirea.

— Citeşte mai departe, mă îndemnă Cindy.

Mi-am coborât din nou privirea şi am citit restul paginii, încercam să-mi dau seama dacă era ceva

real. Când am ajuns la sfârşitul mesajului, am ştiut că era.

„August Spies."

Simţeam cum îmi creşte tensiunea în piept. Dintr-odată, mi-era clar spre ce se îndrepta toată povestea asta. Ţineau întregul oraş ostatic. Era o ameninţare teroristă. Întrunirea de nivel înalt. Ţinta lor. Era programată pe data de 10… peste nouă zile. Miniştrii de finanţe ale celor mai puternice state industriale din lume se întâlneau la San Francisco.

— Cine mai ştie de asta? am întrebat-o.

— Doar noi două, zise Cindy. Şi ei.

— Vor să le publici cererile, i-am spus. Vor să folosească *The Chronicle* ca purtător de cuvânt. Mă gândeam la toate scenariile posibile. O să-l scoată din minţi pe Tracchio.

Numărătoarea inversă începuse deja. *O dată la trei zile.* Azi era joi. Ştiam că trebuia să dezvălui conţinutul e-mailului. Şi, de-ndată ce făceam asta, cazul avea să-mi fie luat. Mai întâi însă, trebuia să fac ceva.

— Putem încerca să luăm urma adresei, spuse Cindy. Ştiu un hacker…

— N-o să ducă nicăieri, i-am răspuns. *Gândeşte-te*! De ce te-au contactat tocmai pe tine? Sunt mulţi alţi reporteri la *Chronicle.* Trebuie să existe un motiv.

— Poate pentru că eu am scris despre cazurile astea. Poate fiindcă m-am învârtit prin Berkeley. Dar asta a fost acum zece ani, Lindsay!

— Ar putea fi cineva de atunci? Vreun cunoscut? Imbecilul ăla de Lemouz?

Ne-am uitat una la cealaltă.

— Ce vrei să fac? întrebă Cindy în cele din urmă.

— Nu ştiu…

Stabiliseră legătura. Cunoşteam suficient de bine ucigaşii încât să ştiu că, atunci când vor să

dialogheze cu tine, când poţi să faci ceva, orice, ca să împiedici următoarea crimă, vorbeşti.

— Cred că vreau să-i răspunzi, i-am zis.

Capitolul 39

Totul părea să indice zona de peste golf. Sursele mesajelor de pe internet. Locul unde fusese găsit bebeluşul Lightower. Legitimaţia furată a lui Wendy Raymore. Timpul trecea… O nouă victimă la fiecare trei zile!

Obosisem să aştept răspunsurile să vină la mine. Un roi de agenţi FBI împânziseră Palatul de Justiţie; urmăreau, disecau şi analizau mesajul lui Cindy. Era timpul să-i oprim pe autorii acestor îngrozitoare crime.

Împreună cu Jacobi, i-am chemat pe Joe Santos şi pe Phil Martelli, doi poliţişti din Berkeley, care conduceau unitatea care se ocupa de culegerea informaţiilor din lumea interlopă.

Santos lucra în domeniu încă din anii şaizeci – jafuri, criminalistică –, era unul dintre acei veterani de şcoală veche care văzuseră de toate. Martelli era mai tânăr, proaspăt venit de la Narcotice.

— V-aţi pus pe cap toţi agenţii operaţionali din Republica Liberă, zise Santos ridicând din umeri; îşi aruncă în gură un Mentos. Îi aveţi pe cei de la BLA, de la IRA, aveţi arabi, adepţi ai discursului liber şi ai comerţului liber. Toţi nemulţumiţii pământului s-au strâns aici.

— Umblă vorba, adăugă Martelli, că nişte zurbagii din Seattle vin încoace să facă tămbălău la întrunirea aia mondială a geniilor economice.

Am scos dosarul cu fotografiile oribile din cazurile Lightower şi Bengosian.

— Nu avem de a face cu o gaşcă de amatori, Phil.

Martelli îi zâmbi lui Santos. Pricepuse.

— Acum câteva zile, zise el, eram sub acoperire şi pândeam un nenorocit care le făcea neplăceri celor de la PG and E. Pacific Gas and Electric. Magnaţii serviciilor utilitare din San Francisco, cei

care ne jecmăneau pe faţă. De la Enron încoace, n-a mai existat persoană în California care să nu aibă impresia că e furată cu neruşinare, şi probabil că oamenii aveau dreptate.

— Toată lumea are ceva contra ticăloşilor ăstora, zise Jacobi. Inclusiv eu.

— Tipul ăsta făcea niţel mai mult decât să-i înjure la Departamentul de relaţii cu clienţii. Le picheta sediile, împărţea manifeste prin care-i îndemna pe oameni să nu-şi mai plătească facturile. *Iniţiativa de Putere a Oamenilor Liberi*, aşa se numea. Ne-a lăsat impresia, zise Santos chicotind, că era un individ *extrem* de supărat.

Martelli continuă povestea.

— Nebunul târa mereu după el un ditamai sacul. Am crezut că era plin cu manifeste. Într-o zi, un băiat sub acoperire îl opreşte şi-l face să-şi deschidă sacul. Tipu' avea înăuntru un lansator de rachete M49. Imediat, i-am percheziţionat casa. Am găsit grenade, C-4, detonatoare… *Iniţiativa de Putere a Oamenilor Liberi*. Voiau să arunce în aer întreaga companie de curent electric, fiindcă erau nemulţumiţi de factură.

— Deci, Joe, am spus eu, schimbând subiectul, ai zis ceva de nişte extremişti care vin încoace să picheteze întâlnirea la nivel înalt? E un început.

— Am mai mult decât *atât,* zise Santos aruncându-şi un alt Mentos în gură şi ridicând din umeri. Unul dintre oamenii noştri infiltraţi ne-a spus că azi are loc un fel de concentrare a trupelor. Am auzit c-o să fie prezenţi şi câţiva barosani. Ce-ar fi să veniţi să vedeţi singuri? Bun venit în coşmarul nostru!

Capitolul 40

Douăzeci de minute mai târziu, am parcat la două străzi distanţă de sediul Băncii Americii, în maşina lui Santos şi Morelli. Aproximativ o sută de protestatari erau adunaţi în faţa intrării filialei. Majoritatea ţineau în mână pancarte pe care fusese scris de mână fie: O SURSĂ DE BANI LIBERĂ E SEMNUL UNUI POPOR LIBER, fie: ÎMPĂRŢIŢI AJUTOARELE WTO[13].

Un organizator îmbrăcat în tricou şi o pereche de blugi rupţi se urcase pe un SUV negru şi striga într-o portavoce:

— Banca Americii transformă în sclave fete care n-au ajuns încă la pubertate. Banca Americii suge sângele poporului!

— Pentru ce dracu' protestează ăştia? întrebă Jacobi.

— Cine ştie? răspunse Santos. Munca infantilă din Guatemala, marile afaceri, stratul de ozon… Jumătate dintre ei sunt probabil nişte rataţi pe care i-au racolat de la coadă pentru ajutorul social cu un pachet de ţigări. Pe mine mă interesează liderii lor.

Scoase un aparat şi începu să fotografieze oamenii din mulţime. Între protestatari şi sediul băncii era postat un şir de zece poliţişti, cu bastoane prinse la curea.

Începeam să înţeleg câte ceva din ce-mi spusese Cindy. Noi, cei care ducem o viaţă confortabilă, ne permitem să dăm pagina când vedem un articol despre oamenii săraci, despre cei fără asigurare medicală sau despre ţările subdezvoltate, presate de datorii. Dar existau şi oameni care nu puteau să dea pagina. La un milion de kilometri depărtare spusesem? Acum nu mi se mai părea aşa.

Deodată, un alt individ se sui pe SUV. Am căscat ochii. Era Lemouz. Ca să vezi!

Profesorul luă microfonul şi începu să strige:

— Din ce se compune Banca Mondială? E doar un grup de şaisprezece instituţii membre, din toate părţile lumii. Una dintre ele este Banca Americii. Cine i-a împrumutat banii lui Morton Lightower? Cine au fost giranţii care au garantat ofertele publice ale companiei lui? Buna noastră Bancă a Americii, prieteni.

Dintr-odată, starea de spirit a mulţimii se schimbă.

— Nenorociţii ăştia merită să fie aruncaţi în aer! strigă o femeie.

Un student încercă să pornească o scandare:

— Banca Americii! Banca Americii! Câte fete aţi ucis cu ea?

Am văzut că protestatarii începeau să dea semne de violenţă. Un puşti aruncă o sticlă într-o fereastră a băncii. Mai întâi, am crezut că era un Molotov, dar nu s-a auzit nicio explozie.

— Vedeţi ce avem noi pe cap? zise Santos. Şi problema e că, pe de-o parte, aş putea spune chiar că au dreptate.

— La dracu', chiar că au, îl susţinu Jacobi.

Doi ofiţeri de poliţie îşi făcură loc în mulţime, încercând să-l prindă pe cel care aruncase sticla, dar protestatarii strânseră rândurile şi-i pierdură urma. L-am văzut pe puşti luând-o la fugă pe stradă. Urmară ţipete şi oameni trântiţi la pământ.

Nici măcar nu-mi dădeam seama de unde plecase totul.

— La dracu', zise Santos lăsând aparatul. S-ar putea ca situaţia să scape de sub control.

Un poliţist ridică bastonul, şi un puşti cu plete se prăbuşi în genunchi. Tot mai mulţi oameni începeau să arunce cu lucruri. Sticle, pietre… Doi agitatori începură să se bată cu poliţiştii, care-i trântiră la pământ sub lovituri de bastoane. Lemouz continua să latre în portavoce:

— Vedeţi cum procedează statul? Sparge capetele mamelor şi ale copiilor!

Nu mai puteam suporta să stau şi să privesc, fără să intervin.

— Băieţii ăştia au nevoie de ajutor, am zis şi am dat să deschid portiera.

Martelli mă opri.

— Dacă ne băgăm, ne linşează!

— Nici cu mâinile-n sân nu putem sta, i-am răspuns, scoţându-mi pistolul de la picior.

Apoi am dat năvală pe stradă, cu Martelli în spatele meu.

Poliţiştii erau îmbrânciţi şi împroşcaţi cu gunoaie.

— Porcii! Naziştii!

Mi-am făcut loc prin mulţimea dezlănţuită. O femeie îşi tampona cu o cârpă o rană de la cap. O alta încerca să-şi scoată copilul din mijlocul nebuniei iscate, cărându-l în braţe.

Slavă Domnului! Cineva mai avea un dram de minte.

Privirea profesorului Lemouz se aţinti asupra mea.

— Iată cum tratează poliţia vocea inocentă a protestatarilor! Au venit cu armele scoase! Apoi îmi rânji de pe podiumul improvizat. Ah, doamnă locotenent, văd că încă mai încercaţi să vă educaţi. Spuneţi-mi, ce-aţi învăţat astăzi?

— Dumneavoastră aţi pus totul la cale! i-am spus, aşteptând să-l pot aresta pentru tulburarea liniştii publice. Era o demonstraţie paşnică. Dumneavoastră i-aţi provocat!

— Păcat, nu-i aşa? Demonstraţiile paşnice nu ajung niciodată subiect de ştiri. Dar, iată…

Îmi arăta o maşină de la un post de televiziune care tocmai intra pe stradă. Din ea săriră un reporter, iar un operator filma în timp ce alerga spre mulţime.

— Sunt cu ochii pe *tine*, Lemouz!

— Mă flataţi, doamnă locotenent. Eu sunt doar un umil profesor, specializat într-o materie prea puţin înţeleasă şi a cărui popularitate a scăzut mult

în zilele noastre. Sincer, ar trebui să ieşim la o cafea împreună. Mi-ar face plăcere. Acum însă, mă scuzaţi. Mă aşteaptă un act de violenţă.

Se înclină, îmi oferi un rânjet care-mi făcu pielea de găină, apoi începu să-şi fluture braţele deasupra capului, scandând:

— Banca Americii! Banca Americii! Câte vieţi aţi distrus cu ea?

Capitolul 41

Charles Danko păşi în holul maro, deprimant, al imensei clădiri municipale. La stânga lui, era un post de pază, şi doi gardieni inspectau, la întâmplare, gentile şi pachetele. Degetele i se încleştară pe mânerul servietei de piele.

Desigur, acum numele lui nu era Danko. Acum era Jeffrey Stanzer. Înainte de asta, fusese Michael O'Hara. Şi Daniel Browne. Avusese atâtea nume în decursul anilor! Şi le schimbase ori de câte ori avusese impresia că se apropia cineva prea mult. Oricum, numele erau uşor de înlocuit – le schimbai cu un simplu permis de conducere nou. Însă întotdeauna îi rămăsese constantă o convingere nestrămutată. Faptul că tot ce făcea el era extrem de important. Că le era dator celor pe care-i iubise, care-şi dăduseră viaţa pentru cauză.

Şi totuşi, un gând îl speria – nimic din toate astea nu era adevărat.

Fiindcă Charles Danko nu credea în nimic altceva în afară de ura care-i pârjolea sufletul.

Se opri la gardienii care-şi vedeau de treabă, dar nu era ceva nou pentru el. Făcuse asta de foarte multe ori. Se urcă pe platformă şi începu să-şi golească buzunarele. Făcuse treaba asta de atâtea ori în ultimele săptămâni, încât ar fi putut chiar să înceapă să lucreze în clădire. „Pune servieta acolo!" mimă din buze cuvintele, înainte să fie rostite.

— Pune servieta acolo, spuse agentul, eliberând un loc pe masă şi deschizând capacul. A început ploaia? îl întrebă pe Danko în timp ce servieta trecea prin scanerul cu raze X.

Danko dădu din cap. Inima abia dacă-i mai bătea. De data asta, Mal construise o adevărată operă de artă. Conţinutul se modela perfect pe contur. În plus, imbecilii ăştia n-ar fi fost în stare

să găsească o bombă chiar dacă ar fi ştiut ce anume să caute.

Danko păşi prin detectorul de metale şi se auzi un ţiuit. Îşi pipăi haina de sus până jos şi păru surprins când scoase un obiect bombat dintr-un buzunar.

— Celularul, zâmbi el în semn de scuză. Nici nu-mi dau seama că-l am la mine până nu sună.

— Al meu sună doar când îi caută pe copii, zise geniul de gardian rânjind.

Cât de uşor era! Cât de adormiţi erau oamenii ăştia! Chiar şi cu toate avertismentele pe care le primiseră. Un alt gardian îi împinse servieta la capătul platformei. Intrase. Marele şi sofisticatul Palat de Justiţie!

O să-l împrăştie-n mii de bucăţele! O să-i ucidă pe toţi cei de-aici. Fără regrete sau remuşcări.

Preţ de o clipă, Danko stătu nemişcat, privindu-i pe oamenii aceştia atât de „ocupaţi" care se vânzoleau de colo până colo. Îşi aminti de anii în care stătuse deoparte şi de viaţa liniştită, comună, pe care o lăsa în urmă. Palmele începură să-i transpire. Peste câteva minute, aveau să afle că putea lovi oriunde. Chiar în epicentrul puterii lor, în inima sistemului lor de investigaţii.

„Vă vom găsi, oricât de mare v-ar fi casa şi oricât de puternici vă sunt avocaţii…"

Avea în servietă suficient explozibil cât să arunce în aer un întreg etaj.

Intră în liftul aglomerat şi apăsă butonul pentru etajul trei.

Era plin de oameni care se întorceau din pauza de masă. Poliţişti, inspectori de la procuratură… toţi pioni ai statului! Trăiau liniştiţi cu familiile şi animalele lor şi aveau, probabil, impresia că nu se fac vinovaţi de nimic. Dar erau vinovaţi! Chiar şi bărbatul care spăla podeaua. Toţi erau vinovaţi, şi, chiar dacă nu erau, cui îi păsa?

— Mă scuzaţi, zise Danko când ajunseră la etajul trei, făcându-şi loc să iasă, împreună cu alte

câteva persoane.

Doi poliţişti în uniformă trecură pe lângă el pe coridor. Nici nu clipi. Mai mult chiar, le zâmbi.

Cât de uşor era total! Inima procuraturii, şefii poliţiei şi centrul de investigaţi…

Îl lăsaseră să intre fără nicio problemă. Imbecilii!

Voiau să demonstreze că aveau povestea cu G-8 sub control. O să le arate el cât de amarnic se înşelau!

Danko inspiră adânc şi se opri în faţa camerei 350.

OMUCIDERI scria pe uşă.

Stătu acolo preţ de câteva clipe, părând un obişnuit al locului. Apoi însă, se întoarse şi porni înapoi spre lift.

Exerciţiu. Repetiţia e mama învăţături. Apoi… Bum! Al dumneavoastră, August Spies.

Partea III

Capitolul 42

Până când am plecat din Berkeley şi m-am întors la birou, se făcuse deja ora patru. Brenda, secretara mea, mă prinse pe coridor.

— Ai două mesaje de la doamna procuror Bernhardt, dar nu te bucura prea tare. Şeful te-a chemat sus.

Când am bătut la uşa biroului lui Tracchio, o şedinţă a Forţelor de Intervenţii de Urgenţă era deja în plină desfăşurare.

N-am fost surprinsă să-l văd pe Tom Roach, de la biroul local al FBI-ului. Dădeai de ei peste tot, de când Cindy primise mesajul ăla pe e-mail, în acea dimineaţă. Mai erau acolo şi Gabe Carr, reprezentantul Primăriei în relaţia cu Poliţia, şi Steve Fiori, purtătorul nostru de cuvânt.

Mai era un bărbat, cu spatele la mine, pe care nu-l cunoşteam; avea tenul închis, păr şaten şi foarte des şi era bine făcut. Se vedea de la o poştă că făcea parte din echipa de pregătire a întrunirii la nivel înalt.

I-am salutat din cap pe băieţii cu care lucrasem şi i-am aruncat o privire tipului în costum, pe care nu-l cunoşteam.

— Eşti drăguţă să ne pui pe toţi în temă cu acest caz, doamnă locotenent? îmi ceru şeful.

— Sigur, am zis, dând din cap.

Simţeam cum mi se strânge stomacul. Nu eram tocmai pregătită pentru o prezentare. Aveam senzaţia că povestea asta fusese aranjată. Era stilul lui Tracchio.

— Multe indicii conduc spre zona Berkeley, am început. Am trecut în revistă pistele la care lucram. Wendy Raymore, demonstraţia de astăzi, Lemouz…

— Crezi că tipul ăsta e implicat? mă întrebă Tracchio. Parcă-i profesor, nu?

— L-am verificat, şi tot ce-am găsit pe numele lui au fost o acuzaţie de participare la o demonstraţie ilegală şi alta de împotrivire la arest, am spus. Ambele au fost retrase. E inofensiv. Sau e foarte, foarte deştept.

— Ai mai aflat ceva despre cine ar fi putut pune bomba cu C-4? întrebă Tracchio.

Aveam senzaţia că încerca să-i demonstreze ceva agentului FBI în costum cafeniu. Cine dracu' mai era şi ăsta?

— Se ocupă băieţii, am răspuns.

— Şi, între timp, indivizii ăştia iau legătura cu noi prin portaluri publice de e-mail şi ne ameninţă! zise el.

— Şi ce-aţi vrea să facem, să ţinem sub supraveghere toate locaţiile publice de internet din Bay Area? l-am întrebat. Aveţi idee câte sunt, şefu'?

— Două mii o sută şaptezeci şi nouă, se amestecă agentul la costum. Întoarse o coală de hârtie. Sunt două mii o sută şaptezeci şi nouă de portaluri de internet cu acces public în Bay Area, sub diferite forme. În facultăţi, biblioteci, internet-cafeuri, la aeroporturi. Am inclus şi cele două centre de recrutare din San Jose, dar mă îndoiesc că ar încerca acolo – dacă asta reduce cu ceva lista.

— Da, am spus, şi privirile noastre se întâlniră în sfârşit. Măcar, este un început.

— Îmi pare rău, zise bărbatul frecându-şi tâmplele şi relaxându-şi muşchii feţei într-un zâmbet obosit. Abia am aterizat de la Madrid acum douăzeci de minute. Trebuia să verific nişte detalii de securitate pentru întrunirea la nivel înalt de săptămâna viitoare. Acum încep să mă întreb dacă nu cumva am nimerit direct în mijlocul celui de-al treilea război mondial.

— Lindsay Boxer, am spus.

— Ştiu cine sunteţi, îmi răspunse. Aţi lucrat la cazul bombardării bisericii La Salle Heights, anul trecut. Cei de la Ministerul Justiţiei v-au remarcat.

Credeţi c-avem şanse să-i ţinem în frâu pe indivizii ăştia săptămâna viitoare?

— Să-i ţinem în *frâu*?

Expresia mi se părea cam formală.

— Să nu ne-ascundem după deget, doamnă locotenent. Avem pe cap o întrunire a miniştrilor de finanţe din cele mai importante state ale lumii. Plus o ameninţare la adresa siguranţei publice. Şi, cum spunea şi şeful dumneavoastră, nu avem prea mult timp.

Tipul ăsta avea un stil direct, care-mi plăcea. Nu era genul obişnuit de agent de la Washington.

— Aşadar, o să ţineţi totuşi întrunirea? întrebă Gabe Carr, reprezentatul primăriei.

— De ce nu? spuse tipul de la Washington privind în jur. Locaţia e sigură, nu? Avem oameni bine pregătiţi, nu-i aşa, domnule comisar-şef?

— Toţi oamenii noştri vă vor sta la dispoziţie săptămâna viitoare, zise Tracchio, şi ochii i se luminară.

— Şi cum rămâne cu e-mailul pe care l-am primit? Ce facem cu el? i-am întrebat.

— *Dumneavoastră* ce vreţi să faceţi cu el, doamnă inspector? mă întrebă tipul de la Washington.

Mi se uscase gâtul.

— Vreau să-i răspund, am zis. Vreau să stabilesc un dialog. Să identific punctele de contact din care ne răspund. Să vedem dacă ne putem lega de ceva. Cu cât vorbim mai mult, cu atât mai mari sunt şansele de a afla câte ceva despre ei…

Urmă una dintre acele tăceri lungi şi apăsătoare. Speram din tot sufletul să nu-i fi determinat să-mi ia cazul.

— Răspuns corect! îmi zise agentul federal, făcându-mi cu ochiul. Nu era nevoie de toată melodrama. Am vrut doar să văd cu cine lucrez. Joe Molinari, zise zâmbind şi-mi întinse cartea de vizită.

În timp ce o citeam, deşi încercam din răsputeri să nu las nimic să se vadă, pulsul îmi crescu cu una, poate chiar cu două bătăi pe secundă.

DEPARTAMENTUL DE SIGURANŢĂ NAŢIONALĂ, scria pe Cartea de vizită. JOSEPH P. MOLINARI. DIRECTOR ADJUNCT.

„La dracu! Tipul era de sus de tot!”

— Să începem un dialog cu nenorociţii ăştia, zise directorul adjunct.

Capitolul 43

În timp ce mă întorceam la birou, capul încă-mi mai vuia în urma întâlnirii cu Molinari. Pe drum, m-am oprit la Jill.

Un muncitor dădea cu aspiratorul pe coridor, dar în biroul ei era încă lumină.

Pe fundal, se auzea un CD cu Eva Cassidy. Am auzit-o pe Jill dictând într-un dispozitiv de înregistrare.

— Hei! am zis, bătând la uşă, cu cea mai apologetică privire de care eram în stare. Ştiu că mi-ai lăsat mai multe mesaje. Nu cred că ar ajuta la ceva să-ţi povestesc ce zi am avut.

— Cel puţin ştiu cum a *început,* zise Jill, pe un ton glacial. O meritam.

— Ascultă-mă, te înţeleg dacă eşti supărată.

Am intrat şi mi-am pus mâinile pe spătarul unui scaun.

— Se poate spune c-am fost un pic supărată, ceva mai devreme.

— Şi acum?

— Acum… cred că pot spune că sunt al dracului de supărată, Lindsay.

Nu se întrezărea nici cea mai mică urmă de umor pe chipul ei. Dacă exista cineva care ştia să te strângă de ouă – deşi metafora nu e chiar potrivită –, Jill era aia!

— Mă torturezi, am spus, aşezându-mă pe scaun. Îmi dau seama că am întrecut rău de tot măsura.

Jill râse ironic.

— Cred că partea în care l-ai ameninţat pe soţul meu c-o să trimiţi un ucigaş plătit după el a fost puţin cam exagerată, chiar şi pentru tine, Lindsay.

— Nu era vorba de un ucigaş plătit, am corectat-o, ci doar de unul care să-l trosnească. Dar ce contează detaliile? Ce pot să spun? Te-ai măritat c-un ticălos de primă clasă.

Am tras scaunul lângă biroul ei.

— Ascultă, Jill, ştiu că n-am procedat bine. Nu m-am dus acolo ca să-l ameninţ. M-am dus pentru tine. Dar tipul e un nenorocit atât de ipocrit…

— Poate că *tipului* nu i-a plăcut să-şi spele rufele în public. Ce ţi-am povestit ar fi trebuit să rămână între noi, Lindsay.

— Ai dreptate, am spus înghiţind în sec. Îmi pare rău. Treptat, ridurile de furie de pe fruntea ei începură să se atenueze. Îşi trase scaunul de sub birou şi-l împinse în faţa mea, aproape atingându-mi genunchii.

— Ascultă, Lindsay, sunt femeie în toată firea. Lasă-mă să-mi duc singură bătăliile. În situaţia asta, eşti prietena mea, nu ofiţer de poliţie.

— Aşa-mi spune toată lumea.

— Atunci ascultă, scumpo, fiindcă am nevoie de o prietenă. Nu de o eroină justiţiară. Îmi luă mâinile şi le strânse într-ale ei. O prietenă m-ar asculta, m-ar invita la cină, poate că mi-ar face lipeala cu vreun coleg simpatic… Dar să te duci peste soţul meu la el în birou şi să-l ameninţi că-i rupi picioarele… pe cei care fac aşa ceva… eu îi numesc *duşmani,* Lindsay.

Am râs. Pentru prima dată, am zărit licărul unui zâmbet străpungând expresia de gheaţă de pe faţa lui Jill. Doar un licăr.

— Bine, atunci spune-mi, în calitate de prietenă, cum mai merge treaba cu nenorocitul de când te-a pocnit? am pufnit eu, cu un zâmbet fals.

Jill râse şi ridică din umeri.

— Cred că merge destul de bine… Ne-am gândit să ne ducem la un consilier.

— Singurul consilier de care are nevoie Steve e unul legal, în cadrul unui proces.

— Ai promis să-mi fi prietenă, Lindsay, ai uitat? Oricum, avem probleme mai importante de discutat. Ce se petrece în oraşul ăsta?

I-am povestit despre mesajul pe care-l primise Cindy în acea dimineaţă şi care ne dăduse peste

cap tot cazul.

— Ai auzit vreodată de un tip de la antitero pe nume Joe Molinari?

Jill se gândi o clipă.

— Îmi amintesc de un Joe Molinari, care era procuror în New York. Un investigator de primă clasă. A lucrat la povestea cu atentatul de la World Trade Center. Era un băiat care n-arăta rău deloc… Cred că l-au trimis la Washington, pe nu ştiu ce post.

— Îţi spun eu pe ce post – la Departamentul Afacerilor Interne. Şi acum l-au trimis să se ocupe de cazul meu.

— Se putea şi mai rău, zise Jill. Ţi-am spus că n-arăta rău deloc?

— Încetează, am replicat, roşind.

Jill îşi înălţă capul, ca o atotcunoscătoare.

— Din câte ştiu eu, ţie nu-ţi plac tipii de la FBI.

— Fiindcă majoritatea sunt nişte indivizi interesaţi doar de propria carieră, care nu urmăresc altceva decât să-nhaţe o promovare pe informaţiile şi munca noastre. Dar Molinari ăsta pare un tip mişto. Crezi că ai putea să te interesezi pentru mine…?

— Vrei să afli ce stil de lucru are? îmi zâmbi Jill privindu-mă cu subînţeles. Sau dacă e însurat? Cred că lui Lindsay a noastră i-a cam căzut cu tronc domnul agent special.

— Director adjunct, am zis, încreţindu-mi nasul.

— Oh… băiatul s-a ajuns! spuse Jill, dând, aprobator, din cap. Sper că n-am uitat să-ţi spun că n-arată rău deloc, nu? zise din nou, rânjind.

Am râs amândouă.

După o vreme, i-am luat mâna.

— Îmi pare rău c-am făcut ce-am făcut, Jill. Aş muri să ştiu că ţi-am îngreunat şi mai mult situaţia. Nu-ţi pot promite că n-o să mă mai amestec… chiar deloc. Eşti prietena noastră, Jill, şi ne facem o grămadă de griji pentru tine. Dar îţi dau cuvântul

meu… că n-o să mă ating de un fir de păr din capul lui. Cel puţin nu înainte de a discuta cu tine.

— S-a făcut! zise Jill dând din cap. Îmi strânse mâna. Ştiu că-ţi faci griji pentru mine, Lindsay. Şi, crede-mă, te iubesc pentru asta. Dar lasă-mă să o rezolv eu, în felul meu. Şi, data viitoare, lasă cătuşele acasă, te rog.

— S-a făcut! i-am răspuns, zâmbind.

Capitolul 44

Deşi era elveţian, Gerd Propp îşi însuşise multe dintre gusturile şi obiceiurile americane. Unul dintre ele era pescuitul de somon. În camera lui de la Governor Hotel, din Portland, Gerd îşi întinse entuziasmat pe patul dublu noua vestă de pescuit Ex Officio pe care tocmai şi-o cumpărase, împreună cu câteva momeli de ultimă tehnologie şi un cârlig cu harpon.

Meseria lui, economist la OECD[41], în Geneva, ar fi putut părea o muncă rigidă şi plictisitoare, dar îl aducea în Statele Unite de câteva ori pe an şi îl pusese în legătură cu oameni care-i împărtăşeau pasiunea pentru pescuitul de somon.

Şi chiar la pescuit se ducea Gerd a doua zi, sub pretextul de a-şi definitiva discursul pentru întrunirea de nivel înalt de la San Francisco, de săptămâna viitoare.

Îşi strecură braţele prin vesta de pescuit nou-nouţă şi se privi în oglindă.

„Chiar că arăt ca un profesionist!”

După ce-şi potrivi pălăria şi-şi umflă pieptul în vesta simandicoasă, Gerd se simţi la fel de plin de viaţă şi de masculin ca un actor într-un rol principal din filmele de la Hollywood.

Se auzi o bătaie la uşă. „Valetul”, se gândi, fiindcă lăsase vorbă la recepţie să-i trimită o presă pentru costum.

Când deschise uşa, fu surprins să vadă un tânăr care nu purta uniforma hotelului, ci era îmbrăcat cu o haină neagră, de lână, şi o şapcă sub care îşi ascundea o parte a feţei.

— *Herr* Propp? întrebă tânărul.

— Da. Gerd îşi ridică ochelarii pe nas. Ce este?

Înainte de a apuca să rostească un cuvânt, Gerd văzu un braţ îndreptându-se fulgerător spre el. Îl prinse de gât, tăindu-i respiraţia. Apoi fu trântit, cu putere, la pământ.

Gerd scutură din cap, încercând să-şi limpezească minţile. Nu mai avea ochelarii pe faţă. Simţi că începuse să-i curgă sânge din nas.

— Dumnezeule! Ce se petrece?

Tânărul păşi în cameră şi închise uşa în urma lui. Deodată, în mână-i crescu un obiect negru, de metal. Gerd îngheţă. Nu vedea el prea bine, dar nu era nicio îndoială. Individul ţinea în mână o armă.

— Tu eşti Gerhard Propp? îl întrebă tânărul. Economist la OECD, în Geneva? Nu încerca să negi.

— Da, murmură Gerd. Cu ce drept ai dat buzna aici şi…

— Cu dreptul a o sută de mii de copii care mor anual în Etiopia, îl întrerupse tânărul, din cauza unor boli ce ar putea fi cu uşurinţă prevenite dacă ratele de restituire a împrumuturilor n-ar fi de *şase* ori mai mari decât bugetul naţional pentru sănătate.

— C-ce? îngăimă Gerd.

— Cu dreptul bolnavilor de SIDA din Tanzania, continuă bărbatul, pe care guvernul îi lasă să putrezească fiindcă e prea ocupat să încerce să restituie datoria cu care i-aţi împovărat tu şi alţi netrebnici de teapa ta, care vă scăldaţi în bani.

— Eu sunt doar un biet economist, zise Gerd. Ce-şi imagina individul ăsta că face?

— Eşti Gerdhard Propp, economist-şef la OECD, a cărui misiune este să stabilească rata cu care naţiunile cu avantaj economic ale lumii expropriază resursele statelor cu o economie deficitară, ca să le poată transforma în gunoaie pentru cei bogaţi.

Luă o pernă de pe pat.

— Eşti cel care a construit MAI!

— Ai înţeles total greşit, zise Gerd, intrând în panică. Contractele astea au readus ţările înapoiate în lumea modernă. Au creat locuri de muncă şi o piaţă de export pentru state cu care n-ar fi avut niciodată şansa să concureze.

— Nu, tu ai înţeles greşit! strigă tânărul cu toată puterea, apoi se duse şi porni televizorul. Contractele tale n-au adus decât lăcomie, şi sărăcie, şi jaf! Şi porcăriile astea de la televizor.

Televizorul pornise pe CNN, unde se difuzau rapoartele afacerilor internaţionale, ceea ce era cum nu se putea mai nimerit.

Ochii lui Gerd ieşiră din orbite când îl văzu pe bărbat îngenunchind lângă el, în timp ce o voce de la televizor anunţa cum crescuseră din nou presiunile asupra monedei naţionale braziliene.

— Ce faci? scânci Gerd cu ochii ieşindu-i din orbite.

— Fac ceea ce ar vrea să facă o mie de femei însărcinate, bolnave de SIDA, *Herr* Doctor.

— Te rog! îl imploră Gerd. Te rog… faci o greşeală înfiorătoare!

Intrusul zâmbi. Privi spre obiectele de pescuit de pe pat.

— Ah, văd că-ţi place să pescuieşti. Aş putea folosi asta…

Capitolul 45

Am ajuns la Palatul de Justiţie la 7.30 a doua zi dimineaţa şi-am fost surprinsă să-l găsesc pe directorul adjunct Molinari vorbind la telefon, la biroul meu.

Se întâmplase ceva!

Îmi făcu semn să închid uşa. Din câte mi-am putut da seama, vorbea cu oamenii lui din Est. Cerea detalii despre un caz.

Avea în braţe un teanc de dosare, din care-şi scosese câteva notiţe. Am reuşit să înţeleg ceva: „9 mm" şi „itinerar".

— Ce se petrece? l-am întrebat când a închis.

Îmi făcu semn să iau loc.

— A avut loc o crimă în Portland. Un cetăţean elveţian a fost împuşcat în camera lui de hotel. Un economist. Se pregătea să plece la Vancouver în dimineaţa asta, la o partidă de pescuit.

Nu voiam să par blazată, dar aveam deja două cazuri de crime care vizau siguranţa naţională, iar liderii Lumii Libere ne urmăreau fiecare mişcare.

— Îmi pare rău, am zis, dar cu ce ne priveşte asta pe noi?

Molinari deschise unul dintre dosarele pe care le ţinea braţe. Păreau să fie nişte fotografii de la locul crimei, care îi fuseseră deja trimise prin fax. Înfăţişau un cadavru îmbrăcat în ceva asemănător unei veste de pescuit, găurite de două gloanţe. Cămaşa îi fusese sfâşiată şi, pe pieptul gol, păreau să fie zgâriate nişte litere – *MAI*.

— Victima este un economist, doamnă locotenent, zise Molinari. Lucra la OECD.

Mă privi şi-mi zâmbi fugar.

— Cred că acum e clar.

În timp ce mă aşezam, am simţit cum mi se strânge stomacul. Extrem de clar. Crima numărul trei. Am studiat împuşcăturile mai îndeaproape. Două împuşcături în piept şi lovitura de graţie în

frunte. Un cârlig mare de pescuit într-o pungă de probe. Literele zgâriate pe pieptul victimei – MAI.

— Ştii ce înseamnă literele astea?

— Da, răspunse Molinari, apoi se ridică. O să-ţi explic ce-i cu ele în avion.

Capitolul 46

„Avionul” pe care Molinari îl pregătise pentru noi era un Gulfstream G-3, cu o creastă cu roşu, alb şi albastru pe fuzelaj şi pe care erau scrise cuvintele: GUVERNUL STATELOR UNITE. Directorul meu adjunct era clar undeva, sus de tot.

Era pentru prima oară când urcam la bordul unui avion particular. După ce uşile se închiseră în spatele nostru şi motoarele porniră, imediat ce ne ocuparăm locurile, m-am lăsat pradă unui sentiment de încântare ce punea stăpânire pe mine.

— În felul ăsta, mai înţeleg şi eu să călătoreşti, i-am spus lui Molinari, care nu părea să mă contrazică.

Zborul până la Portland dura un pic mai mult de-o oră. Timp de câteva minute, Molinari discută la telefon. Când termină, am vrut să stăm de vorbă.

Am arătat spre fotografiile de la scena crimei.

— Rămăsese să-mi spui ce înseamnă asta. MAI?

— MAI[15] a fost un contract de schimb secret, îmi explică el, negociat acum câţiva ani de ţările bogate ale lumii. Se referea la drepturile marilor corporaţii, care, în unele cazuri, le depăşeau pe cele ale guvernelor. Unii oameni sunt de părere că a creat un adevărat sezon de vânătoare liberă a micilor economii. A fost oprit în 1998, în urma unei campanii mondiale pentru drepturile oamenilor simpli, dar mi s-a spus că OECD, organizaţia pentru care lucra Propp, începuse să-l refacă şi intenţiona să-l propună din nou. Poţi să ghiceşti unde?

— La întrunirea la nivel înalt de săptămâna viitoare?

— Exact… Apropo – îşi deschise servieta –, cred că astea ţi-ar putea fi de folos.

Îmi întinse nişte dosare care se dovediră a fi chiar informaţiile de la Seattle pe care le cerusem.

Pe fiecare dintre ele scria: CONFIDENŢIAL, PROPRIETATEA FBI.

— Ţine-le bine, îmi spuse directorul adjunct făcându-mi cu ochiul. N-ar fi prea plăcut pentru mine să se afle că ţi le-am dat.

M-am uitat rapid peste dosarele din Seattle. Câţiva dintre cei de acolo aveau antecedente – de la instigare la revoltă până la împotrivire la arest şi posedarea ilegală a unei arme de foc.

Alţii păreau să fie simpli studenţi prinşi în ideologia cauzei.

Robert Alan Rich avea dosar la Interpol pentru instigare la violenţă la întrunirea Forumului Economic Mondial de la Gstaad. Terri Ann Gates fusese acuzată de incendiere premeditată. Un fost student de la Reed College, tras la faţă şi cu părul în coadă, pe nume Stephen Hardaway, comisese un jaf armat la o bancă din Spokane.

— Bombe detonate prin telecomandă, ricin… am zis, gândind cu voce tare. E o tehnologie destul de avansată. Crezi că era vreunul dintre ei suficient de priceput să facă toate astea?

Molinari ridică din umeri.

— E posibil să se fi aliat cu o organizaţie teroristă. Tehnologia e de vânzare. Sau poate avem de a face cu un iepure alb.

— Iepure alb? Ca Avionul Jefferson?

— Aşa-i spunem noi unei persoane care s-a ascuns multă vreme. Cum au fost cei din gruparea Weathermen, în anii şaizeci. Majoritatea s-au reintegrat în societate. Au familii şi slujbe normale. Însă mai sunt unii care încă n-au abandonat cauza.

Se deschise uşa unei cabine, şi copilotul ne spuse că începeam aterizarea. Am îndesat dosarele în servietă, impresionată de cât de prompt îmi îndeplinise Molinari rugămintea.

— Mai vrei să ştii ceva? mă întrebă, legându-şi centura de siguranţă. De obicei, o grămadă de oficiali FBI tabără pe mine, de îndată ce aterizez.

— Un singur lucru, am spus, zâmbind. Cum îţi place să ţi se spună? „Director adjunct” mă face să mă gândesc la cineva care conduce o fabrică hidroelectrică în Ucraina.

Râse.

— Pe teren, m-am obişnuit cu „domnule”. În particular însă, prefer să mi se spună Joe.

Mă privi zâmbind.

— Ţi-e mai uşor acum, doamnă locotenent?

— Rămâne de văzut, *domnule.*

Capitolul 47

O escortă de poliţie ne-a însoţi de la pista privată de lângă Portland până la hotelul Governor, în centrul oraşului. Governor era un hotel vechi, în stil western, proaspăt renovat, şi ăsta fusese cel mai rău lucru care se întâmplase vreodată acolo.

În timp ce Molinari discuta cu şeful filialei locale a FBI-ului, eu m-am întâlnit cu Hannah Wood, inspector la Omucideri, şi cu partenerul ei, Rob Stone, care m-au pus la curent cu toate detaliile celor întâmplate.

Molinari mi-a dat timp să mă duc la scena crimei, care era de-a dreptul înfiorătoare. Era evident că Propp îi deschisese uşa ucigaşului. Economistul fusese împuşcat de trei ori – două gloanţe îi străpunseseră pieptul şi un al treilea îi trecuse prin cap, înfigându-se în podea. Dar Propp fusese şi crestat de câteva ori, probabil cu un cuţit serat care mai zăcea încă pe podea.

— Echipa de investigaţii a găsit asta, îmi spuse Hannah, arătându-mi o pungă în care se afla un glonţ turtit, de 9 mm; altcineva ne întinse şi un cârlig mare, cu harpon, tot într-o pungă de plastic.

— Amprente? am întrebat.

— Câteva urme pe clanţa din interior. Probabil ale lui Propp. Consulatul Elveţiei a luat legătura cu familia lui din Geneva, spuse Hannah. Aseară, avea programată o cină cu un prieten, şi la 7 dimineaţa avea avion spre Vancouver. În afară de asta, niciun telefon, niciun vizitator.

Mi-am pus o pereche de mănuşi, am deschis servieta de pe patul lui Propp şi am răsfoit hârtiile dinăuntru. Prin cameră erau împrăştiate câteva cărţi, majoritatea de specialitate.

Am intrat în baie. Trusa de toaletă a lui Propp era deschisă pe poliţă. În rest, nu prea aveam de ce să mă leg. Nu părea să fie nimic deranjat.

— Ar fi mai uşor dacă ne-aţi spune ce anume căutăm, doamnă locotenent, zise Stone.

Nu puteam. Numele August Spies nu fusese încă făcut public. M-am concentrat asupra unor fotografii de la scena crimei, prinse pe oglindă. Era o scenă urâtă, de-a dreptul oribilă. Sânge peste tot. Apoi, iniţialele: MAI.

„Ucigaşii îşi făceau temele, mi-am zis. Voiau o scenă? O găsiseră! Dar unde dracu' era discursul?"

— Dacă-mi permiteţi, doamnă locotenent, zise Hannah, vădit deranjată. Nu e prea greu de înţeles de ce aţi venit aici, împreună cu domnul director adjunct. Crimele alea oribile din San Francisco? Există o legătură, nu-i aşa?

Înainte să apuc să răspund, intră Molinari, însoţit de agentul special Thompson.

— Ai văzut destul? mă întrebă.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, domnule, zise agentul FBI scoţându-şi telefonul, o să anunţ biroul antitero că avem un ucigaş în acţiune.

— Eşti de acord, doamnă locotenent? întrebă Molinari, privind spre mine.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu prea cred.

Tipul de la FBI mă privi chiorâş.

— Vreţi să repetaţi, doamnă locotenent?

— Cred c-ar trebui să mai aştepţi – rosteam apăsat fiecare cuvânt. Nu cred că această crimă are legătură cu celelalte. Sunt aproape sigură acum.

Capitolul 48

Agentul FBI clipi de parcă încăperea de deasupra tocmai s-ar fi prăbuşit prin tavan. Molinari nu reacţiona în niciun fel. Părea pregătit să asculte ce aveam de spus.

— Ştiţi cu ce se ocupa Gerhard Propp? Şi pentru ce se afla la noi în ţară? întrebă agentul special Thompson.

— Ştiu, am răspuns.

— Şi unde trebuia să facă o prezentare săptămâna viitoare?

— Mi s-a spus, am zis. La fel ca şi dumitale.

Thompson rânji cu superioritate înspre Molinari.

— Aşadar, ăsta e alt ucigaş maniac care, din pură întâmplare, are pică pe aceeaşi întrunire?

— Da, am spus. Exact asta cred.

Thompson râse şi deschise clapa telefonului. Începu să tasteze cu viteză nişte numere. Molinari ridică mâna.

— Aş vrea să aud ce are de spus doamna locotenent.

— OK… în primul rând, scena acestei crime este total diferită de celelalte. Unu – criminalul ăsta este probabil un bărbat; se vede clar după forţa cu care l-a trântit pe Propp la pământ. Dar nu la asta mă raportez eu, ci la condiţia fizică a cadavrului. Primele două crime au fost detaşate.

Am arătat spre fotografia lipită pe oglindă.

— Asta e emoţională, personală. Priviţi tăieturile. Ucigaşul a desfigurat cadavrul. A folosit o armă de foc *şi* un cuţit!

— Vrei să spui că e vreo diferenţă între a arunca pe cineva în aer, a-i turna otravă pe gât şi asta? zise Thompson.

— Ai avut ocazia să tragi în timpul vreunei intervenţii, domnule agent special?

Ridică din umeri, dar faţa i se înroşi.

— Nu… Şi ce-i cu asta?

Am dat jos fotografia cu cadavrul lui Propp.

— Ai putea face asta?

Agentul FBI păru că ezită.

— Alţi ucigaşi, alte temperamente, interveni Molinari. Ăsta ar putea fi un maniac sadic.

— Bine, apoi mai e şi momentul. Mesajul de ieri ne spunea clar că va avea loc câte o crimă la trei zile. Asta ar însemna duminică. E prea devreme.

— Sau poate că, pur şi simplu, tipul era disponibil, zise agentul FBI. Doar n-o să-mi spui acum că te aştepţi ca un ucigaş terorist să se ţină de cuvânt?

— Ba *exact* asta spun, am zis. Am avut destul de mult de a face cu genul ăsta de criminali, care urmează un tipar, şi-am început să-i înţeleg. Stabilesc o legătură cu noi. Dacă nu-i credem pe cuvânt, de ce să le mai luăm în serios ameninţările? Cum altfel am putea confirma că în spatele acţiunilor se află aceeaşi grupare? Trebuie să aibă credibilitate totală.

Thompson îl privi pe Molinari, cerând ajutor. Ochii lui Molinari erau fixaţi asupra mea.

— Încă te ascultăm, doamnă locotenent.

— Şi cel mai important lucru, am continuat, este că nu există semnătura. Ambele crime din San Francisco erau semnate. Criminalul vrea să ştim că el este. Aproape că-ţi vine să-i admiri ingeniozitatea. Un rucsac care să ne facă să credem că mai există o bombă lăsată în faţa casei din oraş. Formularul cu antet al lui Bengosian îndesat în gura acestuia…

Am ridicat din umeri, privind spre Molinari.

— Din partea mea, n-aveţi decât să chemaţi toţi experţii şi toţi medicii legişti de la FBI sau de la Consiliul Securităţii Naţionale… Dar m-aţi adus pe *mine.* Şi eu vă spun că ăsta *nu poate fi el!*

Capitolul 49

— Sunt gata să dau telefonul, îi spuse agentul FBI lui Molinari, ignorând cu desăvârşire tot ce spusesem.

Chestia asta mă scotea din sărite.

— Vreau să înţeleg cât se poate de clar, doamnă locotenent, zise Molinari, concentrându-şi atenţia asupra mea. Dumneata crezi că aici e mâna altui ucigaş, care-i copiază stilul?

— Ar putea fi cineva care-l copiază, după cum ar putea fi şi altă grupare teroristă. Credeţi-mă, şi eu aş vrea să pot spune că asta e crima numărul trei, fiindcă acum avem pe cap o problemă şi mai mare.

— Nu înţeleg.

Directorul adjunct clipi, în sfârşit.

— Dacă nu e acelaşi criminal, am spus, înseamnă că mişcarea a început să ia amploare. Eu asta cred că s-a întâmplat.

Molinari aprobă, dând încet din cap.

— Le voi recomanda celor de la centru, agent Thompson, să trateze aceste cazuri ca pe nişte acţiuni independente. Cel puţin pentru moment.

Agentul Thompson oftă.

— Între timp, avem totuşi o crimă de rezolvat. Omul ăsta e mort! ne montă directorul adjunct.

Se uită prin cameră şi-şi aţinti privirea asupra lui Thompson.

— Are cineva vreo problemă cu asta?

— Nu, domnule, răspunse Thompson aruncându-şi telefonul înapoi în buzunarul hainei.

Eram uimită. Molinari mă susţinuse. Până şi Hannah Wood îl privea mirată.

Ne-am petrecut restul zilei la biroul filialei FBI din Portland. Am discutat cu persoana cu care Propp trebuia să se întâlnească în Vancouver şi cu prietenul său economist de la Portland State. Molinari îmi mai spuse că primise două telefoane

de la investigatori cu experienţă din biroul lui de la Washington, care susţineau şi ei teoria mea cum că aveam de a face cu o crimă copiată şi că era posibil ca mişcarea teroristă să înceapă să se răspândească.

Cam pe la cinci, mi-am dat brusc seama că nu mai puteam sta mult acolo. Erau câteva cazuri destul de importante care necesitau prezenţa mea acasă. Brenda mă informă că aveam un zbor spre San Francisco cu Southwest, la 6.30.

Am bătut în peretele cabinei gri, pe care Molinari o folosea pe post de birou.

— Dacă nu mai ai nevoie de mine aici, mă gândeam să mă duc acasă. Mi-a plăcut să mă joc de-a agentul federal, timp de o zi.

Molinari îmi zâmbi.

— Ştii, speram să mai poţi sta vreo câteva ore. Vino să iei cina cu mine.

Am rămas nemişcată şi mi-am dat toată silinţa să mă prefac că propunerea lui nu avea niciun efect asupra mea, dar, cum părerea mea despre agenţii federali nu se aplica în cazul lui, eram curioasă. Cine n-ar fi fost?

Însă câteva motive care să mă împiedice să-i accept invitaţia îmi răsunară numaidecât în minte. Ca de exemplu dosarele celor două crime care mă aşteptau pe birou. Şi faptul că Molinari era al doilea om din sistemul judiciar al statului.

Şi, dacă nu cumva interpretam eu greşit furnicătura pe care-o simţeam pe şira spinării, mijlocul investigaţiei unei crime de o asemenea importanţă nu era chiar cel mai bun moment de a doborî Zidul Chinezesc.

— Ai un avion spre San Francisco la ora unsprezece, zise Molinari. Îţi promit că te duc la timp la aeroport. Haide, Lindsay!

Când mă văzu ezitând din nou, se ridică în picioare.

— Hei, dacă nici în cei de la Afaceri Interne nu poţi să ai încredere… în cine să mai ai?

— Cu două condiţii, am spus.

— Bine, admise directorul adjunct. Dacă se poate.

— Fructe de mare, am zis.

Pe chipul lui Molinari se contura un zâmbet.

— Cred că ştiu localul perfect…

— Şi fără agenţi FBI.

Molinari îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Cel puţin pentru asta pot băga mâna în foc.

Capitolul 50

Localul perfect se dovedi a fi o cafenea numită Catch, pe Vine Street, care semăna cu Union Street de acasă, plină de restaurante cochete şi de buticuri drăgălaşe. Şeful de sală ne conduse la o masă retrasă, undeva în spate.

Molinari mă întrebă dacă-l las pe el să aleagă vinul şi comandă un Pinot Noir din Oregon. Îmi spuse că era un adevărat gurmand şi că dintr-o viaţă normală cel mai mult îi lipsea faptul că nu mai avea timp să stea acasă şi să-şi facă de lucru prin bucătărie.

— Şi vrei s-o cred pe-asta? l-am întrebat rânjind.

Râse cu poftă.

— M-am gândit că merită să-ncerc.

Când sosi vinul, am ridicat paharul.

— Îţi mulţumesc că m-ai susţinut astăzi.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti, zise Molinari. Mi s-a părut că ai dreptate.

Am comandat, după care am vorbit despre orice, în afară de serviciu. Îi plăcea sportul – lucru care nu mă deranja –, dar îi plăceau şi muzica, istoria şi filmele vechi. Mi-am dat seama, în timp ce râdeam şi-l ascultam, că timpul se scurgea lin şi că, preţ de câteva momente, toate grozăviile păreau la milioane de kilometri depărtare.

În cele din urmă, îmi spuse că are o fostă soţie şi o fiică în New York.

— Credeam că toţi angajaţii la FBI au o soţioară care-i aşteaptă acasă, am spus.

— Am fost căsătoriţi timp de cincisprezece ani şi am divorţat de patru. Isabel a rămas în New York când eu am primit slujba de la Washington. La început, trebuia să fie o singură misiune. Oricum, zise, zâmbind nostalgic, ca în multe alte cazuri, acum aş proceda altfel, dacă aş mai putea. Dar tu, Lindsay?

— Şi eu am fost măritată, am zis.

Apoi m-am trezit spunându-i lui Molinari povestea mea. Cum mă căsătorisem imediat ce terminasem şcoala şi divorţasem patru ani mai târziu. Fusese vina lui? A mea? Ce mai conta acum?

— Am fost la un pas s-o fac din nou, acum doi ani… dar n-a fost să fie.

— Se mai întâmplă, zise el oftând. Poate-i mai bine, uneori.

— Nu. A murit. În timp ce lucra la un caz.

— Oh… zise Molinari, şi mi-am dat seama că se simţea puţin stânjenit.

Apoi făcu un gest minunat. Îşi puse mâna pe braţul meu – nimic prea îndrăzneţ sau nepotrivit – şi mă strânse uşor, după care şi-o retrase.

— Adevărul e că n-am prea mai ieşit în ultima vreme, am zis şi am ridicat ochii. Apoi, într-o încercare de a reînviora atmosfera, am chicotit. E cea mai bună invitaţie pe care-am primit-o în ultimul timp.

— E valabil şi pentru mine, zise Molinari şi-mi zâmbi. Deodată, începu să-i sune celularul. Îşi duse mâna la buzunar. Scuză-mă…

Oricine-ar fi fost, părea că are multe de spus.

— Desigur… Sigur, domnule, repeta Molinari întruna.

„Până şi directorul adjunct avea un şef!”

Apoi spuse:

— Am înţeles. O să vă raportez de îndată ce voi afla ceva. Da, domnule. Mulţumesc foarte mult.

Băgă telefonul înapoi în buzunar.

— De la Washington… se scuză.

— De la Washington? Adică *directorul* de la Afaceri Interne?

Mă amuzam să mi-l imaginez pe Molinari parte într-o structură ierarhică.

— Nu.

Dădu din cap şi muşcă din peşte.

— De la Washington, adică de la Casa Albă. Am vorbit cu vicepreşedintele Statelor Unite. Vine la întrunirea din San Francisco.

Capitolul 51

Nimeni nu mă lasă pe mine cu gura căscată.

— Dacă n-aş fi locotenent la Omucideri, am spus, poate că te-aş mai crede. Adică tu-mi spui că tocmai te-a sunat vicepreşedintele?

— Aş putea să apăs *69 şi să-ţi arăt, dar cred că e important să începem să avem mai multă încredere unul în altul.

— Asta facem în seara asta? l-am întrebat zâmbindu-i fără să vreau.

Indiferent ce începea să se întâmple, ceva înăuntrul meu parcă-mi strivea coastele, ca nişte tobe în *Sunshine of Your Love.* Simţeam fiecare broboană de sudoare de la rădăcina părului. Puloverul începuse să mă înţepe. Molinari îmi amintea de Chris.

— Sper că începem să avem încredere unul în celălalt, zise el în cele din urmă. Să ne oprim aici, momentan, Lindsay.

— Am înţeles, să trăiţi! am răspuns.

Achită nota, apoi mă ajută să-mi îmbrac haina. I-am atins braţul şi, ei bine, au ieşit scântei. M-am uitat la ceas. 21.30.

Mai aveam patruzeci de minute să ajung la aeroport şi să prind avionul spre San Francisco.

După ce am ieşit din restaurant, am făcut câţiva paşi pe Vine Street. Nu acordam prea multă atenţie magazinelor. Noaptea era răcoroasă, dar foarte plăcută. Ce făceam eu aici? Ce făceam amândoi?

— Lindsay, spuse el în cele din urmă, privindu-mă în ochi. N-aş vrea să spun ceea ce nu trebuie…

Nu eram sigură că voiam să aud continuarea.

— Şoferul meu ne aşteaptă în capătul străzii dacă vrei să… Dar să ştii că mai e un avion şi la şase dimineaţa.

— Ascultă…

Am vrut să-i ating braţul, dar n-am făcut-o. Nici măcar n-aş putea spune de ce.

— Joe, zise el.

— Joe, am spus, zâmbindu-i. Asta înţelegi tu prin „în particular”?

Îmi luă geanta şi zise:

— Mă gândeam doar că ar fi păcat să-ţi fi cărat degeaba după tine un al doilea rând de haine.

„Am încredere în el”, îmi spuneam. Totul la Joe Molinari inspira încredere. Şi, cu siguranţă, îl plăceam. Dar nu eram încă sigură că povestea asta era o idee bună şi, pentru moment, asta era tot ce-mi trebuia să ştiu.

— Cred c-o să te las să crezi că sunt un pic mai greu de cucerit decât sunt de fapt, am zis, muşcându-mi buza, şi o să iau avionul de 11.

— Înţeleg, zise el dând din cap. Nu crezi că e o idee bună.

— Nu e vorba de asta, i-am spus, atingându-i mâna. Doar că nu am votat pentru administraţia voastră…

Molinari râse cu poftă.

— Aş vrea totuşi să menţionez că nu m-a deranjat propunerea ta.

Şi asta îl făcu să zâmbească.

— Se face târziu, spuse el. Eu mai am câte ceva de rezolvat aici. O să ne vedem cât de curând.

Apoi îi făcu semn maşinii să vină. Lincoln-ul negru se apropie. Şoferul se dădu jos şi-mi deschise portiera. Deşi nu eram încă absolut sigură că era bine ce făceam, m-am urcat în maşină.

Deodată, mi-am amintit ceva şi am coborât fereastra.

— Hei, nu mi-ai spus ce avion am!

— E totul aranjat, zise Molinari.

Îmi făcu cu mâna şi se întoarse. Maşina începu să se îndepărteze.

Odată ajunşi pe şosea, am închis ochii şi-am început să depăn în minte întreaga zi, insistând asupra cinei cu Molinari. După o vreme, şoferul spuse:

— Am ajuns, doamnă.

Am privit pe geam şi am văzut că eram într-o parte izolată a aeroportului. V-am spus că nimeni nu mă poate lăsa cu gura căscată. Pe pista de decolare mă aştepta acelaşi Gulfstream G-3 cu care zburasem de dimineaţă.

Capitolul 52

Jill planificase totul. Şi, în mintea ei, lucrurile mergeau bine.

Venise acasă devreme şi pregătise una dintre mâncărurile preferate ale lui Steve – *coq au vin.* Adevărul era că, în afară de vreo zece feluri de preparate din ouă, asta era singura mâncare pe care ştia s-o facă – mă rog, singura pe care ştia s-o gătească bine.

Poate că, în seara aceasta, vor putea discuta despre ceea ce era de făcut. O prietenă îi recomandase un terapeut, şi Steve îi promisese că, de data asta, chiar o să meargă.

Legumele sfârâiau în tigaie şi tocmai se pregătea să adauge vinul, când Steve veni acasă. Dar, în timp ce urca scările, păru că priveşte direct prin ea.

— Ia te uită! zise el. Parcă am fi cuplul fericit din reclamele la detergenţi.

— Mă străduiesc, spuse Jill.

Purta o pereche de blugi mulaţi şi un tricou cu decolteu în V şi îşi lăsase părul despletit pe umeri, cum îi plăcea lui.

— Un singur lucru nu se potriveşte, zise Steve aruncând ziarul din mână. Eu ies în oraş.

Jill simţi că i se strânge stomacul.

— De ce? Uită-te la mine, Steve! Chiar mi-am dat osteneala…

— Frank vrea să negocieze o propunere cu mine.

Steve întinse mâna spre coşul de fructe şi luă o piersică. O parte din el părea că jubilează, că se bucură la gândul că îi stricase seara.

— Nu poţi să-l vezi pe Frank mâine, la birou? Ţi-am spus că vreau să discut ceva cu tine. Ai fost de acord. Uite câtă mâncare am făcut…

Steve muşcă din piersică şi râse.

— Vii şi tu o dată acasă înainte de opt şi-ţi intră-n cap să faci pe Alice în *The Brady Bunch,* şi *eu* sunt de vină că ţi-am stricat scenariul?

— Nu-i un scenariu, Steve.

— Vrei să discutăm – mai muşcă o dată din piersică –, dă-i drumul! În caz că ai uitat, din banii mei se plătesc toate toanele tale. Şi, în ultima vreme, singurul lucru pe care-l văd mai rar decât pe Regina de Gheaţă dispusă să facă sex e o afacere care promite. Având în vedere şansele, rămân cu afacerea.

— Eşti de-a dreptul crud! zise Jill privindu-l fix; făcea eforturi să nu-şi piardă cumpătul. Încercam să fac ceva drăguţ.

— Este ceva drăguţ, răspunse Steve, ridicând din umeri şi muşcând din nou din piersică. Şi, dacă te grăbeşti, s-ar putea s-o mai găseşti încă pe vreuna dintre prietenele tale, ca să te bucuri de acest moment special.

Jill îşi văzu imaginea reflectându-se în fereastră. Deodată, se simţea ridicol.

— Eşti incredibil de mojic.

— Vai, tu! se smiorcăi Steve.

Jill lăsă spatula din mână şi împroşcă cu grăsime toată tejgheaua.

— Chestia aia pe care tocmai ţi-a venit s-o redecorezi e o placă de marmură de cinci mii de dolari.

— Să te ia toţi dracii! strigă Jill, şi ochii începură să i se umple de lacrimi. Uite ce încercam să fac pentru tine! Totul era distrus. Oricum, de ce anume mai încerca ea să se agaţe? Mă înjoseşti. Mă critici. Mă faci să mă simt de tot rahatul. Vrei să ieşi pe uşa aia? *N-ai decât!* Dispari din viaţa mea! Oricum, toată lumea mă consideră nebună fiindcă încerc să mai salvez relaţia asta.

— *Toată lumea?*

Jill văzu veninul din ochii lui, odată ce butonul fusese apăsat. O apucă de braţ şi o strânse cu putere, forţând-o să se prăbuşească pe podea.

— Le laşi pe căţelele alea să-ţi conducă viaţa! *Eu* îţi conduc viaţa! *Eu,* Jill…

Jill îşi stăpâni din nou lacrimile.

— Pleacă, Steve. S-a terminat!

— O să se termine când o să-ţi spun eu că se termină, zise şi izbi cu pumnul în perete, foarte aproape de faţa ei. Când o să-ţi fac viaţa atât de insuportabilă încât o să te rogi de mine să plec. Şi-ţi promit că o să plec, Jill. Până atunci, aşa o să stea lucrurile. Nu s-a terminat nimic, scumpa mea. Lucrurile abia acum încep să devină interesante.

— Ieşi! zise ea şi se trase din strânsoarea lui.

Steve îşi încleştă pumnul, dar ea nu se mişcă. De data asta, nu! Nici măcar nu clipi. Steve făcu o mişcare rapidă, de parcă ar fi vrut s-o lovească, dar Jill rămase pe loc.

— Pleacă, Steve, zise din nou.

Din faţa lui Steve păru că se scurge tot sângele.

— Cu plăcere, zise el, retrăgându-se.

Mai luă o piersică din coş şi o şterse de cămaşă. Mai rânji o ultimă dată, uitându-se la dezastrul de pe masa de gătit.

— Ai grijă să-mi păstrezi resturile.

Imediat ce auzi uşa închizându-se la parter, Jill izbucni în lacrimi. Asta fusese! Nu ştia dacă s-o sune pe Claire sau pe Lindsay. Mai întâi, trebuia să facă neapărat ceva. Scoase un exemplar de Pagini Aurii dintr-un bufet din bucătărie şi-ncepu să îl răsfoiască, tastând la repezeală primul număr pe care-l găsi.

Mâna îi tremura, dar, de data asta, nu mai exista cale de întoarcere.

„Răspundeţi odată… vă rog!”

— Slavă Domnului! zise când, în sfârşit, auzi o voce.

— Atelierul de lăcătuşi Save-More…

— Executaţi şi lucrări de urgenţă? întrebă Jill, cu hotărâre, dar şi cu lacrimi în glas. Am nevoie să vină cineva chiar acum.

Capitolul 53

Indicatorul de mesaje clipea.

Trecuse deja de unu noaptea când am ajuns, în sfârşit, în apartamentul meu.

Mi-am aruncat haina de la costum pe un scaun şi mi-am scos puloverul, după care am apăsat butonul „playback” de pe robotul telefonic.

17.28. Jamie, veterinarul Marthei. Putea să o ia a doua zi dimineaţă.

19.05. Jacobi. Voia să vadă ce mai fac.

19.16. Jill. Vocea îi tremura: „Trebuie să vorbesc cu tine, Lindsay. Te-am sunat pe mobil, dar nu ai răspuns. Sună-mă, indiferent la ce oră ajungi acasă”.

23.15. Din nou Jill: „Lindsay? Sună-mă imediat ce ajungi. Nu dorm”.

Se întâmplase ceva. Am format numărul şi mi-a răspuns la al doilea apel.

— Eu sunt. Am fost în Portland. E totul în regulă?

— Nu ştiu, zise ea, după care urmă un moment de tăcere. L-am dat afară pe Steve în seara asta.

Era să-mi scape telefonul din mână.

— Chiar ai făcut-o?

— De data asta, pe bune! S-a terminat, Lindsay.

— Oh, Jill…

Mi-am imaginat-o cum plânsese toată noaptea, aşteptând să ajung acasă.

— Ce ţi-a făcut?

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta, zise ea. Vreau doar să te asigur că n-o să se mai repete. L-am dat afară, Lindsay. Am schimbat yala.

— L-ai încuiat afară? Uau! Şi unde e acum?

Jill râse, ce-i drept cam forţat.

— N-am nici cea mai vagă idee. A ieşit pe la şapte şi, când s-a întors, pe la unsprezece jumate, l-am auzit lovind cu pumnii-n uşă. Ar fi meritat tot ce-am îndurat în ultimii zece ani doar să-i văd

expresia feţei când a constatat că nu i se mai potriveau cheile. O să treacă mâine pe-aici să-şi ia lucrurile.

— Eşti singură? N-ai sunat pe nimeni?

— Nu, răspunse ea. Te-am aşteptat pe tine. Prietena mea.

— Vin imediat acolo, i-am spus.

— Nu, zise ea. Am luat ceva. Vreau să adorm. Mâine am proces.

— Sunt mândră de tine, Jilly.

— Şi eu sunt mândră de mine. N-o să te deranjeze să mă ţii de mână vreo două săptămâni de-acum încolo?

— Nimic nu m-ar bucura mai tare. Te sărut, scumpo. Acum, hai, dormi puţin. Şi primeşte un sfat de la un poliţist: Ţine uşa încuiată!

Am închis telefonul. Era aproape două dimineaţa, dar nu-mi păsa. Voiam să le sun pe Claire şi pe Cindy şi să le spun şi lor.

„Jill l-a dat în sfârşit afară pe nenorocit!”

Capitolul 54

— Hei, locotenente! strigă Cappy Thompson, de îndată ce-am intrat în birou, a doua zi dimineaţa. Leeza Gibbons e pe fir. De la *Entertainment Tonight!* Vrea să ştie dacă vă puteţi vedea la prânz.

Făcusem greşeala să-l sun pe Jacobi din avion, şi cred că dădusem niţel cam prea multe detalii despre cele petrecute în decursul zilei. Prin birou se auziră chicoteli înfundate.

Mi-am adus o cană cu apă fierbinte la birou. Un beculeţ de la telefon pâlpâia. Am apăsat butonul.

— Ascultă, LT – era vocea lui Jacobi –, eu şi soţia ne gândeam să facem o excursie în Big Island, prin iulie. Crezi că ne poţi aranja să folosim G 3-ul?

Am închis, nervoasă, telefonul şi am aruncat un plic de Red Zinger în cană.

— Hei, LT, l*a telefon!* strigă Cappy din nou.

De data asta, am ridicat receptorul şi am zbierat:

— Uite ce e, nu m-am culcat cu el, nu i-am cerut eu să-mi pună la dispoziţie avionul şi, în timp ce voi stăteaţi degeaba aici şi vă scărpinaţi la ouă, eu am reuşit chiar să fac unele progrese în cazul celor două crime.

— Îţi mulţumesc că m-ai pus la curent, zise Cindy, râzând.

— Dumnezeule! am plecat capul, lăsând sângele să mi se scurgă din cap.

— Mă crezi sau nu, n-am sunat să te trag de limbă. Am veşti bune.

— Şi eu am veşti bune, am spus, gândindu-mă la Jill. Zi tu prima!

Tonul lui Cindy era uşor impacientat, aşa că mi-am imaginat că nu voia să-mi spună despre Jill.

— O să-ţi sune faxul imediat.

Chiar atunci, Brenda îmi bătu la fereastră şi-mi înmână hârtia pe care mi-o trimisese Cindy.

Încă un e-mail.

— Pe ăsta l-am găsit azi-dimineaţă, când am ajuns la birou, zise Cindy.

Am revenit cu picioarele pe pământ. De data asta, adresa de la care fusese trimis era MarionDelgado@hotmail.com.

Era un mesaj de un singur rând: „Nu am fost noi în Portland”.

Era semnat – *August Spies*.

Capitolul 55

— Trebuie să duc imediat asta sus, am zis sărind de pe scaun şi aproape smulgând telefonul din perete.

Eram deja la jumătatea drumului spre biroul lui Tracchio, când mi-am dat seama că uitasem să-i spun lui Cindy despre Jill. Lucrurile se mişcau prea repede.

— E într-o şedinţă privată, m-a avertizat secretara. Mai bine aţi aştepta.

— Nu pot să aştept, am spus, deschizând uşa de perete.

Tracchio era obişnuit să dau buzna la el în birou. Stătea cu faţa spre mine, aşezat la masa de conferinţe. Era încadrat de alţi doi bărbaţi, cu spatele la mine. Unul dintre ei era Tom Roach, reprezentantul local al FBI-ului.

Era să pic din picioare când am văzut că bărbatul celălalt era Molinari.

Mă simţeam de parcă m-aş fi izbit de un zid, din care aş fi ricoşat ţopăind precum coiotul din desenele cu Road Runner.

— Cât de curând, doamnă locotenent, zise Molinari, ridicându-se de pe scaun.

— Da, aşa ai spus. Credeam că ai probleme urgente în Portland.

— Am avut, dar s-au aranjat. Şi parcă aveam şi aici un ucigaş pe care trebuia să-l prindem, nu-i aşa?

Tracchio interveni în discuţie:

— Tocmai voiam să te chemăm, Lindsay. Domnul director adjunct m-a informat cât de bine te-ai descurcat în Portland.

— La ce anume s-a referit? am întrebat, fixându-l pe Molinari.

— La uciderea domnului Propp, fireşte. Îmi făcu semn să iau loc.

— Ne-a spus că teoriile tale referitoare la aceste crime i-au fost de mare ajutor.

— Bine, am zis, întinzându-i lui Tracchio e-mailul lui Cindy. Înseamnă că asta o să vă placă foarte tare.

Tracchio citi ce scria pe pagină, apoi i-o pasă lui Molinari.

— A fost trimisă aceluiaşi reporter de la *The Chronicle?* întrebă.

— S-ar zice că şi-a deschis o cameră de chat acolo, zise Molinari în timp ce citea. Ne-am putea folosi de asta. Tocmai îl întrebam pe şeful dumitale dacă n-ai putea lucra direct cu noi. Avem nevoie de cineva de-aici, de-al locului. Voi avea şi eu nevoie de un spaţiu unde să lucrez. Vreau să fiu chiar în mijlocul problemei, doamnă locotenent. În echipa dumitale, dacă se poate. În felul ăsta lucrez eu cel mai bine.

Privirile ni se întâlniră. Ştiam că nu era un simplu flirt. Era în joc securitatea naţională.

— Vă vom găsi un birou, domnule. Chiar în miezul problemei.

Capitolul 56

Molinari mă aştepta pe coridor şi, de îndată ce Roach dispăru în cabina liftului, i-am aruncat o privire dojenitoare, care voia să spună: „Cât de curând, hm?”

Mă urmă îndeaproape, coborând treptele spre biroul meu.

— Hei, trebuia să mă justific cumva în faţa tipului ăluia de la biroul local al FBI-ului. Există tot felul de reguli… Ştii asta.

— Oricum ar fi, mă bucur că eşti aici, am zis, deschizându-i uşa, apoi lăsând-o să se închidă în urma noastră. N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru avion. Aşadar, mulţumesc.

L-am instalat pe Molinari în camera echipei noastre şi i-am eliberat un birou micuţ, la care să lucreze. Îmi spuse că refuzase ceva mai spaţios şi mai intim la etajul cinci, lângă biroul şefului.

Se dovedi că nu era chiar aşa de rău să lucrăm mână în mână cu cei de la Departamentul Afacerilor Interne, deşi Jacobi şi Cappy mă priveau de parcă aş fi trecut în rândurile inamice.

În numai două ore, Molinari descoperi originea ultimului e-mail: un internet-cafe numit KGB Bar, în Hayward, foarte popular în rândurile studenţilor din Bay Area.

Aflase, de asemenea, cine era Marion Delgado, deţinătorul ultimei adrese de e-mail.

Molinari îmi puse pe biroul un fax primit direct din computerele FBI-ului. Un articol vechi, dintr-un ziar, cu fotografia înnegrită a unui puşti ştirb, care rânjea, îmbrăcat într-o salopetă de fermier, şi care ţinea în mână o cărămidă.

— Marion Delgado. Un puşti de cinci ani care, în 1967, a făcut să deraieze un tren de marfă din Italia, aruncând o cărămidă pe şine.

— Ai vreun motiv să crezi că lucrul ăsta este important pentru investigaţia noastră? l-am

întrebat.

— Marion Delgado a fost un adevărat strigăt de luptă pentru revoluţionarii din anii şaizeci, zise Molinari. Un copil de cinci ani care a reuşit de unul singur să oprească un tren. Numele lui a devenit o parolă care să le pună beţe-n roate agenţilor sub acoperire. FBI-ul asculta telefoane peste telefoane, încercând să-şi infiltreze oameni printre cei din Weathermen. Au interceptat sute de mesaje de la Marion Delgado.

— Ce vrei să spui? Că unul dintre foştii Weathermen e în spatele balamucului ăstuia?

— N-ar strica să facem o listă cu numele membrilor cunoscuţi din acea vreme, care n-au fost arestaţi.

— E o idee bună, am zis, în timp ce-mi deschideam sertarul şi-mi scoteam pistolul. Până atunci, eu fac o plimbare până la KGB Bar. Vrei să vii cu mine?

Capitolul 57

În lunga tradiţie a localurilor anticulturale, unde un poliţist este la fel de bine primit ca un recrut pentru ACLU[6], la o convenţie de skinheads, KBG Bar stabilea o nouă limită inferioară. Înăuntru, erau nişte bănci înguste, de lemn, pe care indivizi certaţi cu societatea se înghesuiau în faţa monitoarelor. Mai erau şi încă vreo câteva exemplare de derbedei, care trăgeau din nişte chiştoace de ţigară, lângă bar. Nimic altceva nu-mi atrase atenţia, la început.

— Eşti sigur că te simţi în stare? am mormăit către Molinari. Mi-ar fi cam greu să explic mai sus cum ţi-ai turtit faţa pe-aici.

— Uiţi că am fost procuror în New York, zise Molinari păşind înainte. Ador porcăriile astea.

M-am îndreptat spre barman, un tip slăbănog, cu faţă de şoarece, cu un tricou mulat, cu ambele braţe încărcate de tatuaje şi cu părul foarte lung, prins în coadă. După aproximativ cincisprezece secunde în care nu m-a băgat în seamă, m-am aplecat peste tejghea şi i-am atras atenţia.

— Eram în trecere şi ne întrebam dacă n-am putea găsi pe cineva care să ne susţină organizaţia de întrajutorare din Chad.

Nu i-am putut smulge nici umbra unui zâmbet. Îi turnă o bere unui tip de culoare cu o bonetă africană, care se aşezase două scaune mai încolo.

— Bine, bine, suntem poliţişti – am zis, renunţând să mă mai prefac. Ne-ai ginit din prima.

— Îmi cer scuze, dar acesta e un club privat, zise barmanul. Arătaţi-mi carnetele de membru.

— Hei, parc-ar fi Costco! am zis, uitându-mă la Molinari.

— Da, parc-ar fi Costco, rânji barmanul.

Molinari se aplecă, cuprinzându-l cu braţul pe tipul cu coadă, în timp ce acesta se pregătea să mai scoată nişte bere. Îi trânti sub nas o insignă

argintie, pe care erau scrise cuvintele: DEPARTAMENTUL AFACERILOR INTERNE.

— Ascultă-mă cu mare atenţie! Un singur telefon şi, în doar zece secunde, o echipă de agenţi federali o să dea buzna aici şi o să distrugă întregul local cu bastoanele. Mă uit în jur şi văd că ai o grămadă de computere, de vreo cincisprezece, douăzeci de mii de dolari. Ştii cât de neîndemânatici pot fi poliţiştii când manevrează probe atât de grele şi de voluminoase. Dar noi nu vrem decât să-ţi punem câteva întrebări.

Tipul cu coadă se holba la el.

— Ce zici, Six-pack, interveni negrul cu boneta africană. Date fiind circumstanţele, cred că putem renunţa la legitimaţiile de membru, de data asta.

Se întoarse cu faţa spre noi adresându-ne un rânjet cum nu se poate mai amabil şi zise, cu un puternic accent britanic:

— Amir Kamor. Six-pack îşi exprima doar dorinţa de a menţine clientela localului la obişnuitele ei standarde înalte. Nu este nevoie de ameninţări. Vă rog, vă pot invita în biroul meu?

— *Six-pack*? am zis, uitându-mă la barman şi dându-mi ochii peste cap. *Foarte* ingenios!

Undeva, în spate, era o cabină înghesuită, în care abia încăpea un birou. Pereţii erau acoperiţi cu afişe şi anunţuri – manifestări activiste, mitinguri pentru abolirea sărăciei, SIDA în Africa…

I-am întins lui Amir Kamor legitimaţia de locotenent la Omucideri, şi el dădu din cap, de parcă ar fi fost impresionat.

— Aţi spus că vreţi să-mi puneţi câteva întrebări.

— Aţi fost aici aseară, domnule Kamor? am început. În jurul orei zece?

— Sunt aici în fiecare seară, doamnă locotenent. Ştiţi cum e în afacerile cu mâncare şi băutură. Totul depinde de mâna care scrie în registru.

— S-a trimis un e-mail de aici aseară, la zece şi trei minute.

— În fiecare seară se trimit mesaje de aici. Oamenii ne folosesc ca pe o sursă de a-şi transmite ideile. Asta facem noi, transmitem idei.

— Aveţi vreo modalitate de a stabili cine a fost aici? Aţi văzut vreo persoană mai puţin obişnuită?

— Toţi oamenii care vin aici sunt departe de a fi obişnuiţi, zise Kamor rânjind; nimeni nu râse la gluma lui. Pe la ora zece spuneţi… Localul era plin. M-ar putea ajuta dacă mi-aţi spune pe cine căutaţi sau ce anume a făcut.

Am scos fotografia lui Wendy Raymore şi schiţa femeii care-l însoţise pe George Bengosian. Kamor le examina cu atenţie, încreţindu-şi fruntea lată. Oftă adânc.

— Poate că le-am văzut în decursul anilor sau poate că nu. Clienţii noştri vin şi pleacă.

— Bine, atunci poate că recunoşti pe cineva de-aici.

Am scos fotografiile FBI, din Seattle. Le întoarse una câte una, mulţumindu-se să dea din cap.

Apoi l-am văzut privind una cu mai multă atenţie şi clipind.

— Recunoşti pe cineva?

— A fost doar o idee, zise el, dând din cap. Dar nu prea cred… Sincer.

— Nu, ai recunoscut un chip. Cine-a fost?

I-am înşirat, una câte una, fotografiile pe birou.

— Amintiţi-mi, doamnă locotenent, zise Kamor, ridicând privirea. De ce aş vrea să ajut poliţia în această problemă? Statul vostru e construit pe corupţie şi lăcomie. Voi, cei care-i implementaţi legile, staţi la însăşi temelia lui.

— Îţi dau eu un *motiv*, zise Molinari, apropiindu-şi foarte tare faţa de chipul speriat a lui Kamor. Din punctul meu de vedere, nu dau doi bani pe tâmpeniile cu care vă daţi voi în stambă, dar ar trebui să ştii sub ce acuzaţii pot intra aceste

infracţiuni. Aici nu e vorba doar de o simplă tăinuire de informaţii, domnule Kamor. Aici avem de a face cu trădare şi conspiraţie la terorism. Mai uită-te o dată la fotografiile alea. Te rog.

— Crede-mă, domnule Kamor, am zis, întâlnindu-i privirea. Nu vrei să fii în niciun fel implicat în povestea asta.

Venele de pe gâtul patronului de bar începură să se umfle. Coborî privirea şi se apucă să frunzărească din nou fotografiile.

— Poate… Nu ştiu… mormăi el. După o clipă de ezitare, scoase una. Arată altfel acum. Are părul mai scurt, nu mai arată ca un hippie. Şi are barbă. A fost pe-aici.

Stephen Hardaway. Alias Morgan Bloom. Alias Mal Caldwell.

— E un obişnuit al locului? Cum dăm de el? E foarte important.

— Nu ştiu, zise Kamor dând din cap. Ăsta e adevărul. Îmi amintesc că l-am văzut o dată sau de două ori, cu ceva timp în urmă. Cred că a venit de undeva din nord. Şi încă ceva… zise Kamor înghiţind. Să ţineţi minte asta, data viitoare când mai daţi buzna aici şi mă ameninţaţi că mă privaţi de drepturile mele. Mai scoase o fotografie din pachet. Încă un chip pe care-l recunoscuse. Pe asta am văzut-o aici, aseară.

Ne uitam la fotografia lui Wendy Raymore, bona.

Capitolul 58

De-ndată ce ne-am urcat în maşină, am bătut palma cu Molinari, într-un gest spontan şi copilăresc, plin de entuziasm. Director adjunct sau nu, se descurcase într-un mod cum nu se poate mai impresionant.

— Ai fost bun, Molinari.

Abia îmi puteam stăpâni zâmbetul, când îmi aminteam cuvintele lui: „Ştii cât de neîndemânatici pot fi poliţiştii când manevrează probe atât de grele şi de voluminoase”.

Privirile ni se întâlniră şi, dintr-odată, simţeam din nou acea atracţie şi stare de nelinişte. Am băgat maşina în viteză.

— Nu ştiu care e procedura cu oamenii tăi, am spus, dar cred c-ar trebui să începem prin a verifica treaba asta.

Molinari formă numaidecât numărul de la biroul lui şi ceru informaţii despre Hardaway şi despre celelalte nume cunoscute. Am primit numaidecât răspunsul. Dosarul din Seattle conţinea multe antecedente criminale. Posesie ilegală de arme, furturi de arme, jafuri bancare… Până a doua zi dimineaţă, aveam să ştim totul despre el.

Brusc, mi-am dat seama că n-avusesem nicio veste de la Jill.

— Trebuie să dau un telefon, i-am spus lui Molinari, începând deja să formez numărul.

Intră mesageria vocală a lui Jill.

— „Bună ziua, sunt procuror general Jill Bernhardt…”

La naiba! De obicei, Jill îşi ţinea telefonul deschis. Dar mi-am amintit că-mi spusese că o aştepta o zi grea la tribunal.

— Sunt eu, Lindsay. E ora două. Pe unde-ai fost? Aş fi vrut să spun mai multe, dar nu eram singură. Sună-mă. Vreau să ştiu ce mai faci.

— S-a întâmplat ceva? zise Molinari, când am închis.

Am dat din cap.

— O prietenă… Şi-a dat soţul afară noaptea trecută. Trebuia să stăm de vorbă. Tipul s-a dovedit a fi un adevărat nemernic.

— În cazul ăsta, zise Molinari, norocul ei că are o prietenă poliţistă.

Gândul ăsta mă amuză. Jill, norocoasă să aibă o prietenă poliţistă. M-am gândit să încerc şi la birou, dar ştiam că mă va suna ea, de îndată ce va deschide telefonul.

— Crede-mă, se poate descurca foarte bine şi singură.

Am început să urcăm pe Bay Bridge. Nici măcar nu trebuia să folosim sirena. Nu era niciun pic de trafic în oraş.

— Ape line, am zis. Am prins un moment liniştit. În sfârşit!

— Ascultă, Lindsay… Molinari se întoarse spre mine. Tonul i se schimbase. Ce-ai zice să iei cina cu mine în seara asta?

— Cina?

M-am gândit, preţ de-o clipă, apoi, m-am întors spre el.

— Cred că ştim amândoi că n-ar fi chiar cea mai bună idee.

Molinari dădu resemnat din cap, ca şi când nu mai ştia ce să spună.

— Totuşi, amândoi trebuie să mai şi mâncăm… insistă, zâmbind stângaci.

Deşi aveam mâinile pe volan, am simţit cum încep să-mi transpire palmele. Doamne! Aveam sute de motive cu care să mă conving că nu era deloc o idee bună. Dar, la dracu'! La urma urmei, trebuie să mai şi trăim!

M-am uitat spre Molinari şi-am zâmbit.

— Trebuie să mai şi mâncăm.

Capitolul 59

Ultimul e-mail mai că o dădu pe spate pe Cindy. Pentru prima dată, făcea ea însăşi parte din poveste, nu doar o scria.

Şi era puţin cam speriată. Cine o putea învinui, cu toate câte ce se petreceau? Dar, pentru prima oară în cariera ei, avea senzaţia că făcea şi ea un lucru bun. Şi tocmai ideea asta o încânta. Trase cu putere aer în piept şi se uită pe monitorul computerului.

„Nu am fost noi în Portland", spunea mesajul.

Dar de ce nu acceptau crima? De ce o negau în doar şase simple cuvinte, şi-atât?

Ca să se diferenţieze! Ca să separe cruciada lor de ucigaşul care-i imita. Asta părea evident. Însă nodul pe care-l simţea tot mai puternic în stomac îi spunea că, poate, era ceva mai mult.

Poate că se gândea ea prea departe, dar dacă… Ideea-i veni din senin, fără niciun fel de temei. Dacă în spatele acestui mesaj nu era o simplă negare, ci mai mult de atât.

O conştiinţă?

„Nu, asta-i o nebunie!" îşi zise. Indivizii ăştia aruncaseră în aer casa lui Morton Lightower, cu tot cu nevasta şi cu copiii lui. Turnaseră o otravă înfiorătoare pe gâtul lui Bengosian. Dar o cruţaseră pe micuţa Caitlin…

Mai era ceva… Bănuia că persoana cu care coresponda ar putea fi o femeie. Făcuse referire la „surorile ei de suferinţă" şi alesese să-i scrie tocmai ei. Erau o sumedenie de reporteri în oraş. De ce tocmai ea?

Cindy se gândea că, dacă persoana asta avea măcar o fărâmă de umanitate în ea, ar putea încerca să se folosească de asta. Să o sensibilizeze. Să o facă să-i divulge ceva. Un nume, un loc. Poate că bona era cea care scria şi poate că ea încă mai avea inimă.

Cindy îşi trosni degetele şi se aplecă peste tastatură.
Aşadar…

Spune-mi, de ce faci toate astea? Eu cred că eşti femeie. Nu-i aşa? Există şi metode mai bune de a-ţi atinge ţelurile. Nu trebuie să omori oameni pe care întreaga lume îi crede nevinovaţi. Mă poţi folosi pe mine. Îţi pot transmite eu mesajul. Te rog… Ţi-am spus că sunt dispusă să te ascult. Şi te ascult… Foloseşte-mă pe mine. Te rog… Nu mai omorî pe nimeni.

Reciti ce scrisese. Avea puţine şanse de reuşită. Foarte puţine.

În timp ce privea îndelung mesajul, simţi că, dacă îl va trimite, va intra cu adevărat în poveste, că întreaga ei viaţă se va schimba.

— *Sayonara,* îşi şopti vechii ei vieţi – o viaţă în care observase şi consemnase evenimentele în mod pasiv. Apoi apăsă pe „send”.

Capitolul 60

Mi-a fost greu să lucrez restul zilei. Am avut o şedinţă de o oră cu Tracchio, iar Jacobi şi Cappy au mers prin barurile din Berkeley cu fotografia lui Hardaway. Din când în când, atunci când mă gândeam la seara care avea să urmeze, mintea mi-o lua razna şi inima începea să-mi bată mai tare. Dar, cum spusese şi Joe Molinari, trebuia să mai şi mâncăm.

Mai târziu, acasă, sub duş, inspirând parfumul de lavandă în timp ce mă curăţam de mizeria de peste zi, un zâmbet vinovat mi se strecură pe faţă.

„Uită-te la mine! Parcă aş fi o fetiţă la prima întâlnire."

Am făcut, repede, un pic de ordine; am aranjat cărţile în bibliotecă; m-am uitat la puiul care se frigea în cuptor; am hrănit-o pe Martha; am aşezat masa cu faţa spre golf. Apoi mi-am dat seama că încă nu primisem nicio veste de la Jill. Era prea de tot! Încă înfăşurată în prosop şi cu părul ud, am sunat-o încă o dată.

— Hai, că eşti ridicolă, zău! Sună-mă odată! Vreau să ştiu cum te simţi.

Tocmai mă pregăteam s-o sun pe Claire, să o întreb dacă ea vorbise cu Jill, când se auzi soneria. Cea de la uşă!

„La naiba! E doar 19.45."

Molinari venise mai devreme.

Mi-am mai aruncat un prosop pe cap şi-am început să ţopăi, impacientată – am redus intensitatea luminii, am mai scos un pahar de vin… în cele din urmă, m-am dus la uşă.

— Cine-i acolo?

— Echipa de recunoaştere de la Afaceri Interne! Strigă Molinari.

— Ai venit mai devreme, domn de la Afaceri Interne! Tu nu ştii să suni la interfon, înainte să apari în faţa uşii?

— De obicei, noi trecem peste astfel de detalii.

— Uite ce e, te las să intri. Dar să nu te uiţi! Nu-mi venea să cred că stăteam în faţa uşii, doar cu un prosop pe mine.

Deschid uşa…

— Am închis ochii.

— Sper că nu minţi.

Martha apăru lângă mine.

— Am un câine care nu lasă pe nimeni să se-atingă de mine.

Am descuiat uşa şi-am deschis-o încet.

Molinari stătea în prag, cu haina de la costum aruncată pe-un umăr. Avea un buchet de narcise galbene şi ţinea ochii deschişi.

— Mi-ai promis!

Am făcut un pas înapoi, roşind.

— Nu-i cazul să roşeşti.

Molinari stătea în pragul uşii, zâmbind.

— Eşti superbă.

— Ea e Martha, am spus. Să te porţi frumos, Martha. Altfel, Joe o să te trimită valvârtej într-un adăpost pentru câini din Guantanamo. L-am văzut la lucru.

— Bună, Martha.

Molinari se lăsă pe vine. Îi masă capul, între urechi, până când închise ochii.

— Şi tu eşti superbă, Martha.

Molinari se ridică. Mi-am strâns şi mai tare prosopul în jurul corpului. Un zâmbet îi răsări în colţul gurii.

— Crezi că Martha s-ar supăra dacă ţi-aş spune că mor să văd ce se-ascunde sub prosop?

Am scuturat din cap, şi prosopul cu care-mi acoperisem părul căzu pe jos.

— Ce zici de asta?

— Nu-i chiar ceea ce voiam eu să spun, zise Molinari.

— Cât timp staţi voi de vorbă, am zis, retrăgându-mă cu spatele, eu mă duc să mă îmbrac. Am vin în frigider şi votcă şi whisky în bar. Şi mai

am şi un pui în cuptor, dacă simţi nevoia să-l ungi cu untură…

— Lindsay, spuse Molinari.

M-am oprit.

— Da?

Făcu un pas spre mine. Inima îmi stătu în loc – cu excepţia părţilor care băteau cu putere, nebuneşte.

Îşi puse mâinile pe umerii mei. Am simţit că mă străbate un fior, apoi că mă topesc în mâinile lui. Îşi apropie faţa de a mea.

— În cât timp ai spus că e gata puiul ăla?

— Patruzeci de minute.

Până şi părul de pe mâini mi se zburlise.

— Cam pe-acolo…

— Păcat… zise Molinari zâmbind. Dar va trebui s-ajungă.

Şi, uite-aşa, mă sărută. Avea o gură puternică şi, de-ndată ce-mi atinse buzele, m-am simţit străbătută de un val de căldură. Îmi plăcea sărutul lui, şi l-am sărutat, la rândul meu. Îşi coborî mâinile pe spatele meu şi mă trase aproape de el. Şi atingerea lui îmi plăcea. La naiba! Îmi plăcea *el.*

Prosopul de baie îmi căzu pe jos.

— Trebuie să te avertizez, am zis. Martha face foarte urât când cineva nu se poartă frumos cu mine.

L-am văzut uitându-se spre Martha, care stătea pe jos, făcută ghem.

— Eu cred că mă port foarte frumos.

Capitolul 61

Joe Molinari stătea cu faţa spre mine, iar cearşafurile de pe pat erau mototolite şi împrăştiate în jurul nostru. Remarcasem că, de aproape, arăta chiar mai bine. Avea ochii albastru-închis, cu o scânteiere plăcută.

Mi-e greu să descriu cât de bine mă simţeam, cât de natural părea totul, cât de firesc. Fiorii care-mi treceau prin şira spinării erau neaşteptaţi, dar, cu siguranţă, plăcuţi. Trecuseră doi ani de când simţisem ultima dată aşa ceva, şi atunci fusese, ei bine… altfel. Nu ştiam totul despre Molinari. Cine era el, în afara biroului? Care era viaţa lui, la el acasă? Adevărul era că, în clipa asta, nici nu-mi păsa. Mă simţeam bine şi atât. Era suficient.

— Poate că o să ţi se pară un moment ciudat pentru întrebarea asta, am zis, dar care e situaţia ta personală, de fapt?

Molinari inspiră adânc.

— Nu-i prea complicat… De obicei, mă mulţumesc să mă prostesc cu stagiarele şi cu subordonatele pe care le întâlnesc în timpul anchetării diverselor cazuri.

Zâmbi.

— Haide, am zis, ridicându-mă în capul oaselor. E o întrebare legitimă.

— Sunt divorţat, Lindsay. Mă mai întâlnesc cu femei, din când în când. În măsura în care-mi permite timpul. Îmi mângâie părul. Dacă te gândeşti cât de des se întâmplă asta…

— Ce vrei să spui prin *„asta”?*

— Ştii tu, *asta!* Ce facem noi. În timp ce suntem în misiune. Molinari se întoarse cu faţa la mine. Ca să nu existe niciun dubiu, sunt aici fiindcă în momentul în care ai intrat în cameră, în timpul acelei şedinţe, ei bine… ceva s-a întâmplat. Şi de atunci, singurul lucru care m-a impresionat mai

mult decât cât de bine îţi faci meseria a fost cât de bine arătai atunci când ţi-am dat prosopul jos.

Am tras aer în piept şi am privit în ochii lui atât de albaştri…

— Ai grijă să nu fii un nemernic, Joe Molinari.

Brusc, am sărit din pat.

— Dumnezeule, *cina!*

— Lasă puiul! zise Molinari zâmbind şi trăgându-mă lângă el. *Nu trebuie* neapărat să mâncăm.

Se auzi telefonul. Ce mai era?

Primul meu impuls a fost să-l ignor. Am aşteptat să răspundă robotul.

Se auzi vocea lui Claire, destul de impacientată.

— Lindsay, sunt îngrijorată. Răspunde, dacă eşti acolo. Linds?

Am clipit, apoi m-am rostogolit spre noptieră şi am bâjbâit după telefon.

— Claire, ce s-a întâmplat?

— Slavă Domnului că eşti acasă!

Vocea-i era tensionată, neobişnuită pentru Claire.

— E vorba de Jill. Sunt la ea acasă, Lindsay. Nu-i aici.

— A avut un proces. Ai căutat-o la birou? Probabil lucrează până mai târziu.

— Normal c-am căutat-o la birou, mi-o reteză Claire. Jill n-a venit deloc azi.

Capitolul 62

Am sărit în picioare, nedumerită, dar şi speriată. Nu înţelegeam.

— A spus că are proces, Claire. Sunt sigură de asta.

— *Chiar* a avut un proces, Lindsay. Doar că n-a apărut. Au căutat-o toată ziua.

M-am împins cu spatele în speteaza patului. Ideea că Jill lipsise de la muncă fără să anunţe nu-mi suna deloc bine.

— Nu e stilul lui Jill, am spus.

— Nu, răspunse Claire. Nu e deloc stilul lui Jill.

Dintr-odată, am început să mă îngrijorez.

— Claire, ai idee ce se petrece? Ce s-a întâmplat cu Steve?

— Nu, răspunse ea. Despre ce vorbeşti?

— Rămâi unde eşti, am spus. Am închis telefonul şi am stat o clipă. Îmi pare rău, Joe. Trebuie să plec.

Câteva minute mai târziu conduceam cu viteză maximă pe 23rd Street, spre Castro. Mă gândeam la diverse posibilităţi: Jill era deprimată. Avea nevoie să fie singură. Se dusese la părinţii ei. Oricare dintre variante putea fi adevărată. Dar era imposibil, *imposibil,* ca Jill să nu apară la un proces.

În cele din urmă, am parcat în faţa casei ei, din Buena Vista Park. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost maşina lui Jill, Saphire Blue 535, la intrare.

Claire mă aştepta la debarcader. Ne-am îmbrăţişat.

— Nu răspunde, zise ea. Am sunat, am dat cu pumnii-n uşă.

Am privit în jur, dar n-am văzut pe nimeni.

— Nu-mi place să fac asta.

Apoi am spart un geam de la uşa din faţă şi am deschis pe dinăuntru. Mă gândeam că şi Steve ar fi

putut să intre – cu uşurinţă.

Numaidecât, se porni alarma. Ştiam codul, 63442, numărul social al lui Jill. L-am format, încercând să-mi dau seama dacă alarma care se declanşase era un semn bun.

Am aprins un bec şi-am strigat:

— Jill?

Apoi l-am auzit pe Otis lătrând. Labradorul maro apăru alergând din bucătărie.

— Hei, băiatule!

L-am mângâiat pe spate. Părea fericit să vadă o faţă cunoscută.

— Unde e mami? am întrebat.

De un lucru eram sigură. Jill nu l-ar fi părăsit niciodată. Pe Steve poate, dar nu pe Otis.

— Jill… Steve? am strigat prin casă. Sunt Lindsay. E şi Claire cu mine.

Jill tocmai renovase casa, cu un an în urmă. Canapele cu model, pereţii zugrăviţi în culoarea pepenelui galben, o masă de cafea turcească, învelită în piele. Casa era întunecată şi tăcută. Am căutat prin camerele cunoscute. Niciun răspuns. Nici urmă de Jill.

Claire oftă şi zise.

— Chiar că-ncep să-mi fac gânduri negre.

Am dat din cap şi am strâns-o, uşor, de umăr.

— Şi eu… Haide! i-am spus lui Claire. Mă duc să verific la etaj. Mergem împreună.

În timp ce urcam scările, nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui Steve dând buzna din vreo cameră, ca într-un film de groază pentru adolescenţi.

— Jill… Steve? am strigat din nou.

Mi-am pregătit arma, ca să fiu sigură.

Niciun răspuns. Luminile din dormitorul mare erau stinse.

Patul mare, cu baldachin, era făcut. Obiectele de toaletă şi fardurile lui Jill erau în baie.

Când vorbisem ultima dată cu ea, tocmai voia să se culce.

Mă pregăteam să mă întorc pe coridor, când am văzut-o!

Servieta lui Jill.

Jill nu pleca nicăieri fără „biroul ei portabil”. Era o glumă de-a ei. Nici măcar la plajă nu se ducea fără să-şi ia ceva de lucru.

Am luat o cârpă şi am ridicat-o, încet, de mâner. M-am întâlnit cu Claire când am ieşit pe coridor. Se uitase prin celelalte camere.

— Nimic…

— Nu-mi place asta, Claire… Maşina ei e încă aici.

Am privit spre servietă.

— Şi *asta*… A dormit aici, Claire, dar n-a mai plecat la lucru.

Capitolul 63

Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să iau legătura cu Steve.

Era târziu – cine dracu' ştia unde stătea? Iar Jill nu lipsea decât de o zi. Era posibil să apară şi s-o enerveze toată agitaţia asta. Nu aveam altceva de făcut decât să aşteptăm, moarte de îngrijorare şi, în cazul meu, cuprinsă de remuşcări.

I-am telefonat lui Cindy, care a venit în cincisprezece minute. Claire l-a sunat pe Edmund şi i-a spus că mai durează şi că era posibil să lipsească toată noaptea.

Ne-am pus pe aşteptat în casa lui Jill, ghemuite pe canapele. Exista totuşi posibilitatea să se fi răzgândit şi să se fi dus după Steve, Dumnezeu ştie unde.

În jur de ora unsprezece, îmi sună mobilul. Dar era doar Jacobi, care-mi dădea raportul – nici o persoană din barurile din Berkeley prin care umblaseră nu-l recunoscuse pe Hardaway. Apoi am stat, fără să mai spunem nimic. Nici nu-mi amintesc când am aţipit.

M-am trezit de câteva ori în timpul nopţii; mi se părea că aud zgomote.

— Jill?

Dar nu era ea.

A doua zi dimineaţă, la prima oră, m-am dus acasă. Joe făcuse patul şi lăsase apartamentul foarte curat. Am făcut un duş şi am sunat la birou să spun că întârzii.

O oră mai târziu, eram la biroul lui Steve, în Financial Center. Am lăsat Explorer-ul în mijlocul străzii. Când am împins uşile de la birou, de abia-mi mai puteam stăpâni panica.

Steve era chiar acolo, la recepţie. Era aproape tolănit peste recepţioneră şi sorbea o cafea, cu piciorul cocoţat, nonşalant, pe un scaun.

— Unde e Jill? l-am întrebat.

Probabil că l-am speriat, fiindcă şi-a vărsat cafeaua pe cămaşa roz, Lacoste.

— Ce dracu', Lindsay…! zise Steve, ridicând mâinile.

— În birou! i-am comandat, străfulgerându-l cu privirea.

— Domnule Bernhardt? întrebă recepţionera.

— E-n regulă, Stacy, spuse Steve. E o prietenă.

„Vezi să nu!"

De-ndată ce am intrat în biroul lui, de pe colţ, am trântit uşa.

— Te-ai ţicnit, Lindsay? zise Steve.

L-am împins pe un scaun.

— Vreau să ştiu unde este, Steve!

— Cine, Jill?

Îşi întoarse palmele cu un aer vădit nedumerit.

— Nu mai face pe prostul cu mine, nenorocitule! Jill a dispărut. Nici măcar la muncă n-a fost ieri. Vreau să ştiu unde este.

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Steve. Cum adică a dispărut?

— A avut un proces ieri, Steve, am zis, ieşindu-mi din fire, şi nu s-a prezentat la el. Aşa o ştii tu pe Jill? Şi nici acasă n-a venit azi-noapte. Maşina ei e acolo. Şi servieta la fel. *Cineva a intrat în casă*!

— Cred că n-ai înţeles prea bine, doamnă locotenent, zise Steve cu un râs batjocoritor. Jill m-a dat pe mine afară noaptea trecută. A schimbat yala Fortăreţei Bernhardt.

— Nu te juca aşa cu mine, Steve! Vreau să ştiu ce-ai făcut. Când ai văzut-o ultima dată?

— Acum două seri, la ora unsprezece, pe fereastra sufrageriei mele, în timp ce dădeam cu pumnii în afurisita aia de uşă, încercând să intru în propria casă!

— Mi-a spus că trebuia să vii ieri-dimineaţă să-ţi iei lucrurile.

Am zărit un fulger de mânie în ochii lui.

— Ce dracu' e ăsta, interogatoriu?

— Vreau să ştiu unde ţi-ai petrecut noaptea de vineri, am zis, privindu-l fix, şi tot ce ai făcut sâmbătă dimineaţa, înainte să vii la serviciu.

— Ce se petrece aici? Am nevoie de-un avocat, Lindsay?

Nu i-am răspuns la întrebare. M-am întors şi am ieşit din birou. Speram din tot sufletul ca Steve să nu aibă nevoie de-un avocat.

Capitolul 64

Furie e prea puţin spus pentru a descrie emoţiile care mă sfâşiau în timp ce mă îndreptam spre Palatul de Justiţie. Era ceva mai puternic decât furia. De câte ori mă uitam în oglinda retrovizoare şi-mi zăream propriii ochi, mă gândeam: „Am mai văzut ochii ăştia!”

În timpul serviciului. Pe chipurile părinţilor şi ale soţilor, când cineva apropiat lor era dat dispărut. Acea panică imposibil de descris în cuvinte, când simţi că s-a petrecut ceva groaznic, dar nu ştii încă exact ce.

„Fiţi calmi, le spunem. Orice este posibil. E încă devreme.”

Şi asta-mi repetam şi eu, în gând, în timp ce mă înapoiam la birou: „Fii calmă, Lindsay. E posibil ca Jill să apară în orice clipă…”

Dar, de câte ori mă vedeam în oglinda retrovizoare, acelaşi gând îmi trecea prin minte – aceiaşi ochi!

Odată ajunsă la Palat, am sunat-o pe Ingrid Barros, menajera lui Jill, dar era plecată la şcoală, cu copiii, la o şedinţă cu părinţii. I-am trimis pe Lorraine şi pe Chin să scotocească strada lui Jill din Buena Vista Park şi să afle dacă observase cineva ceva suspect. Am cerut chiar o listă cu apelurile efectuate către numărul de telefon al lui Jill.

Cineva trebuie s-o fi sunat. Cineva trebuie s-o fi văzut. Nu avea nicio logică să dispară aşa, fără urmă. Ăsta nu era stilul lui Jill.

Am făcut eforturi să mă concentrez asupra informaţiilor despre Stephen Hardaway pe care le strânsesem pe parcursul zilei. FBI-ul îl căuta pe Hardaway de câţiva ani şi, deşi nu era pe lista celor mai căutaţi criminali, începea să atragă din ce în ce mai multe bănuieli.

Crescuse în Lansing, Michigan. După liceu, se mutase în vest şi urmase Colegiul Reed, din Portland. Cam de pe atunci a început să apară în sistem. În registrele din Oregon se găsea o arestare pentru acte de violenţă cu formă agravantă la o demonstraţie anti-WTO de la Universitatea din Oregon.

Fusese suspect în jafuri de bancă în Eugene şi Seattle. Apoi, în 1999, fusese prins în Arizona încercând să cumpere detonatoare de la un membru al unei bande locale, care se dovedise a fi un agent sub acoperire. Şi, din acel moment, Stephen Hardaway dispăruse. Fugise, după ce fusese eliberat pe cauţiune. Se zvonise, la un moment dat, că era implicat într-o serie de jafuri armate în Washington şi Oregon.

Aşadar, ştiam că e înarmat, periculos şi că-i place să arunce clădiri în aer.

De doi ani, nu se mai auzise nimic de el.

Pe la cinci, Claire bătu în uşa biroului.

— Simt că înnebunesc, Lindsay. Hai, vino să bei o cafea cu mine!

— Şi eu simt că-mi pierd minţile, am zis, luându-mi poşeta. Poate c-ar trebui s-o chemăm şi pe Cindy.

— Nu e cazul, zise, arătând spre capătul coridorului. E deja aici.

Am mers toate trei la un bufet de la etajul doi. La început, am stat fără să spunem nimic, amestecând cafeaua. Era o linişte de mormânt.

În cele din urmă, am tras aer în piept.

— Cred că suntem toate de acord că Jill nu a plecat nicăieri, aşa, de nebună. Ceva s-a întâmplat. Cu cât acceptăm mai repede asta, cu atât avem mai multe şanse să aflăm ce anume.

— Mă tot gândesc că trebuie să existe o explicaţie, zise Claire. Să fim serioşi, îl cunosc pe Steve. Toate-l cunoaştem. N-o fi el partenerul ideal, dar nu cred că ar fi în stare de una ca asta.

— Ba poţi să crezi! zise Cindy, încruntându-se. Au trecut două zile.

Claire privi spre mine.

— Îţi mai aminteşti când Jill a trecut prin Salt Lake City pe drumul de-ntoarcere dinspre Atlanta şi, în timp ce toţi ceilalţi o aşteptau la poartă, s-a uitat spre munţii înzăpeziţi şi a zis: „La dracu'! Eu am plecat de-aici!" S-a dat jos din avion, a închiriat o maşină şi a schiat pe Snowbird tot restul zilei.

— Da, îmi amintesc, am zis; gândul acesta îmi aduse un zâmbet pe faţă. Steve voia s-o târască la o întâlnire c-un client, cei de la birou încercau să dea de ea, şi unde era Jill? La trei mii de metri înălţime, cu echipament şi schiuri închiriate, în paradisul zăpezii. Se distra cum nu se putea mai bine.

Imaginea ne aduse tuturor un zâmbet pe buze – dar era un zâmbet amar.

— Aşa că, asta cred eu, zise Claire, luând un şerveţel cu care-şi şterse ochii. Cred că s-a dus la schi. Trebuie să cred că e acolo, Lindsay.

Capitolul 65

Cindy stătea la biroul ei, noaptea târziu, când pe afară nu se mai auzeau decât câteva garnituri de metrou. Şi, la urma urmei, unde să se ducă?

Povestea asta cu Jill nu-i dădea pace. Nu le dădea pace la niciuna.

Vestea se răspândise deja. Un procuror dispărut e o ştire de senzaţie. Redactorul o întrebase dacă voia să scrie ea articolul. Ştia că sunt prietene.

— Încă nu e o ştire! izbucnise ea.

Din momentul publicării, devenea o ştire. Devenea real.

De data asta, nu era povestea unui străin.

Se uită la o fotografie cu fetele, pe care o lipise pe un perete. Toate patru în localul lor preferat, la Susie's, în separeul din colţ, după ce rezolvaseră cazul cu mirele şi mireasa.

Băuseră nişte margarita şi aveau senzaţia că pereţii începuseră să danseze. Jill păruse invincibilă. O poziţie puternică, un soţ puternic. Niciodată nu lăsase să se vadă…

— Haide, Jill, şopti Cindy, simţind că i se umezesc ochii. Apari odată! Intră pe uşă! Arată-ţi chipul, cu zâmbetul pe buze. Te rog, Jill. Intră pe afurisita aia de uşă!

Era trecut de unsprezece. Nu se întâmpla nimic. Era doar felul ei de a-şi menţine vigilenţa, speranţa.

„Du-te acasă, Cindy. Du-te să te culci. Nu poţi face nimic acum."

Un îngrijitor care dădea cu aspiratorul îi făcu şmechereşte cu ochiul.

— Aveţi mult de lucru, domnişoară Thomas?

— Da, oftă ea. Cuget la lumina lunii.

În cele din urmă, îşi aruncă nişte lucruri în poşetă şi se mai uită o ultimă dată la calculator, înainte să-l închidă. Poate-o s-o sune pe Lindsay. Ca să stea de vorbă…

Pe ecran, o luminiţă o avertiza că avea un e-mail nou.

Cindy ştiu, înainte să-l deschidă, de la cine era. Toobad@hotmail.com.

Ştia că sosise momentul. Ştia că o avertizaseră că va avea loc o nouă crimă, o dată la trei zile. Era duminică. Trebuia să-i scrie August Spies.

„Aţi fost preveniţi, începea mesajul. Dar aţi fost aroganţi şi nu aţi ascultat.”

Dumnezeule! Un strigăt sugrumat scăpă din gâtlejul lui Cindy.

Citi repede restul mesajului, cu odioasa semnătură de la sfârşit.

August Spies lovise din nou.

Capitolul 66

În acea seară, m-am întors acasă pe la unsprezece, epuizată şi fără să fi rezolvat nimic. Câteva clipe, m-am gândit la panoul din faţa scării exterioare. A doua zi dimineaţă, Jill avea să apară în mod oficial trecută pe lista persoanelor dispărute. Trebuia să conduc investigarea cazului de dispariţie a uneia dintre cele mai bune prietene.

— Mă gândeam c-ai vrea să ştii, am auzit o voce deasupra mea, care mă luă prin surprindere. Am noutăţi din Portland.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Molinari. Stătea aşezat pe prima treaptă.

— Au găsit o secretară la Portland State care-i ciripise iubitului ei unde se cazase Propp. S-a descoperit că arma a fost a lui. Un fanatic din partea locului. Dar presupun că vestea asta n-o să te înveselească prea tare.

— Parcă trebuia să fii într-un loc important, Molinari, am zis, prea tristă şi obosită ca să-i arăt cât de mult mă bucuram să-l văd. Cum se face că ajungi întotdeauna să mă dădăceşti?

Se ridică.

— Nu voiam să te las să te simţi singură.

Dintr-odată, nu m-am mai putut abţine. Torentul de lacrimi izbucni, iar el veni şi mă luă în braţe. Mă ţinu strâns, aproape de el, în timp ce lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Mi-era ruşine să-l las să mă vadă aşa – voiam tare mult să par puternică –, dar nu-mi puteam opri lacrimile.

— Îmi pare rău, am zis, încercând să-mi revin.

— Nu, spuse el, mângâindu-mi părul. Nu trebuie să te prefaci când eşti cu mine. Poţi să te descarci. Nu-i nicio ruşine.

„S-a întâmplat ceva cu Jill”, aş fi vrut să strig, dar mi-era teamă să-mi ridic privirea.

— Şi mie-mi pare rău.

Mă îmbrăţişa şi mai tare. Apoi mă strânse uşor de umeri şi mă privi în ochii umflaţi.

— Eram la Departamentul de Justiţie, zise el, ştergându-mi câteva lacrimi, când au căzut turnurile de la World Trade Center. Cunoşteam persoane care au murit acolo. Câţiva pompieri, John O'Neill, de la Departamental de siguranţă şi pază. Eram unul dintre şefii echipelor de urgenţă, dar, când au început să înşire toate numele, oameni cu care lucrasem, n-am mai suportat. M-am dus la toaletă. Ştiam că era o situaţie de criză, dar am intrat într-o cabină şi-am plâns. Nu e nicio ruşine în asta.

Am descuiat uşa şi am intrat. Molinari îmi făcu un ceai, în timp ce stăteam ghemuită pe canapea, cu capul Marthei pe coapsa mea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă aş fi fost singură. Veni şi-mi turnă ceaiul. M-am cuibărit în braţele lui. Băutura fierbinte mă încălzea. Mă cuprinsese pe după umeri. Am stat aşa mult timp. Şi avea dreptate – nu era nicio ruşine.

— Mulţumesc, am oftat la pieptul lui.

— Pentru ce? Pentru că ştiu să fac ceai?

— Mulţumesc şi atât. Mulţumesc că nu eşti un ticălos.

Am închis ochii. Preţ de o clipă, totul a rămas afară, departe de sufrageria mea.

Sună telefonul. Nu voiam să răspund. Mă simţeam la milioane de kilometri depărtare şi, în egoismul meu, îmi plăcea.

Apoi, m-a străfulgerat un gând: „Dacă e Jill?"

Am înşfăcat telefonul şi i-am auzit vocea lui Cindy.

— Lindsay, slavă Domnului! S-a întâmplat ceva rău.

Am simţit că mi se încordează tot corpul şi m-am ţinut de Molinari.

— Jill?

— Nu, răspunse ea. August Spies.

Capitolul 67

Am ascultat-o cu groază pe Cindy citindu-mi ultimul mesaj.

— „Aţi fost preveniţi, scria. Dar aţi fost aroganţi şi nu aţi ascultat. Asta nu ne-a mirat. Nici înainte, n-aţi ascultat niciodată. Aşa că lovim din nou.” Lindsay, e semnat August Spies.

— A mai avut loc o crimă, am zis, întorcându-mă spre Molinari, apoi am terminat conversaţia cu Cindy.

Restul mesajului ne informa că o să găsim ceea ce căutam pe Harrison Street, nr. 333, lângă debarcaderul din Oakland.

Trecuseră exact trei zile de când Cindy primise primul mail. August Spies îşi punea în practică ameninţările.

După convorbirea cu Cindy, am sunat la Departamentul de intervenţii de urgenţă. Am trimis toţi poliţiştii la locul crimei şi am cerut să se blocheze toate ieşirile din portul Oakland. Nu ştiam cu ce fel de incident aveam de a face, nici câţi oameni îşi pierduseră viaţa, aşa că am sunat-o pe Claire şi i-am spus şi ei să se ducă acolo.

Molinari îşi îmbrăcase deja haina şi vorbea la telefon. Eu am fost gata într-un minut.

— Haide! am spus la uşă. Acum poţi să vii cu mine.

Mergeam în viteză pe Third Street, cu sirena pornită. La acea oră din noapte, nu mai era aproape nicio maşină pe drum. Aveam cale liberă până la Bay Bridge.

Am început să primesc o mulţime de transmisii prin staţie. Poliţişti din Oakland răspunseseră la 911. Împreună cu Molinari, ascultam mesajele, ca să ne dăm seama cu ce aveam de a face: incendiu, explozie, răni multiple?

Am coborât ca din puşcă de pe pod şi ne-am oprit la ieşirea spre port. Un punct de verificare

fusese deja înfiinţat. Erau două maşini de patrulă, cu sirena pornită. Am tras pe dreapta. Am zărit şi Volkswagen-ul mov al lui Cindy. Se certa cu un poliţist.

— Urcă! i-am strigat.

Molinari îi arătă insigna unui poliţist tânăr, de patrulă, căruia mai să-i iasă ochii din orbite.

— Doamna e cu noi.

De pe rampa de ieşire, mai era doar o distanţă foarte mică până la port. Harrison Street era chiar lângă debarcader. Cindy ne explică rapid cum primise e-mailul. Adusese cu ea o copie, pe care Molinari o citi, în timp ce eu conduceam.

Pe măsură ce ne apropiam de port, luminile verzi-albastre erau peste tot. Părea că toţi poliţiştii din Oakland erau acolo.

— Haide, să plecăm de-aici!

Toţi trei am sărit jos din maşină şi am alergat spre un depozit vechi, de cărămidă, pe care scria: 333. În întuneric, se distingeau platforme la tot pasul. Containere uriaşe erau depozitate peste tot. Prin portul Oakland treceau toate transporturile de marfă din Bay Area.

Am auzit pe cineva strigându-mă. Era Claire. Sări din Pathfinder-ul ei roşu şi alergă spre noi.

— Ce-avem aici?

— Nu ştiu încă, am zis.

În cele din urmă, am zărit un căpitan de la o secţie de poliţie din Oakland cu care mai lucrasem ieşind din clădire.

— Gene! am strigat, alergând spre el.

Cu toate cele ce se petreceau în jur, nici nu mai era cazul să întreb.

— Victima e la etajul doi. O singură împuşcătură, în ceafă.

O parte din mine se înfiora, o alta se relaxa. Cel puţin era doar unul.

Am început să urcăm scara abruptă, de metal, cu Claire şi Cindy în spatele nostru. Un poliţist din Oakland încercă să ne oprească. I-am băgat insigna

sub nas şi am trecut de el. Pe jos, era un cadavru, înfăşurat parţial într-o prelată plină de sânge.

— La naiba! am zis. Nenorociţii…

Doi poliţişti şi o echipă de medici de intervenţii erau aplecaţi deasupra victimei.

Un bilet fusese prins de prelată cu o sârmă de metal răsucită. Un bilet de acostare.

— „Aţi fost avertizaţi, am citit, cu voce tare. Cei de la Omucideri nu sunt absolviţi de propriile crime. Membri ai întrunirii la nivel înalt, veniţi-vă în fire! Renunţaţi la politica de colonizare! Mai aveţi trei zile. Putem lovi oriunde, oricând.
August Spies.”

În josul paginii am văzut, tipărite cu litere îngroşate, următoarele cuvinte:

DUCEŢI ACEASTĂ HÂRTIE LA PALATUL DE JUSTIŢIE.

Am încremenit. M-am simţit sfâşiată de un val de panică. Preţ de o clipă, nu m-am putut mişca. M-am uitat la Claire. Şi chipul ei era paralizat de frică.

Am împins un medic la o parte din drum. M-am lăsat în genunchi. Prima de care am dat a fost încheietura mâinii victimei – brăţara de acvamarin David Yurman pe care o cunoşteam atât de bine.

— Oh, nu! am strigat. Nu, nu, nu…

Am dat la o parte prelata.

Era Jill.

Capitolul 68

Când mă gândesc acum, îmi amintesc doar frânturi din ceea ce s-a petrecut după aceea. Ştiu că stăteam nemişcată, nereuşind să înţeleg ce vedeam – chipul frumos al lui Jill, acum lipsit de viaţă. Ochii ei deschişi păreau limpezi, aproape senini.

— Oh, nu, nu… repetam iar şi iar.

Ştiu că m-au lăsat picioarele şi că m-a susţinut cineva. Îmi amintesc vocea lui Claire:

— Dumnezeule, Lindsay…

Nu-mi puteam lua ochii de la chipul lui Jill. Un firicel de sânge i se scursese dintr-un colţ al gurii. M-am întins şi i-am atins mâna. Încă mai avea verigheta pe deget.

Am auzit-o pe Cindy începând să plângă şi am văzut-o pe Claire sprijinind-o. Îmi repetam, la nesfârşit, în minte: „Nu poate se fie Jill. Ce legătură are ea cu August Spies?”

Apoi totul s-a învăluit în ceaţă. Îmi amintesc că încercam să mă reculeg: „Eşti la scena unei crime, Lindsay, şi tu eşti ofiţer la Omucideri”. Voiam să fiu puternică, pentru Claire şi Cindy, pentru toţi poliţiştii din jurul meu. Am întrebat:

— A văzut cineva cum a ajuns aici?

Am privit în jur.

— Vreau să cercetaţi toată zona! Poate că a zărit cineva vreun vehicul.

Molinari încercă să mă tragă de-acolo, dar l-am împins. Trebuia să cercetez locul, să găsesc ceva. Întotdeauna exista ceva, întotdeauna făceau o greşeală.

„Nenorociţilor… August Spies… Sunteţi nişte gunoaie!”

Deodată, l-am văzut pe Jacobi. Şi pe Cappy. Chiar şi pe Tracchio. Echipa mea de la Omucideri.

— Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta, zise Cappy.

În cele din urmă, i-am lăsat să preia controlul.

Începeam să înţeleg că totul era adevărat. Luminile sirenelor nu erau doar în mintea mea. Jill era moartă. Fusese ucisă, nu de Steve, ci de August Spies.

Am privit cum au luat-o de acolo. Pe prietena mea. Pe Jill… Am văzut-o pe Claire care îi ajuta s-o bage în furgoneta de la morgă, care a plecat, cu sirena pornită. Joe Molinari mă consola pe cât putea mai mult, dar trebuia să se întoarcă la Palatul de Justiţie.

Apoi, în timp ce scena începea să se liniştească, eu, Claire şi Cindy ne-am aşezat pe treptele unei clădiri alăturate, în ploaia uşoară. Nimeni nu spunea niciun cuvânt. Prin capul meu se învârteau o sumedenie de întrebări fără răspuns: „De ce? Cum se potriveşte crima asta cu celelalte? E cu totul alt caz. Ce legătură avea Jill?”

Cât timp am stat pe treptele alea, nu mai ştiu. În jur, era un amalgam de strigăte şi lumini. Cindy plângea. Claire o ţinea în braţe. Eu eram prea împietrită ca să mai pot vorbi. Ţineam pumnii strânşi şi-mi repetam în minte aceeaşi întrebare: „De ce?”

Un gând nu îmi dădea pace: Dacă m-aş fi dus la Jill în noaptea aceea, poate că nimic nu s-ar fi…

Brusc, un ţârâit sfâşie tăcerea. Celularul lui Cindy. Răspunse. Vocea îi tremura.

— Da?

Cindy trase aer în piept.

— Sunt la locul faptei.

Erau cei de la redacţie.

Cu voce slabă, Cindy începu să le descrie în detaliu cele petrecute.

— Da, pare să facă parte din campania lor de teroare. A treia victimă…

Descrise locaţia, e-mailul pe care-l primise la redacţie, ora.

Apoi, se opri. Puteam vedea că are lacrimi în ochi. Îşi muşcă buza, de parcă s-ar fi temut să rostească acele cuvinte.

— Da, victima a fost identificată. Numele ei este Bernhardt… Jill.

Îl spuse apoi, literă cu literă.

Încercă să mai spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât.

Claire se întinse s-o prindă. Cindy trase aer în piept şi-şi şterse lacrimile.

— Da, zise ea dând din cap. Doamna Bernhardt era şeful Departamentului de procuratură al oraşului San Francisco… Apoi, în şoaptă: Şi era şi prietena mea.

Capitolul 69

Ştiam că nu voi putea dormi în acea noapte. Nu voiam să mă duc acasă.

Aşa că am rămas la locul crimei până când echipele de la laborator au venit şi-au plecat. Apoi, timp de o oră, am bătut străzile pustii ale portului căutând pe cineva, oricine, un muncitor de noapte, un vagabond, care ar fi putut vedea cine o aruncase acolo pe Jill. Conduceam în neştire. Mi-era teamă să mă duc la birou, mi-era teamă să mă duc acasă. Retrăiam, în minte, scena aceea îngrozitoare iarăşi şi iarăşi. Lacrimile-mi şiroiau pe faţă. Îmi aminteam cum dădusem la o parte prelata şi-o văzusem pe Jill.

Am condus la întâmplare până când maşina mea păru să aleagă singură locul în care voiam să ajung. Unde altundeva mă puteam duce? Era ora trei dimineaţa. M-am trezit la morgă.

Ştiam că va fi şi Claire acolo. Indiferent cât era de târziu. Îşi făcea meseria, fiindcă era singurul lucru care-o putea ajuta să nu cedeze nervos. În halatul albastru, în sala de operaţii.

Jill era întinsă pe targa. Sub aceleaşi lumini sâcâitoare unde văzuse de-atâtea ori atât de multe victime.

„Jill… Scumpa, draga mea Jill!”

Mă uitam prin geam, şi lacrimile începură să mi se prelingă pe obraji. Mă gândeam întruna că totul se întâmplase din vina mea.

În cele din urmă, am împins uşile de sticlă. Claire era în mijlocul autopsiei. Făcea acelaşi lucru ca mine. Îşi făcea meseria.

— Nu vrei să fii aici, Lindsay, zise ea când mă văzu.

Trase un cearşaf peste rana deschisă a lui Jill.

— Ba da, vreau, Claire.

Stăteam nemişcată. Nu aveam de gând să plec. Trebuia să văd asta.

Claire îmi privi chipul cu ochii umflaţi de lacrimi. Dădu din cap, schiţând un zâmbet vag.

— Cel puţin fă-te utilă şi dă-mi sonda aia de pe tava de lângă tine.

I-am întins lui Claire instrumentul şi am mângâiat cu podul palmei obrazul rece şi întărit al lui Jill. „Cum de povestea asta nu era doar un vis urât?”

— Lobul occipital drept distrus, zise Claire în microfonul prins de rever. Traumă provocată de un singur glonţ, intrat prin ceafă. Nu există rană de ieşire. Glonţul e blocat în ventriculul lateral stâng. Pierdere minimală de sânge în zona afectată. Ciudat… murmură ea.

De-abia o ascultam. Ochii mei erau fixaţi asupra lui Jill.

— Arsurile acoperite de un strat fin de praf din jurul părului şi al gâtului indică o armă de calibru mic şi faptul că s-a tras de la mică distanţă, continuă Claire.

Întoarse cadavrul cu faţa în jos. Craniul deschis al lui Jill apăru pe monitor.

Asta nu puteam să văd. M-am uitat în altă direcţie.

— Extrag acum ceea ce pare a fi un glonţ de calibru mic din ventriculul stâng, continuă Claire. Semne de ruptură severă, specifice acestui tip de traumă, dar… umflătura este foarte mică…

Am privit-o pe Claire examinând rana şi extrăgând un glonţ turtit, pe care-l aruncă într-un vas.

M-am simţit cuprinsă de un val de furie. Părea un glonţ de calibru 22, pătat cu sângele lui Jill.

— Ceva nu se potriveşte, zise Claire, nedumerită.

Se uită spre mine.

— Zona asta ar trebui să fie inundată de lichid spinal. Dar ţesutul cranian nu este deloc umflat şi este foarte puţin sânge.

Brusc, Claire, profesionista, reveni la viaţă.

— Voi deschide cavitatea toracică, spuse ea în microfon. Lindsay, nu te uita.

— Ce este, Claire? Ce se petrece aici?

— Ceva nu e-n regulă.

Claire întoarse cadavrul şi luă un bisturiu. Apoi introduse lama şi merse cu ea în jos, în linie dreaptă, din capul pieptului lui Jill.

Am întors capul. Nu voiam s-o văd pe Jill aşa.

— Operez o procedură standard de sternotomie, dictă Claire în microfon. Desfac cutia toracică. Membrana plămânilor este moale, ţesutul… degradat, apos… Acum voi expune pericardul…

Am auzit-o pe Claire trăgând aer în piept.

— La dracu'!

Inima începu să-mi bată nebuneşte. Priveam fix pe monitor.

— Claire, ce se petrece? Ce vezi?

— Stai acolo, zise, ridicând mâna.

Văzuse ceva oribil. Ce era?

— Oh, Lindsay, şopti ea, uitându-se, în sfârşit, la mine. Jill n-a murit din cauza împuşcăturii.

— *Cum*?

— Lipsa umflăturii, cantitatea mică de sânge… Dădu din cap. Glonţul a fost tras când ea era deja moartă.

— Ce vrei să spui, Claire?

— Nu sunt sigură, zise, privindu-mă în ochi. Dar, dac-ar fi să ghicesc, cred că este vorba de ricin.

Capitolul 70

Întotdeauna se simţea intimidat când trebuia să îl întâlnească pe Charles Danko în persoană. Chiar şi într-un loc atât de elegant cum era hotelul Huntington din San Francisco.

Danko părea în elementul lui. Purta o haină din tweed, o cămaşă în dungi şi o cravată asortată.

Era şi o fată cu el. Drăguţă, cu părul roşu, ciufulit. Întotdeauna îi plăcuse să surprindă. Cine era?

Lui Mal i se spusese să poarte sacou şi chiar şi o cravată, dacă reuşea să găsească una. Avea una, şi i se părea chiar foarte amuzantă – era de culoare roşu-aprins, cu nişte trompete mici imprimate pe ea.

Danko avea o atitudine cam protocolară, şi-i strânse mâna lui Malcolm – încă unul dintre gesturile lui derutante. Făcu un gest larg cu braţul, arătând spre salon.

— Crezi că ar fi putut exista un loc mai sigur în care să ne întâlnim? Dumnezeule, *Huntington!*

Se uită spre fată şi râseră amândoi, dar nu o prezentă.

— Ricin, zise Malcolm. E *genial.* Ce zi fantastică – i-am făcut felul lui Bengosian! Putem face multe aici. La dracu', în doar un minut am putea arunca în aer tot bârlogul ăsta de capitalişti. Mergem la Mark şi mai scăpăm de câteva sute de vampiri plini de bani. Luăm troleul şi împrăştiem moartea tuturor celor din jur.

— Da, mai ales că am găsit o metodă prin care să-l aduc în stare de concentrat.

Malcolm dădu din cap, dar părea nervos.

— Parcă scopul nostru era întrunirea la nivel înalt.

Danko se uită din nou spre fată. Îşi zâmbiră cu subînţeles.

„Cine dracu' e asta? Ce ştie?"

— Eşti prea limitat, Mal. Am mai vorbit despre asta. Mai mult decât orice, scopul nostru e să îngrozim oamenii. Şi o să-i băgăm în sperieţi, crede-mă. Ricinul va face asta. Pe lângă el, antraxul pare ceva de care numai animalele de la fermă ar trebui să se teamă. Acum se uita fix la Malcolm. Ai un sistem de livrare pentru mine? Pentru ricin?

Malcolm nu mai putu să-i susţină privirea.

— Da.

— Şi explozibil de-ăla de-al tău?

— Am putea arunca în aer întregul hotel Huntington.

Şi Mark Malcolm îşi îngădui, în sfârşit, un zâmbet viclean.

— Acum spune. Ea cine e?

Danko îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— E o tipă genială, la fel ca tine. E o armă secretă. Va trebui să te mulţumeşti cu atât. E doar un alt soldat, zise el, apoi se uită în ochii fetei. Întotdeauna există un alt soldat, Malcolm. Chestia asta ar trebui să bage pe toată lumea-n sperieţi în clipa de faţă.

Capitolul 71

Michelle auzi voci în camera de-alături. Mal se întorsese de la întâlnire. Julia ţipa de bucurie, de parcă tocmai ar fi câştigat la loto. Dar Michelle se simţea groaznic.

Ştia că făcuseră nişte lucruri îngrozitoare. Ultima crimă nu-i dădea pace. Procuroarea aia drăguţă şi nevinovată… reuşise să-şi înlăture din minte chipul lui Charlotte Lightower şi al cameristei, care fuseseră omorâte în explozie, şi încerca să se consoleze cu gândul că măcar copiii fuseseră salvaţi. Lightower, Bengosian – erau nişte nenorociţi lacomi şi vinovaţi.

Dar femeia asta… Ce rău făcuse ea de se găsea pe listă? Doar fiindcă lucra pentru stat? Cum spusese Mal? „Pe-asta o omorâm doar de amorul artei. Aşa, ca să vadă că putem.” Doar că Michelle nu îl crezuse. Mal avea întotdeauna un plan ascuns.

Biata procuroare ştiuse că va muri din momentul în care o forţaseră să intre în camion. Dar nu cedase. Nicio clipă. Lui Michelle i se păruse curajoasă. Adevărata crimă era faptul că nici măcar n-a ştiut vreodată pentru ce a murit. Nici măcar atât nu i-au spus.

Uşa se deschise la perete şi Mal intră în cameră. Aerul triumfător de pe faţa lui îi dădea fiori lui Michelle. Se întinse lângă ea. Mirosea a tutun şi a alcool.

— Ce s-a întâmplat cu petrecăreaţa mea? întrebă Mal.

— Nu în seara asta, zise Michelle, simţind că începe să respire greu.

— Nu în seara asta? rânji Mal.

Michelle se ridică.

— Nu pot să înţeleg. De ce ea? Cui făcuse ea vreun rău?

— La urma urmei, ce rău făcuseră oricare dintre ei, cu adevărat? zise Mal, mângâindu-i părul. Lucra pentru cine nu trebuie, iepuraş. Reprezenta statul cel mare şi rău care aprobă jafurile criminale din întreaga lume. Asta era vina ei, Michelle. Ea era tancurile din Irak. Era Grumman, şi Dow Chemical, şi WTO, toate la un loc. Nu te lăsa păcălită de faptul că era frumoasă.

— Au spus la ştiri că trimitea după gratii ucigaşii. A condamnat chiar şi pe nişte directori ai unor companii importante, implicaţi în scandaluri de afaceri.

— Ţi-am mai spus să *nu* te mai iei după ştiri, Michelle. Uneori mor şi cei care fac lucruri bune. Ţine minte asta.

Michelle îl privi îngrozită. Tusea din piept începu s-o apese mai tare. Se întinse după inhalator, dar Mal îi prinse mâna.

— Tu ce credeai, Michelle? C-am intrat în povestea asta doar să le facem felul unor umflaţi de bani gata? Lupta noastră este cu statul. Statul e foarte puternic. Ăsta nu cade pe spate şi moare.

Michelle se forţă să respire. Realiză, în acea clipă, că ea era altfel decât Mal. Altfel decât ei toţi. Mal spunea că e doar o fetiţă, dar se înşela. O fetiţă n-ar fi putut face grozăviile pe care le făcuse ea.

Gâfâi din nou.

— Îmi trebuie inhalatorul, Mal. Te rog!

— Iar eu trebuie să ştiu dacă pot să am încredere în tine, iepuraş.

Luă inhalatorul şi-l răsuci printre degete, ca pe-o jucărie.

Michelle respira din ce în ce mai greoi. Hârâia. Iar Mal nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, dacă o speria. Nu putea spune cu certitudine de ce-ar fi fost în stare…

— Poţi să ai încredere în mine, Mal, şopti ea. Ştii asta.

— Eu ştiu asta, Michelle, dar nu pentru *mine* îmi fac eu griji. La urma urmei, noi lucrăm pentru cineva. Nu-i aşa, scumpo? Charles Danko nu ştie să ierte, aşa cum ştiu eu. Danko e destul de dur, ca să-i poată bate la propriul joc. E un geniu.

Înşfăcă inhalatorul din mâna lui Mal şi pulverizează de două ori, trimiţând spray-ul calmant în plămâni.

— Ştii ce-i cel mai mişto la ricin? zise Mal zâmbind. Îţi poate ajunge în corp printr-o sută de feluri.

Lăsă de două ori arătătorul în jos, de parcă ar fi apăsat pe un inhalator imaginar. Zâmbi.

— Fâs, fâs!

Avea o sticlire în ochi pe care Michelle nu i-o mai văzuse.

— Uau! Asta *chiar* că ţi-ar curăţa plămânii. Nu crezi, scumpo? Fâs, fâs…

Capitolul 72

Era un adevărat balamuc la Palatul de Justiţie, în acea dimineaţă. Mai rău decât fusese vreodată de când lucram eu în poliţie.

Un procuror fusese ucis. A treia victimă a lui August Spies.

La şase dimineaţa, locul era deja împânzit de sute de oficiali: FBI, Departamentul de Justiţie, forţe speciale… Şi reporteri, înghesuiţi în camera de conferinţe de la etajul cinci, aşteptând să li se dea detalii. Pe prima pagină din *Examiner* scria cu litere cât casa: CINE URMEAZĂ?

Citeam un raport despre indiciile găsite la locul unde fusese ucisă Jill, când am fost surprinsă de Joe Santos şi Phil Martelli, care-mi bătură la uşă.

— Ne pare foarte rău pentru doamna Bernhardt, zise Santos, intrând.

Am dat la o parte hârtiile şi-am mulţumit printr-un semn din cap.

— Sunteţi drăguţi că aţi venit.

Martelli tresări.

— Sincer, nu pentru asta suntem aici, Lindsay.

— Ne-am gândit să ne uităm prin dosarele mai vechi după Hardaway ăsta, zise Santos, aşezându-se; scoase un plic galben. Ne-am gândit că, dacă acum e aici, şi având în vedere ce pune la cale, trebuie să mai fi apărut şi pe altundeva.

Santos scoase din plic câteva fotografii alb-negru.

— Ăsta e un miting general pe care l-am monitorizat. 22 octombrie. Acum şase luni.

Erau doar nişte fotografii de supraveghere, făcute mulţimii, nu cuiva anume. Apoi am văzut o faţă încercuită. Păr ca nisipul, maxilar îngust, o barbă firavă. Îmbrăcat într-o haină uzată, de culoare închisă, blugi şi purtând un fular lung, care-i atârna până la genunchi.

Sângele începu să-mi alerge mai repede prin vine. M-am dus la panou şi am comparat imaginea cu fotografiile primite de la FBI, făcute în Seattle cu cinci ani în urmă.

Stephen Hardaway.

Nenorocitul fusese *aici* în urmă cu şase luni.

— Şi acum începe să devină interesant, zise Phil Martelli, făcându-mi cu ochiul.

Întinse încă două fotografii. Alt miting. Hardaway era, din nou, prezent. De data asta stătea lângă un bărbat pe care-l cunoşteam.

Roger Lemouz.

Hardaway îl ţinea cu braţul pe după gât.

Capitolul 73

Jumătate de oră mai târziu, parcam pe Durant Avenue, la intrarea dinspre sud în campusul universitar. Am intrat alergând în Dwinelle Hall, unde era biroul lui Lemouz.

Profesorul era acolo, îmbrăcat într-o haină din tweed şi cu o cămaşă de in. Discuta cu o tânără roşcată, cu părul lung şi unduios.

— Petrecerea s-a terminat, am spus.

— Ah, doamnă locotenent!

Zâmbi. Tontul ăla condescendent mă scotea din sărite – la fel ca accentul de Eton sau Oxford, sau Dumnezeu ştie ce!

— Tocmai îi explicam domnişoarei Anette aici de faţă cum, după părerea lui Foucault, aceleaşi forţe care, în istorie, au separat clasele sociale afectează, în mod asemănător, sexele.

— Ei bine, cursul s-a încheiat, don'şoară.

I-am aruncat studentei o privire care spunea: „În zece secunde vreau să nu te mai văd aici". Cam atât i-a trebuit să-şi strângă cărţile şi să plece. Trebuie să menţionez că roşcata a avut grijă să-mi arate, din uşă, degetul mijlociu. I-am răspuns în acelaşi mod politicos.

— Sunt încântat să vă revăd, zise Lemouz, fără să pară deloc deranjat şi lăsându-se pe spătarul scaunului. Având în vedere ştirea tristă pe care-am auzit-o la televizor azi-dimineaţă, mă tem că subiectul conversaţiei noastre va fi unul politic, şi nu mişcarea pentru emanciparea femeilor.

— Cred că te-am judecat greşit, Lemouz, am zis, rămânând în picioare. Te-am crezut doar un biet instigator plin de el şi, când colo, te-ai dovedit a fi un jucător adevărat.

Lemouz îşi încrucişă picioarele şi-mi zâmbi cât se poate de curtenitor.

— Nu sunt sigur că înţeleg la ce vă referiţi.

Am scos plicul cu fotografiile lui Santos.

— Ce mă distrează pe mine, Lemouz, e faptul că eu sunt singura care-i ţine la distanţă de tine pe tipii de la Afaceri Interne. Trebuie doar să le dau numele tău, împreună cu discursurile tale publice, şi următoarea noastră întrevedere va avea loc într-o celulă.

Lemouz se lăsă pe spătarul scaunului. Încă-şi mai păstra zâmbetul uşor amuzat.

— Şi *care* este motivul pentru care mă avertizaţi, doamnă locotenent?

— Cine-a zis că te avertizez?

Expresia de pe faţa lui se schimbă. Nu putea şti cu ce-l aveam la mână. Îmi plăcea asta.

— Mă amuză teribil, zise Lemouz dând din cap, cum Constituţia aia a voastră, pe care o ridicaţi atâta în slăvi, e de-a dreptul oarbă în faţa femeilor care poartă iaşmac sau a oamenilor care vorbesc cu un accent diferit de al vostru, însă devine atotputernică atunci când vine vorba de nişte directori lacomi sau de o doamnă procuror drăguţică.

M-am prefăcut că n-am auzit ce spusese.

— Vreau să te uiţi la ceva, Lemouz.

Am deschis plicul şi i-am înşirat pe birou fotografiile cu Stephen Hardaway primite de la FBI.

Lemouz dădu din umeri.

— Nu ştiu, poate că l-am văzut… Nu ştiu unde. E student aici?

— Nu m-ai ascultat, Lemouz.

I-am pus încă o fotografie în faţă. Şi-ncă una. Şi pe-a treia. Cele făcute de Santos şi Martelli, în care Hardaway stătea lângă el, cu braţul trecut pe după umărul profesorului.

— Cum dau de el, Lemouz? *Cum?*

Dădu din cap.

— Nu ştiu. Fotografiile astea au fost făcute mai demult. Cred că era profesor. Fusese reţinut după evenimentele din unsprezece septembrie. A venit

la câteva dintre mitingurile noastre. Nu l-am mai văzut de-atunci. N-aş putea spune că-l cunosc.

— Nu-i suficient, am insistat.

— Nu ştiu. Ăsta-i adevărul, doamnă locotenent. Din câte-mi amintesc, era de undeva din nord. Eugene? Seattle? A stat cu noi o vreme, dar mi-a lăsat impresia că îl plictiseam.

Pentru prima dată, îl credeam pe Lemouz.

— Ce nume folosea?

— Nu Hardaway. Malcolm şi nu mai ştiu cum… Malcolm Dennis, cred. Nu ştiu unde este acum. N-am nici cea mai vagă idee.

O parte din mine se bucura să vadă cedând faţada lustruită a lui Lemouz şi aerul lui de superioritate.

— Vreau să mai ştiu un singur lucru. Şi asta rămâne între noi, bine?

Lemouz dădu din cap.

— Desigur.

— Numele August Spies. Îţi spune ceva?

Lemouz clipi. Culoarea-i reveni în obraji.

— Aşa îşi spun?

M-am aşezat şi m-am apropiat foarte tare de el. Până acum nu divulgasem numele. *Ştia asta.* I se citea pe faţă.

— Spune-mi, Lemouz. Cine este August Spies?

Capitolul 74

— Ai auzit vreodată de Masacrul Haymarket? mă întrebă, vorbindu-mi de parcă aş fi fost o studentă de-a lui.

— Te referi la cel din Chicago? am zis.

— Foarte bine, locotenente! aprobă Lemouz dând din cap. Chiar şi în ziua de azi, e o statuie acolo. Ca să ne amintească evenimentul. La 1 Mai 1886 a avut loc o demonstraţie muncitorească de amploare, pe Michigan Avenue. Cea mai mare adunare a muncitorilor din istoria de până atunci a Statelor Unite. Optzeci de mii de muncitori, printre care femei şi copii. Până în ziua de azi, 1 Mai a rămas sărbătoarea oficială a muncii în întreaga lume. În întreaga lume, desigur – zise el rânjind –, mai puţin în America.

— Treci la subiect, nu mă interesează prelegerile politice.

— A fost o demonstraţie paşnică, îi dădu înainte Lemouz. În următoarele două zile, din ce în ce mai mulţi muncitori au intrat în grevă şi s-au alăturat demonstranţilor. Apoi, în a treia zi, poliţia a tras în mulţime. Doi protestatari au fost ucişi. Ziua următoare, a fost organizată o altă demonstraţie. În Haymarket Square. Pe străzile Randolph şi Des Plaines. Discursuri furioase, îndreptate împotriva guvernului. Primarul a ordonat poliţiei să împrăştie mulţimea. O sută şaptezeci şi şase de poliţişti din Chicago au tăbărât în grup în piaţă şi s-au năpustit cu bastoanele asupra oamenilor. Apoi poliţia a deschis focul. Când s-au calmat lucrurile, şapte poliţişti şi patru protestatari zăceau morţi. Poliţia avea nevoie de ţapi ispăşitori, aşa că au arestat opt lideri ai muncitorilor. Unii dintre ei nici măcar nu fuseseră prezenţi la acele evenimente.

— Unde vrei să ajungi?

— Unul dintre ei era un profesor, pe nume August Spies. I-au judecat şi i-au spânzurat pe toţi.

De gât. Până au murit. Mai târziu, s-a demonstrat că Spies nu fusese la Haymarket. Pe eşafod, August Spies le-a spus: „Dacă voi credeţi că moartea noastră va opri mişcarea proletară, spânzuraţi-ne! Pământul e în flăcări sub picioarele voastre. Să se facă auzită *vocea poporului*!” Lemouz mă privi adânc în ochi. Un moment care de-abia dacă este menţionat în istoria ţării voastre, doamnă locotenent, dar unul care poate să inspire. Şi se pare că asta a şi făcut.

Capitolul 75

În locul ăsta aveau să moară oameni. Şi încă mulţi. Charles Danko stătea, prefăcându-se că citeşte *The Examiner,* lângă fântâna arteziană uriaşă din Rincón Center, de pe Market Street, din centrul oraşului, chiar lângă Bay Bridge.

Deasupra lui, coloana de apă de douăzeci şi cinci metri se prăbuşea într-un spectacol care-ţi lua răsuflarea.

„Americanilor le place să se simtă copleşiţi", îşi zise – asta se vedea în filmele lor, în arta lor şi chiar în centrele lor comerciale.

„Aşa că o să-i copleşesc şi eu. O să-i copleşesc cu sentimentul morţii."

Locul avea să fie foarte aglomerat. Danko ştia asta. Restaurantele din Rincón Center se pregăteau pentru prânz. O mie şi mai bine de evadaţi din firmele de avocaţi, şi trusturile imobiliare, şi centrele de consiliere financiară din districtul financiar.

„Păcat că nu mai poate aştepta un pic", îşi zise Charles Danko şi oftă, cu regretul omului care aşteaptă de mult să se întâmple ceva. Rincón Center se dovedise a fi unul dintre locurile lui preferate din San Francisco.

Danko nu-l băgă în seamă pe bărbatul de culoare, bine îmbrăcat, care se aşeză lângă el, cu faţa la fântână. Ştia că era un veteran din Războiul din Golf. De atunci, suferea de depresie. Un om în care puteai pune bază deşi era, poate, cam prea sensibil.

— Mal a zis că-ţi pot spune Profesore, zise negrul din colţul gurii.

— Şi tu eşti Robert? întrebă Danko.

Bărbatul dădu din cap.

— Robert sunt.

O femeie începu să cânte la un pian mare, în mijlocul atriumului. Cânta în fiecare zi, la

douăsprezece fără un sfert. O melodie din *Fantoma de la operă* începu să umple spaţiul gigantic.

— Ştii după cine să te uiţi? întrebă Danko.

— Ştiu, îl linişti bărbatul, sigur pe el. O să-mi fac datoria. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, sunt un soldat foarte bun.

— Ai grijă să fie bărbatul care trebuie, zise Danko. O să-l vezi intrând în piaţă pe la douăsprezece şi douăzeci. O să traverseze. Poate c-o să-i lase ceva mărunţiş pianistei. Apoi o să intre la Yank Sing.

— Pari foarte sigur c-o să vină.

Danko se uită în sfârşit spre bărbat şi zâmbi.

— Vezi pânza aia de apă, Robert? Cade de la o înălţime de exact douăzeci şi opt virgulă optzeci de metri. Ştiu asta fiindcă stau de foarte mult timp pe locul ăsta şi am calculat unghiul exact al unei linii imaginare care s-ar întinde din mijlocul bazinului şi unghiul drept corespunzător care s-ar forma la bază. Plecând de aici, mi-a fost uşor să-i extrapolez înălţimea. Ştii câte zile am stat şi am privit fântâna asta, Robert? Nu-ţi face griji, va fi aici.

Charles Danko se ridică. Lăsă servieta pe bancă.

— Mulţumesc, Robert. Faci un lucru foarte curajos. Un lucru pentru care doar foarte puţini te vor aprecia. Mult noroc, prietene. Astăzi, eşti un erou.

„Şi serveşti de minune scopurilor mele.”

Capitolul 76

Într-o după-amiază rece, cu ploaie măruntă şi deasă, în Highland Park, Texas, ne-am luat adio de la Jill. Nu era prima dată când îmi luam adio de la o persoană pe care o iubeam. Dar nu mă simţisem niciodată atât de amorţită şi de goală pe dinăuntru. Şi nici atât de înşelată.

Sinagoga era o construcţie modernă, din cărămidă şi sticlă, cu un sanctuar înclinat, puternic luminat. Aveau o femeie rabin – lui Jill i-ar fi plăcut asta. Venise toată lumea. Inspectorul-şef Tracchio, procurorul Sinclair. Câţiva asociaţi de la birou. Eu, Claire şi Cindy. Un grup de colege de liceu şi de facultate cu care Jill păstrase legătura de-a lungul anilor. Steve era şi el prezent, desigur, dar n-am avut puterea să-i vorbesc.

Ne-am aşezat cu toţii, şi corul sinagogii cântă o arie din Turandot, opera preferată a lui Jill.

Bennett Sinclaire spuse câteva cuvinte. O lăudă pe Jill spunând că fusese cel mai dedicat procuror din echipa lui.

— Oamenii spuneau că e dură. Şi chiar era. Dar nu într-atât de dură încât respectul sau umanitatea să lipsească vreodată din conduita ei. Majoritatea dintre noi am pierdut o prietenă – îşi muşcă buza de jos –, dar oraşul San Francisco va pierde un avocat al dracului de bun!

O colegă de la Stanford arătă o poză cu Jill în echipa feminină de fotbal cu care ajunsese până în finala campionatului naţional şi făcu lumea să râdă spunând că nu trecuse mult până-şi dăduseră seama cine ştia cu adevărat ce vrea, fiindcă Jill era singura din echipă care glumea spunând că „dublare” însemna să ai două specialităţi principale.

M-am ridicat şi eu şi am ţinut un discurs scurt.

— Toată lumea care-o cunoştea pe Jill Meyer Bernhardt o ştia ca pe o învingătoare, mereu sigură

pe ea. A terminat ca şefă de promoţie Facultatea de Drept. Era procurorul cu cele mai multe condamnări obţinute. A escaladat liber Spirala Sultanului din Moab, am spus. Şi eu i-am cunoscut latura asta, dar, mai mult decât atât, am cunoscut-o ca pe-o dragă prietenă a cărei dorinţă cea mai arzătoare nu erau condamnările sau cazurile cu rezonanţă, ci doar să poată aduce pe lume un copil. Asta era Jill pe care o iubeam eu. Adevărata Jill.

Claire cântă la violoncel. Se urcă pe podium şi stătu acolo o vreme, apoi corul i se alătură pe fundal şi împreună interpretară o versiune cutremurător de frumoasă a cântecului *Loving arms,* una dintre melodiile preferate ale lui Jill. De câte ori nu cântasem împreună cântecul ăsta, când ne întâlneam după muncă, la Susie's, ameţite de prea multe margarita! Am văzut-o pe Claire închizând ochii. Tremurul violoncelului şi vocile duioase din fundal erau un omagiu perfect pentru Jill.

La ultimul vers, câţiva bărbaţi apucară sicriul, şi rudele lui Jill se ridicară anevoie ca să-l urmeze.

În acest timp, câţiva dintre noi începurăm să batem din palme. Încet, la început, când cortegiul trecu pe lângă noi. Apoi, unul câte unul, toţi cei prezenţi ni se alăturară.

Când sicriul ajunse la uşa din spate, bărbaţii se opriră şi-l ţinură aşa câteva clipe, ca şi când ar fi vrut să se asigure că Jill îşi auzea aplauzele.

Mă uitam la Claire. Lacrimile îmi curgeau şiroaie şi credeam că n-o să se mai oprească. Voiam să strig din toate puterile: „Du-te, Jill…"

Claire se întoarse la locul ei şi-mi strânse mâna. Apoi Cindy mi-o strânse pe cealaltă.

Îmi repetam în minte: „O să-l găsesc pe ticălos, Jill. Tu dormi liniştită".

Capitolul 77

Era trecut de miezul nopţii când Cindy ajunse acasă. Ochii-i erau umflaţi, trupul amorţit şi se întreba dacă-şi va reveni vreodată după pierderea lui Jill.

Ştia că nu va putea să doarmă. Ledul de la robotul telefonic pâlpâia. Nimeni nu putuse lua legătura cu ea toată ziua. Poate-ar fi trebuit să-şi verifice e-mailurile, măcar ca să nu se mai gândească la Jill.

Se duse la calculator şi intră pe pagina de web a ziarului. Povestea zilei era ricinul. Aflaseră cum fusese ucisă Jill.

Moartea ei, coroborată cu cea a lui Bengosian, băgase oraşul în panică. Cât de uşor putea fi obţinut ricinul? Care erau simptomele? Dacă ajungea în rezerva de apă? Exista vreun antidot? Câţi oameni puteau să moară în San Francisco?

Tocmai voia să-şi verifice e-mailurile, când pe ecran apăru un mesaj instantaneu. Hotwax 1199.

„Nu-ţi pierde vremea încercând să afli de unde l-ai primit, începea mesajul.”

Cindy îngheţă.

„Nici măcar nu este nevoie să ţi-l notezi. Îi aparţine unui copil de clasa a şasea din Dublin, Ohio. Şi nu ştie că i l-am luat. Numele lui e Marion Delgado, continua mesajul. Ştii cine sunt?”

„Da, răspunse Cindy. Ştiu cine eşti. Eşti nenorocitul care a omorât-o pe prietena mea, Jill. De ce mă contactezi?”

„O să lovească din nou, apăru răspunsul. Mâine. Nu ca până acum. Vor muri mulţi oameni nevinovaţi. Oameni total nevinovaţi.”

„Unde? scrise Cindy. Aşteptă nerăbdătoare. Poţi să-mi spui unde? Te rog!”

„Întâlnirea la nivel înalt trebuie anulată, veni răspunsul. Ai zis că vrei să ajuţi, atunci, la dracu’, ajută! Oamenii ăştia, guvernul… trebuie să

plătească pentru crimele lor. Au omorât oameni nevinovaţi doar pentru petrol. Companii multinaţionale scăpate de sub control jefuiesc statele sărace ale lumii. Ai zis că vrei să faci auzit mesajul nostru. Ai, acum, şansa asta. Fă-i pe hoţi şi pe ucigaşi să pună capăt crimelor."

Urmă o pauză. Cindy nu ştia dacă persoana care-i scrisese mesajul mai era acolo. Nu ştia ce trebuia să facă.

Alte cuvinte apărură pe ecran.

„Convinge-i să-şi recunoască crimele. E singurul mod în care poţi opri omorurile."

De data asta, era altceva. Persoana care scria îi cerea ajutorul. Poate că o fărâmă de vinovăţie sau de raţiune încerca să ţină în frâu nebunia.

„Eu cred că vrei să pui capăt nebuniei ăsteia, scrise Cindy. Te rog, spune-mi ce-o să se întâmple. Nu trebuie să sufere nimeni."

Nimic. Nu primi niciun răspuns.

— La dracu'!

Cindy izbi cu pumnu-n tastatură. Se foloseau de ea. Atâta tot. Ca să-şi facă auzit mesajul.

„De ce a trebuit să moară Jill Bernhardt? Ce crimă comisese ea? Furase petrol? Avea vreun amestec în globalizare? Ce-a făcut ea?"

Se scurseră treizeci de secunde. Apoi un minut. Cindy era convinsă că-şi alungase interlocutorul. N-ar fi trebuit să-şi piardă cumpătul. Povestea asta era mai importantă decât furia sau durerea ei.

În cele din urmă, îşi lăsă capul pe monitor. Când îl ridică, nu-i veni să creadă. Apăruseră noi cuvinte.

„Jill Bernhardt nu avea nicio legătură cu întrunirea la nivel înalt. Asta n-a fost ca toate celelalte. A fost ceva personal, scria în mesaj."

Capitolul 78

Ceva groaznic avea să se petreacă azi. Ultimul e-mail primit de Cindy specifica asta, cât se poate de clar. Iar ciudatul ei partener de corespondenţă nu se înşelase niciodată până acum. Nu o trimisese pe piste false şi nu o minţise.

Era un sentiment groaznic de neajutorare să priveşti zorii cum îşi făceau loc pe cer şi să ştii că în ciuda tuturor resurselor guvernului Statelor Unite, în ciuda reacţiilor vigilente şi a mesajelor, în ciuda forţelor pe care le trimisesem să patruleze pe străzi, în ciuda atâtor ani în care rezolvasem atâtea cazuri de crimă… August Spies aveau să lovească chiar în acea zi! Nu puteam face nimic ca să-i oprim pe criminali.

Zorii acelei zile m-au găsit la Centrul de Comandă pentru Situaţii de Criză, unul dintre acele locuri „strict secrete”, ascunse într-un bloc de cărămidă care nu ieşea cu nimic în evidenţă, într-o parte izolată a şantierului naval din Hunter’s Point.

Era o cameră mare, plină cu monitoare şi aparatură de comunicaţii de cea mai înaltă tehnologie. Toată lumea stătea ca pe ace.

Ce puneau la cale August Spies de data asta?

Joe Molinari era şi el acolo. Şi primarul, şi Tracchio, şi şeful Departamentului de pompieri şi al celui de intervenţii medicale de urgenţă. Toţi ne înghesuiserăm în jurul „mesei de război”.

Era şi Claire prezentă. Ultimul avertisment băgase frica în toată lumea. Ne temeam de un atac la scară mare, ceva care să implice otrăvirea cu ricin. Molinari îi alertase pe experţii în toxine.

În timpul nopţii, ne hotărâserăm să dăm presei numele şi descrierea lui Hardaway. Până acum, nu reuşisem să-l localizăm, iar situaţia nu făcuse decât să se înrăutăţească din ce în ce mai tare. Trebuia să punem siguranţa publică pe primul plan.

Eram siguri că Hardaway era implicat, într-un fel sau altul, şi că era extrem de periculos.

Începură ştirile de dimineaţă. Chipul lui Hardaway era mediatizat pe toate cele trei canale principale. Parcă asistam la o numărătoare inversă, prevestitoare de dezastru. Aşa cum sunt cele din filme, doar că acum era mult mai grav. Gândul că, în orice clipă, în oraşul nostru putea exploda o bombă sau că cineva ar putea împrăştia o otravă mortală, poate chiar din avion, era înfiorător.

Până la ora şapte, începuseră deja să curgă inevitabilele alertări de la diverse persoane care pretindeau că-l văzuseră pe Hardaway. Un funcţionar era convins că-l văzuse în Oakland la un supermarket non-stop, cu două săptămâni în urmă. Am primit şi alte telefoane din Spokane, Albuquerque, chiar şi din New Hampshire. Cine putea spune dacă măcar vreunul dintre ele era adevărat? Dar toate sesizările trebuiau cercetate.

Molinari discuta la telefon cu un tip, Ronald Kull, de la WTO.

— Cred c-ar trebui să dăm un comunicat de presă, insista directorul adjunct. Fără să le promitem nimic, doar să le spunem că organizaţia se arată dispusă să le asculte doleanţele, dacă încetează actele de violenţă. Mai câştigăm timp. Am putea salva vieţi. Poate multe vieţi.

Păru că interlocutorul este de acord, şi Molinari spuse că va încerca să scrie el comunicatul. Apoi însă, trebuia aprobat de cei de la Washington şi de la WTO.

Trebuiau respectate toate reglementările şi procedurile oficiale. Timpul trecea. Un dezastru necunoscut ameninţa să lovească în orice clipă.

Apoi, exact cum ne avertizase e-mailul, se întâmplă.

La 8.42 A.M. Nu cred că voi putea uita vreodată ora aceea.

Capitolul 79

„Nişte copii au băut apă de la o fântână din incinta unei şcoli generale din Redwood City. Li s-a făcut rău…” Au fost primele cuvinte cutremurătoare pe care le-am auzit.

Toate inimile din încăpere au tresărit în acelaşi timp. 8.42. într-o secundă, lui Molinari i se făcu legătura cu directorul şcolii. S-a luat imediat decizia de evacuare. Claire, cu nişte căşti pe urechi, încerca să ia legătura cu medicii de pe ambulanţa cu care erau transportaţi copiii cărora li se făcuse rău.

Niciodată în viaţa mea nu-i mai văzusem pe aceşti oameni, cei mai capabili din tot oraşul, cuprinşi de o asemenea panică.

Molinari îi dădea instrucţiuni precise directorului:

— Nimeni să nu se atingă de apă până nu ajungem acolo. Evacuaţi numaidecât toată lumea din şcoală.

Trimise cu elicopterul o echipă FBI în Redwood City. Primirăm legătura cu expertul în toxicologie.

— Dacă avem de a face cu ricin, zise el, o să vedem convulsii imediate, contracţii pulmonare puternice şi simptome asemănătoare gripei, doar că mult mai puternice.

Claire reuşise să dea de asistenta şcolii. Îi explică rapid cine era, apoi spuse:

— Vreau să-mi descrieţi în detaliu simptomele pe care le prezintă copiii.

— N-am ştiut ce se-ntâmplă, îi răspunse o voce isterică. Copiii s-au simţit deodată slăbiţi, cu o senzaţie foarte puternică de greaţă. Aveau temperatură de aproape patruzeci de grade. Prezentau dureri abdominale şi vomitau.

Unul dintre elicopterele de intervenţii ajunsese deja la şcoală şi survola zona, încercând să o cerceteze de la înălţime.

Copiii se îmbulzeau spre ieşire, îndrumaţi de profesori. Părinţii, înnebuniţi, soseau la locul acţiunii.

Dintr-odată, veni un al doilea raport. Un muncitor se prăbuşise pe un şantier din San Leandro. Era în cealaltă parte a golfului. Nu se ştia dacă era vorba de un atac de cord sau dacă i se făcuse rău de la ceva ce înghiţise.

În timp ce încercam să ţinem pasul cu evenimentele, o ştire apăru pe unul dintre monitoare.

— O ştire de ultima oră… în Redwood City, şcoala generală locală a fost evacuată, după ce câţiva copii au fost transportaţi de urgenţă la spitalul din apropiere. Copiii au manifestat semne de greaţă violentă. Nu este exclusă posibilitatea ca acestea să fi fost induse de o substanţă toxică. Acest eveniment avertizează încă o dată de posibilitatea unui atac terorist de proporţii în cursul zilei de azi…

— Aţi mai primit vreun raport despre îmbolnăvirea cuiva din şcoală? întrebă Molinari la telefon.

— Nu încă, răspunse directorul.

Şcoala fusese complet evacuată. Elicopterul încă mai survola zona.

Brusc, se auzi vocea medicului de pe ambulanţă, care ne prezenta situaţia:

— Au temperaturi între 39,5 şi 40 de grade Celsius, raportă acesta. Senzaţie acută de greaţă şi dificultăţi respiratorii. Nu ştiu care este cauza. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Trebuie să examinaţi imediat secreţiile bucale şi nazale, ca să vedeţi dacă au fost expuşi, îl instrui toxicologul. Şi faceţi-le radiografii pulmonare. Uitaţi-vă după orice urmă de infiltraţie bilaterală.

Claire interveni:

— În ce stare sunt funcţiile pulmonare? Cum respiră? Cum se prezintă plămânii?

Toată lumea aştepta ca pe ace.

— Par să funcţioneze normal, veni răspunsul.

Claire îl prinse de braţ pe Molinari.

— Ascultă, nu ştiu ce se petrece aici, dar nu cred că avem de a face cu ricin, zise ea.

— Cum poţi fi sigură?

Claire începu să explice:

— Ricinul atacă prin necroza celulelor vasculare. Am văzut cum lucrează. Plămânii ar trebui să înceapă deja să se dezintegreze. Pe lângă asta, ricinul are o perioadă de incubaţie de patru până la opt ore, nu-i aşa, domnule doctor Taub? îl întrebă ea pe expertul în toxicologie de la capătul firului.

Acesta o aprobă, invidios.

— Asta ar însemna că ar fi trebuit să fie expuşi otrăvii în timpul nopţii. Dacă plămânii nu prezintă niciun simptom, nu cred că are vreo legătură cu apa pe care au băut-o. Ar putea fi vorba de un stafilococ sau de stricnina… dar nu cred că e ricin.

Minutele treceau încet. Aşteptam ca doctorii din Redwood City să facă primele teste de diagnosticare.

O echipă de medici de urgenţă era deja prezentă la şantierul din San Leandro. Au raportat că muncitorul de acolo suferise un atac de cord şi că fusese stabilizat.

— Un atac de cord, repetară.

Câteva minute mai târziu, am primit şi un raport din Redwood City. Radiografiile arătaseră că plămânii copiilor nu fuseseră afectaţi în niciun fel.

— Am găsit în sânge urme de stafilococ, enterotoxina B.

M-am uitat spre Claire.

— Ce dracu’ înseamnă asta? întrebă maiorul Fiske.

— Înseamnă că au o infecţie puternică cu stafilococ, zise ea, răsuflând uşurată. E gravă şi e contagioasă, dar nu e ricin.

Capitolul 80

Rincon Center era plin la amiază. Sute de oameni care stăteau de vorbă în timpul mesei, citeau rubrica sportivă, zoreau, ducând în mână pungi de la Gap sau de la Office Max. Se relaxau sub imensa pânză de apă ce cădea din acoperişul strălucitor.

Pianistul cânta. Mariah Carey. *A hero comes along*... Dar nimeni nu părea să bage în seamă muzica lui. La naiba, cânta groaznic!

Robert stătea cu ziarul în mână. Inima îi bătea nebuneşte. Nu mai era loc de discuţii sau de certuri. Nu va mai aştepta o schimbare. Astăzi şi-o va face singur. Dumnezeu îi era martor că se număra printre cei lipsiţi de drepturi. Fusese internat şi externat în spitale pentru veterani. Ajunsese în pragul nebuniei pe câmpul de luptă, apoi fusese abandonat. Asta îl transformase într-un radical.

Atinse servieta de piele cu vârful pantofului, doar ca să se asigure că încă mai era acolo. Îşi aminti de o poveste pe care o văzuse la televizor, o dramatizare a războiului civil. Un negru fugar fusese eliberat, apoi convins să lupte pentru Nord. Luptase în câteva dintre cele mai sângeroase bătălii. După una dintre ele, îşi văzuse, întâmplător, fostul stăpân, doborât în urma unei explozii şi rănit, printre prizonierii confederaţi.

„Bună ziua, stăpâne, îi spusese sclavul, ducându-se la el. Se pare că acum s-a întors roata."

Aşa-şi spunea şi Robert, privindu-i pe avocaţii şi bancherii care înfulecau, fără nicio grijă, masa de prânz.

„Acum s-a întors roata…"

Prin mulţime, Robert îl văzu apărând pe bărbatul pe care-l aştepta – bărbatul cu părul grizonat. Sângele i se puse în mişcare. Se ridică şi-

şi încleştă degetele pe mânerul servietei, fixându-l cu privirea pe bărbat – ţinta lui în acea zi.

Sosise momentul când toate discursurile sofisticate, şi promisiunile, şi predicile aveau să fie puse în fapte. Aruncă ziarul. Zona din jurul fântânii era înţesată de oameni. Se îndreptă spre pian.

„Ţi-e frică să acţionezi? Ţi-e frică să pui roţile în mişcare? Nu! îşi spuse Robert. Sunt pregătit. De ani de zile, sunt pregătit."

Se opri şi aşteptă lângă pian. Pianistul începu o melodie nouă. Beatles – *Something.* Alte porcării de-ale albilor.

Robert îi zâmbi tânărului roşcovan din spatele clapelor.

Scoase o bancnotă din buzunar şi o îndesă în bol.

Pianistul dădu din cap, în semn de mulţumire.

Robert îi răspunse la fel, aproape râzând de această falsă camaraderie. Sprijini servieta de un picior al pianului. Îşi reperă ţinta – era la zece metri distanţă. Lovi, ca din întâmplare, cu piciorul servieta de sub pian.

„Ţineţi asta, nenorociţilor!"

Robert începu să se îndrepte agale spre intrarea dinspre nord.

„Acum i-acum!"

Era momentul pe care-l aşteptase. Scotoci prin buzunar după telefonul furat. Ţinta era acum la doar cinci metri distanţă. Robert se întoarse, în faţa ieşirii, şi analiză scena.

Bărbatul cu părul grizonat se oprise lângă pian, exact cum spusese profesorul că va face. Scoase o bancnotă de un dolar din portofel. În spatele lui, coloana de apă de douăzeci şi cinci de metri se prăvălea din tavan.

Robert împinse uşile, ieşi din clădire şi apăsă două taste prestabilite pe telefonul mobil: G-8.

Apoi întreaga lume păru că se spulberă în flăcări şi fum, iar Robert simţi cel mai puternic sentiment

de satisfacţie pe care-l încercase vreodată. Ăsta era un război în care *voia* să lupte.

Nu văzu străfulgerarea, doar clădirea prăbuşindu-se cu un zgomot infernal într-un morman de beton şi sticlă şi uşile explodând în urma lui.

„Începe revoluţia, dragilor… Robert zâmbi în sinea lui. S-a întors roata.”

Capitolul 81

Se auzi un strigăt puternic la Centrul de Comandă de Urgenţă. Unul dintre tipii care monitorizau frecvenţele poliţiei îşi smulse căştile de pe urechi.

— A explodat o bombă la Rincon Center!

M-am întors spre Claire şi am simţit cum se scurge viaţa din mine. Rincon Center era unul dintre cele mai frumoase şi mai impresionante locuri din oraş, în inima districtului financiar, unde se aflau agenţii guvernamentale, birouri de afaceri şi sute de apartamente. La ora asta, trebuie să fi fost supraaglomerat. Câţi oameni muriseră?

Nu aveam de gând să aştept raportul poliţiei. Am ieşit în fugă din Centrul de Comandă, cu Claire în spatele meu. Am sărit în furgoneta de la medicină legală. În doar cincisprezece minute, eram în centrul oraşului şi încercam să ne croim drum prin amalgamul de autoturisme, maşini de pompieri şi gură-cască adunaţi la faţa locului. Rapoartele pe care le primeam prin staţie spuneau că bomba fusese detonată în atriu, unde era cea mai mare aglomeraţie la amiază.

Am lăsat maşina la intersecţia dintre Beale şi Folsom şi am luat-o la fugă. Vedeam fumul înălţându-se dinspre Rincon, la câteva blocuri distanţă. A trebuit să mergem la intrarea de pe Steuart Street, trecând pe lângă Red Herring, Harbor Court Hotel, The Y.

— Lindsay, e rău, rău de tot! gemu Claire.

Primul lucru care m-a izbit a fost mirosul pătrunzător de carbit. Uşile exterioare, din sticlă, erau făcute ţăndări. Pe trotuare, erau aşezaţi oameni – tuşeau, sângerau, expectorau fumul din plămâni. Supravieţuitorii încă mai erau evacuaţi pe toate intrările. Asta însemna că înăuntru era mai rău. Am tras aer în piept.

— Să mergem! *Ai grijă,* Claire.

Totul era acoperit de cenuşă neagră, fierbinte. Fumul îmi înţepa plămânii. Poliţia încerca să elibereze locul. Echipele de pompieri încă mai stingeau flăcările sporadice.

Claire îngenunche lângă o femeie cu faţa arsă, care striga că nu mai putea să vadă. Am trecut pe lângă ele, făcându-mi loc înainte. Câteva cadavre erau adunate în centru atriului, lângă Coloana Ploii, care continua să-şi verse apa în lacul construit în podea.

„Ce-au făcut imbecilii ăştia? Aşa-şi imaginează ei un război?”

Poliţiştii cu experienţă dădeau ordine prin staţiile de emisie-recepţie, dar i-am văzut pe cei mai tineri stând înmărmuriţi, încercând să-şi înăbuşe lacrimile.

În centrul atriului, ochii mi-au căzut pe un morman de lemne şi sârme de metal – rămăşiţele a ceea ce părea să fi fost un pian. Lângă el, l-am văzut îngenuncheat pe Niko Magitakos, din echipa de genişti. Pe chipul lui era întipărită o expresie pe care nu o voi uita niciodată. Era unul dintre acele lucruri oribile, care te rogi să nu se întâmple niciodată.

Mi-am făcut loc până la Niko.

— Aici a detonat, zise el, aruncând o bucată de lemn carbonizat peste rămăşiţele pianului. Nişte nenorociţi. Nişte *nenorociţi,* Lindsay! Oamenii ăştia veniseră aici să mănânce.

Nu eram expertă în bombe, dar puteam vedea un cerc de devastare – bănci, copaci, urme de arsuri –; dezastrul se răspândise din centrul atriului.

— Doi martori spun că au văzut un bărbat de culoare, bine îmbrăcat. A lăsat o servietă sub pian, apoi a şters-o. După părerea mea, au lucrat la fel ca în cazul casei de pe chei. C-4, detonat electronic. Posibil prin telefon.

O femeie îmbrăcată într-o uniformă de genist se apropie în fugă. Ţinea în mână ceva ce părea a fi

un fragment dintr-o servietă de piele care explodase.

— Marcheaz-o, ordonă Niko. Dacă-i găsim mânerul, poate dăm şi de amprente.

— Stai, am strigat, în timp ce fata se îndepărta.

Ea găsise partea din faţă a unei serviete, cea care se închide în clape. Pe ea erau inscripţionate două litere aurii: A.S.

M-am simţit cuprinsă de o senzaţie de greaţă. Se jucau cu noi. Îşi băteau joc de noi. Ştiam, desigur, de la ce veneau literele.

A.S. August Spies.

Telefonul începu să sune. Am răspuns imediat. Era Cindy.

— Eşti acolo, Lindsay? întrebă ea. Eşti bine?

— Sunt aici. Ce este?

— Au revendicat atentatul, îmi spuse. A sunat cineva la redacţie. A spus că e August Spies. A zis: „încă trei zile, şi-atunci să te ţii!" A spus că ăsta a fost doar un exerciţiu.

Capitolul 82

După-amiaza târziu, mi-am dat în sfârşit seama că nu dormisem nici măcar o oră în ultimele trei zile.

Am început, de asemenea, să simt că îmi scăpa ceva foarte important la cazul ăsta. Eram convinsă.

Le-am sunat pe Cindy şi pe Claire. Mă concentrasem atât de tare să-l găsesc pe Hardaway, încât îmi scăpase ceva…

Claire îşi petrecuse întreaga zi la morgă, cu îndeletnicirea sumbră de a încerca să identifice victimele din explozia de la Rincon Center. Până acum, erau şaisprezece morţi şi, din nefericire, numărul victimelor nu se oprea aici. Acceptă să ne întâlnim câteva minute vizavi, la Susie's, la măsuţa noastră din colţ.

Din clipa în care-am ieşit pe stradă, ca să mă duc la Susie's, am putut citi teama întipărită pe chipurile oamenilor.

Claire şi Cindy mă aşteptau înăuntru.

— Mesajul despre Jill e cheia întregului caz.

Le-am explicat ultima mea teorie, în timp ce ne sorbeam ceaiul.

— În bilet scria doar că lucra pentru stat, zise Claire, nedumerită.

— Nu la ăla mă refer eu, ci la e-mailul lui Cindy. Ziceau: „Asta n-a fost ca toate celelalte…"

— „A fost ceva personal", completă Cindy.

— Crezi că Jill a avut o legătură personală cu tipul ăsta? zise Claire, clipind. În ce sens?

— Nu ştiu nici eu ce să cred. Doar că fiecare victimă a fost aleasă cu atenţie. Nici o crimă n-a fost la întâmplare. Oare ce i-a condus la Jill? I-au luat urma. Au intrat în casa ei şi au luat-o de-acolo. Lightower, Bengosian… Exista o legătură între Jill şi ăştia doi.

— Vreun caz de-al ei, poate? zise Cindy, ridicând din umeri.

Claire nu părea convinsă.

Urmă un moment de tăcere. Am privit în jur. Liniştea ne aduse pe toate cu ochii spre acelaşi loc. Scaunul liber de la masă.

— Ce ciudat e să fim iar aici, spuse Claire, oftând. Să stăm aşa, fără Jill. Să vorbim despre ea.

— Jill o să ne ajute, am şoptit.

M-am uitat spre ele. Un licăr de speranţă se aprinsese în ochii lor.

— Bine, zise Claire dând din cap. Cum?

— O să-i cercetăm cazurile mai vechi, am spus. O să-ncerc să conving pe cineva din echipa lui Sinclair să ne-ajute.

— Şi ce anume vrei să căutăm? întrebă Cindy, mijind ochii.

— Tu ai primit e-mailul. Ceva personal, am zis. Aşa cum este cazul ăsta pentru noi. Uită-te la feţele noastre, la chipurile de pe stradă! Cineva trebuie să-i oprească pe nenorociţii ăştia, pe criminalii ăştia!

Capitolul 83

Bennett Sinclair mi le dădu pe Wendy Hong, un procuror tânăr din echipa lui, şi pe April, asistenta lui Jill. Am cerut de la arhivă dosarele la care lucrase Jill în ultimii opt ani. Pe toate!

În biroul lui Jill, era un munte de hârtii, de dosare groase aduse din arhiva judecătoriei, în cărucioare mari, pe roţi, şi aliniate pe coloane.

Ne-am pus pe treabă.

În timpul zilei, conduceam în continuare investigaţia, încercând să dau de urma lui Hardaway. În timpul nopţii şi în orice altă clipă liberă găseam, coboram şi m-apucam să scormonesc în dosare. Ne ajuta şi Claire. La fel şi Cindy. În toiul nopţii, părea că lumina lui Jill era singura care rămânea aprinsă în Palatul de Justiţie.

„Asta e ceva personal.” Fraza îmi răsuna încontinuu în minte.

Dar n-am găsit nimic. O mulţime de lume-şi pierduse o grămadă de timp. Dacă exista vreo legătură cu August Spies în viaţa lui Jill, nu era în dosarele ei. Şi-atunci, unde era? Trebuia să fie undeva…

În sfârşit, am încărcat ultimele dosare şi le-am trimis înapoi la arhivă.

— Du-te acasă, îmi spuse Claire, epuizată la rândul ei. Mai culcă-te şi tu.

Se ridică cu greu şi-şi îmbrăcă pardesiul. Îşi puse mâna pe umărul meu şi mă strânse uşor.

— Vom găsi altă cale, Lindsay. O vom găsi.

Claire avea dreptate. Aveam nevoie de un somn bun mai mult decât orice altceva pe lume – în afară, poate, de o baie caldă. Mizasem atât de mult pe asta!

Am mai trecut o dată prin birou, apoi, pentru prima dată de nu ştiu câtă vreme, mi-am strâns lucrurile ca să plec acasă şi să dorm. Am urcat în Explorer şi am luat-o spre Potrero, prin Brannan.

Am oprit la semafor. Mă simţeam goală pe dinăuntru.

Se făcuse roşu. Am stat acolo. Ştiam, în sufletul meu, că nu mă duceam acasă.

Am virat la dreapta când s-a făcut verde şi am luat-o pe Sixteenth, spre Buena Vista Park. N-aş putea spune că-mi venise, brusc, vreo idee strălucită… Aş spune, mai degrabă, că nu ştiam ce altceva să fac.

Exista o legătură între ei. De asta eram sigură. Doar că n-o găsisem…

Am parcat în faţa casei lui Jill. Era păzită de un singur jandarm. Scările din faţa uşii erau blocate cu banda cu care se sigilează orice loc al crimei într-o investigaţie.

M-am legitimat în faţa tânărului poliţist care se bucura, probabil, că se mai întâmpla câte ceva în plictiseala nopţii. Am intrat în casa lui Jill.

Capitolul 84

M-am simţit cuprinsă de sentimentul straniu că n-ar fi trebuit să fac ceea ce făceam. Plimbându-mă prin casa în care fusesem de atâtea ori, acum, când Jill nu mai era, privindu-i lucrurile – o umbrelă Burberry, un bol de mâncare pentru Otis, un vraf de ziare recente –, m-am simţit copleşită de un val de singurătate. Îmi lipsea mai mult ca niciodată.

M-am dus în bucătărie. Am mutat de colo-colo câteva lucruri de pe un bufet vechi, de pin. Toate erau exact aşa cum le lăsase. Un bilet pentru Ingrid, menajera ei. Câteva facturi. Scrisul lui Jill, pe care-l cunoşteam atât de bine. Aproape că-mi venea să cred că încă mai era acolo.

Am urcat la etaj. Am străbătut holul, spre camera de lucru a lui Jill. Petrecea foarte mult timp aici. Ăsta era spaţiul lui Jill.

M-am aşezat la biroul ei. Încă îi simţeam parfumul. Jill avea o lampă veche, de alamă. Am aprins-o. Erau câteva scrisori, împrăştiate pe masă. Una era de la sora ei, Beth. Câteva fotografii: ea, Steve şi Otis la Moab.

„Ce cauţi aici, Lindsay? m-am întrebat, din nou. Ce speri să găseşti? Ceva semnat de August Spies? Nu fi proastă!”

Am deschis unul dintre sertarele de la birou. Dosare. Obiecte casnice. Călătorii, facturi pentru cheltuieli de deplasare.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre bibliotecă. *The Voyage of the Narwhal, The Corrections,* romane de Eudora Welty. Jill avusese întotdeauna gusturi bune la cărţi. N-am ştiut niciodată când reuşea să îşi mai facă timp să le citească.

Şi totuşi, reuşea.

M-am aplecat şi am deschis un bufet de sub etajeră. Am dat peste nişte cutii cu fotografii vechi.

Poze din călătorii, de la nunta surorii ei… Am găsit chiar unele de când absolvise facultatea.

„Uită-te la ea!” Ciufulită, subţire ca trestia şi totuşi puternică. M-am trezit zâmbind. M-am aşezat pe parchet şi am început să le răsfoiesc. „Doamne, cât îmi lipseşti!”

Am văzut o casetă veche, în formă de acordeon, legată cu o bandă elastică. Am deschis-o. O mulţime de lucruri vechi. Conţinutul ei m-a surprins. Scrisori, fotografii, articole din ziare… Carnetul de note de pe vremea când Jill era încă la liceu. Invitaţia de la nunta părinţilor ei.

Şi un dosar întreg de articole decupate din ziare. Le-am frunzărit, curioasă. Majoritatea erau despre tatăl ei.

Tatăl ei fusese şi el procuror, atât în San Francisco, cât şi în Texas. Jill îmi spusese că obişnuia să o numească „micuţa lui succesoare”. Murise cu doar câteva luni de zile în urmă şi vedeam clar, acum, cât de mult îi simţea Jill lipsa. Majoritatea articolelor erau despre cazuri la care lucrase acesta sau despre diverse numiri pe care le primise.

Am dat peste un articol vechi, îngălbenit. Sursa mă surprinse.

San Francisco Examiner, 17 septembrie, 1970.

Avea următorul titlu:

PROCUROR NUMIT ÎN ANCHETAREA UNUI ATENTAT CU BOMBĂ REVENDICAT DE BNA.

The Black National Army[7], BNA, erau un grup de negri radicali, din anii şaizeci, care comiseseră numeroase jafuri violente şi atacuri cu armă.

Am citit, în fugă, articolul. Numele procurorului mă făcu să mă înfior.

Robert Meyer.

Tatăl lui Jill.

Capitolul 85

O oră mai târziu, apăsam frenetic soneria lui Cindy. Era două şi jumătate noaptea. Am auzit yala deschizându-se şi uşa se crăpă încetişor. Cindy, îmbrăcată într-un tricou lung de la Niners, mă privea buimacă. Probabil că-i întrerupsesem cel mai profund somn din ultimele trei zile.

— Sper, spre binele tău, să merite că m-ai deranjat, zise ea, închizând la loc uşa.

— Merită, Cindy. I-am aruncat în faţă articolul vechi din *Examiner.* Cred că am găsit legătura lui Jill cu cazul nostru.

Cincisprezece minute mai târziu, ne zgâlţâiam pe străzile întunecate şi pustii ale oraşului în Explorer-ul meu. Ne îndreptam spre redacţia ziarului *The Chronicle,* la intersecţia dintre Fifth şi Mission.

— Nici măcar nu ştiam că tatăl lui Jill lucrase aici, zise Cindy, apoi căscă.

— Şi-a început cariera aici, când a terminat facultatea, înainte să se mute în Texas. Imediat după ce s-a născut Jill.

Am ajuns la biroul lui Cindy cam pe la trei dimineaţa. În redacţie, era o lumină difuză. Nu se mai aflau acolo decât câţiva angajaţi tineri care se prefăceau că lucrează până noaptea târziu, dar pe care i-am prins jucând bridge pe internet.

— Schimbul trei, inspecţie! le zise Cindy, cu o faţă extrem de serioasă. V-am prins cu mâţa-n sac.

Îşi împinse scaunul cu rotile în faţa monitorului şi porni computerul. Introduse câteva cuvinte de căutare în baza de date a redacţiei. *Robert Meyer. BNA.* Apoi, apăsă „enter”.

Câteva conexiuni apărură numaidecât pe ecran. Am trecut, în grabă, peste o serie de articole neinteresante, despre demonstraţii antirăzboi şi acţiuni ale grupării BNA din anii şaizeci. Apoi am găsit ceva.

PROCUROR DESEMNAT ÎN JUDECAREA UNEI DESCINDERI BNA, SOLDATĂ CU MORŢI

O serie de articole din septembrie 1970.

Am pornit de acolo, şi bingo! FBI, DESCINDERE A POLIŢIEI ÎN FORTĂREAŢA BNA, PATRU MORŢI ÎN URMA SCHIMBULUI DE FOCURI

În anii şaizeci, aveau loc multe manifestări radicale.

Proteste permanente împotriva războiului, manifestări violente a SDS[8]. în Sproul Piaza din Berkeley.

Am citit, în viteză, câteva articole. BNA jefuiseră o serie de bănci, apoi un camion de la Brink's. Un gardian, un ostatic şi doi poliţişti fuseseră ucişi în timpul jafului. Doi membri BNA se aflau pe lista persoanelor celor mai căutate de FBI.

Am cercetat tot ce aveam în baza de date a ziarului pe această temă. În noaptea de 6 decembrie 1969 avusese loc o descindere a poliţiei la o ascunzătoare BNA. FBI-ul, alertat de o sursă din interior, încercuise o casă de pe o stradă liniştită, din Berkeley. Au dat buzna înăuntru, deschizând focul. Cinci radicali care se aflau în casă fuseseră ucişi. Printre morţi se numărau Fred Whitehouse, un lider al grupării, şi două femei.

În timpul acţiunii mai fusese împuşcat mortal şi un puşti alb, student la Berkeley. Provenea dintr-o familie înstărită, de lângă Sacramento. Rudele şi prietenii susţineau că nici măcar nu ştia să tragă cu arma. Era doar un puşti idealist, prins în protestele împotriva unui război imoral.

Nimeni nu putea spune ce căuta în casă.

Numele lui era William (Billy) Danko.

Capitolul 86

Cazul incidentelor petrecute la ascunzătoarea BNA fusese adus în faţa Curţii Supreme. Acuzaţii grave erau aruncate-n dreapta şi-n stânga. Cazul fusese dat unui tânăr procuror în ascensiune – Robert Meyer, tatăl lui Jill.

Juriul care judecase procesul nu găsise nicio dovadă de proastă conduită a agenţilor de poliţie. Indivizii care fuseseră ucişi, se justifica poliţia, se aflau pe lista persoanelor celor mai căutate de FBI, deşi teoria asta nu se prea aplica în cazul lui Billy Danko. Agenţii federali aduseseră drept dovadă un întreg arsenal de arme confiscate în timpul raidului – Uzi, lansatoare de grenade, tone de muniţie. Şi în mâna lui Fred Whitehouse fusese găsit un pistol – deşi simpatizanţii acestuia susţineau că arma fusese pusă acolo.

— Bine, zise Cindy obosită, îndepărtându-se de ecran. Şi ce facem cu asta?

În baza de date era menţionat un articol publicat în 1971, un an mai târziu, în suplimentul de duminică al ziarului *The Chronicle.*

— Aveţi o arhivă la subsol, nu-i aşa?

— Da, avem. La subsol. Arhivă.

Era acum aproape de patru dimineaţa. Am aprins lumina în arhivă. Şiruri întregi de rafturi de metal pline cu mii şi mii de cutii.

M-am încruntat, dezamăgită.

— Ştii sistemul, Cindy?

— Sigur că ştiu sistemul, îmi răspunse. Vii aici în timpul orelor normale de lucru şi-l întrebi pe tipul de la birou.

Ne-am despărţit şi-am început să bâjbâim pe coridoarele întunecate şi înguste. Cindy nu ştia sigur dacă mai păstrau dosare atât de vechi. Era posibil să se fi casat ceea ce căutam noi.

În cele din urmă, am auzit-o strigând:

— Am găsit ceva!

Mi-am făcut loc printre şirurile întunecate, ghidându-mă după vocea ei.

Am găsit-o pe Cindy dând jos de pe-un raft câteva teancuri de numere vechi al suplimentului de revistă, băgate în nişte cutii mari, de plastic. Erau etichetate după ani.

Ne-am aşezat pe betonul rece, una lângă alta. Lumina era foarte slabă şi abia puteam citi.

Totuşi, am găsit repede articolul menţionat în baza de date. Era un fel de dezvăluire intitulată „Ce s-a întâmplat cu adevărat pe Hope Street Five".

Autorul articolului susţinea că poliţia inventase întreaga poveste ca să se descotorosească de câţiva insurgenţi.

Primiseră pontul dintr-o sursă anonimă. Ceea ce se petrecuse apoi fusese un masacru, nu o arestare. Autorul spunea că, în momentul în care poliţia intrase în casă, victimele dormeau în paturile lor.

O mare parte a articolului era concentrată asupra puştiului alb ucis în timpul raidului, Billy Danko. FBI-ul susţinuse că făcea parte din gruparea Weathermen şi-l legase de atentatul cu bombă de la filiala regională a companiei Raytheon, fabricantă de arme. Articolul din *The Chronicle* prezenta aproape toate informaţiile deţinute de FBI despre Danko, care părea să fie, într-adevăr, o victimă nevinovată.

Era patru dimineaţa. Mă simţeam frustrată, nervoasă.

Şi eu, şi Cindy l-am văzut în acelaşi timp!

Consemnările din instanţă. Se menţiona că toţi cei din organizaţiile BNA şi Weathermen foloseau nume de cod atunci când se contactau unul pe altul. Fred Whitehouse era Bobby Z, nume luat după un membru al Panterelor Negre, care fusese împuşcat.

Leon Mickens era Vlad – Vladimir Ilici Lenin. Joanne Crow era Sasha, o femeie care se aruncase în aer în semn de protest, în Chile.

— Ai văzut, Cindy?

Am privit-o, la lumina slabă.

Numele de cod pe care şi-l alesese Billy Danko era August Spies.

Jill ne arătase calea.

Capitolul 87

În biroul lui Molinari era aprinsă lumina – singura lumină din Palatul de Justiţie la ora şase dimineaţa.

Când am intrat, vorbea la telefon. Faţa i se lumină în ceva ce eu am interpretat ca fiind un zâmbet obosit, mulţumit, dar epuizat. Nimeni nu mai apucase să doarmă în ultimele zile.

— Tocmai încercam să-l asigur pe şeful de personal, zise el închizând telefonul şi zâmbind, că serviciile noastre de siguranţă naţională sunt mai evoluate decât cele din, să spunem, Cecenia, şi asta nu doar în aparenţă. Spune-mi că ai găsit ceva. Orice!

Am împins pe masă articolul îngălbenit şi mototolit pe care-l găsisem în biroul lui Jill. Molinari îl ridică: procuror numit în anchetarea unui atac cu bombă revendicat de BNA. Îl citi repede.

— Cum le-ai spus tu, Joe? Fanatici din anii şaizeci care umblă încă în libertate şi care n-au ieşit la suprafaţă?

— Iepuri albi, zise el.

— Şi dacă nu e vorba de o chestiune politică? Dacă au altă motivaţie? Sau poate că e vorba şi de o chestiune politică, dar mai e ceva la mijloc.

— Motivaţie pentru ce, Lindsay?

I-am întins ultimul articol, din suplimentul de duminică, împăturit în dreptul părţii unde se menţiona numele de cod al lui Billy Danko, încercuit cu roşu-aprins: August Spies.

— Un motiv ca să reintre în joc. Ca să comită toate aceste crime. Poate chiar ca să se răzbune. Nu ştiu încă toate detaliile. Totuşi, sunt sigură că e ceva aici.

În următoarele minute, l-am pus rapid la curent pe Molinari cu tot ceea ce aflasem în ultima vreme

– totul, până la procurorul Robert Meyer, tatăl lui Jill.

Molinari clipi inexpresiv. Mă privea de parcă aş fi fost nebună. Chiar aşa şi păream. Ceea ce spuneam eu dădea peste cap întreaga investigaţie, contrazicea declaraţiile ucigaşilor, logica instituţiilor responsabile cu implementarea legii din întreaga ţară.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Lindsay? mă întrebă Molinari în cele din urmă.

— Trebuie să aflăm tot ce putem despre oamenii care-au fost în casa aia. Eu aş începe cu Billy Danko. Familia lui era din Sacramento. FBI-ul mai păstrează încă dosarul cu cazul ăsta, nu-i aşa? Departamentul de Justiţie, sau cum i-o mai zice… Trebuie să ştiu tot ce ştie FBI-ul.

Molinari clătină, încet, din cap. Îmi dădeam seama că-i ceream foarte mult. Închise ochii preţ de o clipă şi se lăsă pe spătarul scaunului. Când îi deschise, am întrezărit urma vagă a unui zâmbet.

— Ştiam eu că exista un motiv pentru care mi-a fost atât de dor de tine, Lindsay.

Am luat asta drept un „da”.

— Ce nu ştiam însă – zise, împingând scaunul – este că vom avea amândoi mult mai mult timp liber după ce vom fi daţi afară.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, i-am spus.

Capitolul 88

San Francisco era cuprins de panică – o panică mai puternică decât tot ce văzusem până atunci. Comentariile de la programele de ştiri păreau că nu se mai termină. Şi noi unde dracu' eram în timpul ăsta? Prea departe de criminali, mă temeam…

Pentru a-mi susţine teoria, trebuia neapărat să găsesc o legătură între celelalte victime şi crimele noastre. Eram convinsă că există una.

Bengosian era din Chicago. Distanţa era prea mare ca să mă pot lega de asta. Dar îmi aminteam că Lightower făcuse facultatea la Berkeley. Asociatul lui ne spusese asta, când fusesem la compania lui, imediat după explozie.

Am sunat-o pe Dianne Aronoff, sora lui Mort Lightower, şi am găsit-o acasă. Am discutat cu ea şi am aflat că fratele ei fusese membru al SDS. În 1969, când era în primul an la Berkeley, îşi îngheţase anul şcolar.

În 1969 avusese loc descinderea din Hope Street. Să fi avut vreo legătură? Tot ce se putea…

Cam pe la ora unu, Jacobi îmi bătu la uşă.

— Cred că ţi-am găsit omul. Tatăl lui Danko.

El şi Cappy căutaseră în cartea de telefon, apoi verificaseră adresa în registrele liceului din cartier. Tatăl lui Danko încă mai locuia în Sacramento. Avea aceeaşi adresă ca în 1969. Cappy sunase şi-i răspunsese un bărbat. Închisese de îndată ce pomenise numele lui Billy Danko.

— Există un birou FBI acolo, zise Jacobi dând din umeri. Sau…?

— Ţine! am zis, sărind de pe scaun şi aruncându-i cheile de la Explorer. Condu tu!

Capitolul 89

Pe Autostrada 80 făceam cam două ore până în Sacramento, indiferent pe unde-am fi luat-o, şi am mers constant cu 100 la oră când am traversat Bay Bridge. Peste o oră şi cincizeci de minute, parcam în faţa unei locuinţe cam dărăpănate, construite în stilul anilor cincizeci. Trebuia neapărat să găsim ceva aici. Aveam mare nevoie de asta.

Casa era mare, dar neglijată. În spate era o pajişte ofilită, împrejmuită cu un gard. Din câte-mi aminteam eu, tatăl lui Danko era doctor. Cu cincizeci de ani în urmă, era foarte posibil ca această casă să fi fost una dintre cele mai frumoase din cartier.

Mi-am scos ochelarii de soare şi am bătut la uşa din faţă.

A durat ceva vreme până ne-a deschis cineva. Nu vă pot descrie cât de nerăbdătoare eram.

În cele din urmă, ne deschise un bătrân care ne studie chiorâş prin uşa crăpată. Îi vedeam nasul şi bărbia ascuţită – semăna cu fotografia lui Billy Danko, din *Chronicle.*

— Sunteţi idioţii care m-au sunat mai devreme? Stătea în uşă şi ne privea îngrijorat. Fireşte că voi sunteţi.

— Eu sunt locotenent Boxer, am spus. Dânsul este inspector la Omucideri, Warren Jacobi. Vă deranjează dacă intrăm?

— Da, mă deranjează, zise el, dar ne deschise totuşi uşa larg. N-am nimic de discutat cu poliţia despre fiul meu, decât dacă aţi venit să vă cereţi scuze pentru uciderea lui.

Ne conduse printr-un hol plin de igrasie, cu tencuiala căzută, până într-o încăpere mică. Nu părea că ar mai fi locuit cineva împreună cu el.

— Speram să vă putem pune câteva întrebări în legătură cu fiul dumneavoastră, zise Jacobi.

— Întrebaţi-mă! zise Danko, aşezându-se pe o canapea făcută din petice. Deşi ar fi fost mai util să mă fi întrebat acum treizeci de ani. William era un băiat foarte bun, un băiat extraordinar. L-am învăţat de mic să gândească singur, şi aşa şi făcea. Făcea ce-i dicta conştiinţa, şi, după cum s-a dovedit mai târziu, nu se înşela. Când mi-am pierdut copilul, am pierdut tot ce aveam. Soţia mea…

Ne făcu un semn spre o fotografie alb-negru care înfăţişa o femeie de vârstă mijlocie.

— Totul.

— Ne pare rău pentru cele întâmplate. M-am aşezat pe marginea unui fotoliu foarte pătat. Nu am venit aici ca să vă provocăm şi mai multe suferinţe. Sunt convinsă că aţi auzit ce se petrece în ultima vreme în San Francisco. Au murit foarte mulţi oameni.

Danko clătină din cap.

— Au trecut treizeci de ani şi tot nu vreţi să-l lăsaţi să se odihnească în pace.

M-am uitat la Jacobi. N-avea să fie deloc uşor. Am început să-i povestesc despre Jill, cum găsisem o legătură între tatăl ei şi evenimentele din casa de pe Hope Street. I-am spus că una dintre victime, Lightower, avusese legătură cu Berkeley şi cu protestele studenţeşti.

— Nu vreau să vă spun eu cum să vă faceţi meseria, domnilor inspectori, zise Carl Danko, zâmbind, dar mie unuia povestea asta mi se pare o speculaţie trasă de păr.

— Fiul dumneavoastră avea un nume de cod, am zis. August Spies. August Spies e numele folosit de persoana care comite toate aceste crime.

Carl Danko pufni batjocoritor şi se întinse să-şi ia pipa. Părea că găseşte întreaga poveste tare amuzantă.

— Cunoaşteţi vreo persoană care ar putea fi implicată? am insistat. Vreun prieten de-al lui

Billy? A luat cineva legătura cu dumneavoastră în ultima vreme?

— Oricine ar fi, Dumnezeu să-l binecuvânteze! zise Carl Danko scuturându-şi pipa. Sincer să vă spun, v-aţi pierdut vremea venind aici. Nu vă pot ajuta cu nimic. Şi chiar dacă aş putea… Sper că veţi reuşi să înţelegeţi de ce nu sunt prea dornic să ajut poliţiştii din San Francisco. Acum vă rog să plecaţi din casa mea.

M-am ridicat, odată cu Jacobi. Am făcut un pas spre uşă, rugându-mă să se-ntâmple vreo minune, înainte să ajung la ea. M-am oprit în faţa fotografiei soţiei lui. Apoi am observat o alta, lângă aceasta.

Era o fotografie de familie.

Ceva m-a determinat să mă uit cu atenţie la feţele lor.

În pozã, mai apărea un fiu.

Mai tânăr. De vreo şaisprezece ani. Semăna leit cu maică-sa.

Zâmbeau toţi patru, fără nicio grijă, într-o zi însorită, din trecutul îndepărtat.

— Mai aveţi un fiu, am zis, întorcându-mă spre Danko.

— Charles… zise acesta dând din umeri.

Am ridicat fotografia.

— Poate c-ar trebui să discutăm cu el. Poate ştie el ceva.

— Mă îndoiesc, răspunse Danko privindu-mă fix. Şi el e mort.

Capitolul 90

După ce ne-am urcat iar în Explorer, l-am sunat pe Cappy.

— Vreau să afli tot ce poţi despre Charles Danko. S-a născut în Sacramento, în 1953 sau 1954. E posibil să fi decedat. Asta-i tot ce am. Şi du-te până-n pânzele albe, dacă e necesar. Dacă tipul e mort, vreau să văd certificatul de deces drept dovadă.

— Mă ocup imediat, zise Cappy. Până atunci, am şi eu ceva pentru tine. În legătură cu George Bengosian. Ai avut dreptate. Şi-a obţinut diploma în medicină la facultatea din Chicago, dar asta abia după ce s-a transferat acolo de la Berkeley. Bengosian era aici în şaiş'nouă.

— Mersi, Cappy, ai făcut o treabă grozavă. Ţine-o tot aşa!

Aşadar, aveam acum trei victime – Jill, Lightower şi Bengosian – legate de măcelul petrecut în urma descinderii poliţiei în casa de pe Hope Street. Şi numele de cod August Spies legat de Billy Danko.

Încă nu ştiam ce să fac cu toate astea. După cum bine spusese Danko, toate erau doar speculaţii.

În timp ce Jacobi conducea înapoi spre oraş, am reuşit, în sfârşit, să aţipesc. Era primul somn fără întreruperi din ultimele trei zile. Ne-am întors la Palatul de Justiţie pe la şase.

— În caz că nu ştiai, spuse Jacobi, sforăi!

— Torc! l-am corectat eu. Nu sforăi, torc.

Înainte să mă duc în biroul meu, am vrut să văd ce mai făcea Molinari. Am dat fuga la etaj şi m-am strecurat în biroul lui. O şedinţă era în desfăşurare. Despre ce era vorba?

Şeful meu, Tracchio, stătea la biroul lui. La fel şi Tom Roach, de la FBI. Şi Strickland, care era însărcinat cu asigurarea pazei şi a siguranţei în timpul întrunirii la nivel înalt.

— Lightower a învăţat acolo, i-am anunţat, abia reuşind să-mi stăpânesc entuziasmul. La Berkeley. În acelaşi an în care s-au petrecut incidentele cu BNA. Şi George Bengosian a fost acolo. Toţi trei au fost.

— Ştiu, zise Molinari.

Capitolul 91

Mi-a trebuit doar o secundă ca să mă dumiresc.

— Ai găsit dosarul FBI-ul despre BNA?

— Mai mult chiar, zise Molinari. L-am găsit pe unul dintre agenţii FBI care au participat la descinderea din Hope Street. William Danko avea legitimaţie de membru în organizaţia Weathermen. Poţi fi sigură de asta. A fost văzut dând târcoale sediului regional al companiei Grumman, care-a fost bombardat în septembrie 1969. Numele lui de cod, August Spies, a apărut în mai multe convorbiri telefonice monitorizate ale celor din Weathermen. Puştiul nu era nici pe departe nevinovat, Lindsay. Fusese implicat în mai multe crime. Molinari îmi întinse un formular galben, completat cu scrisul lui. FBI-ul îl pusese sub urmărire cu trei luni înainte de evenimentele de pe Hope Street. Mai erau şi alţi câţiva din Berkeley implicaţi în povestea asta. FBI-ul a reuşit să-l determine pe unul dintre ei să le furnizeze informaţii. E uimitor cum o ameninţare cu douăzeci şi cinci de ani de puşcărie pune beţe-n roate unei cariere promiţătoare în medicină.

— Bengosian! am spus.

Am simţit cum mi se înfierbântă sângele-n vine. Se dovedise că aveam dreptate.

Molinari aprobă, dând din cap.

— Bengosian le-a dat informaţiile, Lindsay. Aşa au ajuns la casa de pe Hope Street, în noaptea aia. Bengosian şi-a trădat prietenii. Ai avut dreptate. Şi asta nu e tot.

— Lightower? am întrebat, nerăbdătoare.

— Era coleg de cameră cu Danko, răspunse Molinari. Universitatea nu-i privea cu ochi buni pe studenţii care activau în SDS. Poate că Lightower s-a hotărât că era momentul să petreacă un semestru în străinătate. Şi unul dintre agenţii FBI care au condus acţiunea, care au intrat în casă în

acea noapte a fost promovat. Şi-a petrecut cei douăzeci de ani în organizaţie şi s-a pensionat chiar aici, în San Francisco. Numele lui era Frank T. Saymour. Îţi spune ceva?

Da, îmi spunea ceva, dar nu mă simţeam deloc cuprinsă de entuziasm. Mai degrabă de un presentiment sumbru.

Frank T. Seymour fusese unul dintre oamenii ucişi în explozia de la Rincon Center.

Capitolul 92

Era noapte acum, şi lui Michelle îi plăcea noaptea. Putea să se uite la *Familia Simpson,* la reluări din *Prietenii tăi…* să mai râdă un pic, cum făcea înainte, înainte să-nceapă totul, cum făcea pe vremea când era copil în Eau Claire.

Fuseseră nevoiţi să părăsească apartamentul din Oakland, unde locuiseră în ultimele şase luni. Acum, se mutaseră la Julia, în apartamentele din Berkeley.

Şi nu prea mai puteau ieşi pe-afară. Situaţia era prea tensionată. Uneori, la televizor, vedea fotografia lui Mal, doar că reporterii îi spuneau Stephen Hardaway. Şi Robert se mutase cu ei. Acum stăteau toţi patru împreună. Şi nu era exclus să apară cât de curând şi Charles Danko. Cică ar fi avut planul final, sfârşitul de joc despre care Mal promisese că-i va da pe spate pe toţi. Era ceva *uriaş.*

Michelle închise televizorul şi coborî la parter. Mal era aplecat deasupra firelor. Se juca întruna cu dispozitivul cel nou, cu ultima lui bombă. Aveau un plan, zicea el. Ştiau deja cum o să introducă jucăria asta în clădire. Simplul fapt că se afla în acelaşi loc cu blestemăţia asta o scotea din minţi.

Se strecură în spatele lui.

— Mal, vrei ceva de mâncare? Pot să-ţi pregătesc ceva.

— Vezi că lucrez, Michelle.

Mai mult se răstise la ea, decât îi răspunsese. Lipea un fir roşu într-un picior de masă de lemn, în care Michelle ştia că ascunsese detonatorul.

Îşi puse o mână pe umărul lui.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Mal. Cred că vreau să plec.

Mal îşi ridică ochii de la bombă. Îşi scoase ochelarii şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă.

— Vrei să pleci? o întrebă el, clătinând din cap de parcă ideea i s-ar fi părut tare amuzantă. Şi unde anume să pleci? Te sui în autobuz şi te duci acasă? Te întorci în orăşelul tău de provincie? Te înscrii la cursuri, la colegiul din orăşelul de provincie, după ce-ai fost la oraş şi-ai aruncat în aer doi copii?

Ochii lui Michelle se umplură de lacrimi. Era un semn de slăbiciune, ştia. Sentimentalismul ăsta blestemat!

— Încetează, Mal!

— Eşti o *criminală* căutată de FBI, scumpo. Bona cea drăgălaşă care şi-a aruncat în aer copiii. La asta te-ai gândit?

Deodată, vedea clar. Înţelegea totul. Inclusiv faptul că Mal nu avea să plece niciodată cu ea, chiar şi după ce terminau şi treaba asta, ultima.

Noaptea, când închidea ochii, îi vedea pe copiii familiei Lightower. Stăteau la masă, la micul dejun. Se îmbrăcau ca să plece la şcoală. Ştia că făcuse nişte lucruri groaznice. Oricât de mult şi-ar fi dorit să nu fie aşa, Mal avea dreptate. Nu avea unde să se ducă. Era bona ucigaşă. Asta avea să rămână pentru totdeauna.

— Ei, haide acum! zise Mal, pe un ton mult mai blând. Dacă tot eşti aici, poţi să mă ajuţi, scumpo. Am nevoie de degeţelul tău drăgălaş. Pune-l pe firul ăla. Ţine minte. N-ai de ce să te temi.

Ridică telefonul.

— Fără transpiraţie, nu ai satisfacţie, nu-i aşa? Vom fi nişte eroi, Michelle. Vom salva lumea de ticăloşi. Nu ne vor uita niciodată.

Capitolul 93

Era unu noaptea, dar cine putea dormi? Molinari intră în camera comună. Eram împreună cu Paul Chin şi analizam firele. Se uită la mine şi oftă.

— Charles Danko.

Aruncă un dosar verde pe biroul din faţa mea – INFORMAŢII CONFIDENŢIALE, FBI.

— Au trebuit să caute mult ca să dea de el.

Am simţit cum mi se pune sângele în mişcare. Pielea mi se făcu de găină. Eram, oare, pe punctul de a-l găsi?

— A urmat Universitatea din Michigan, spuse Molinari. A fost arestat de două ori pentru tulburarea liniştii publice şi instigare la violenţă. L-au arestat şi în 1973, în New York, pentru posesie ilegală de arme. Casa în care locuia a fost aruncată în aer într-o după-amiază. Acum este, acum nu.

— Da, pare să fie omul nostru.

— Era căutat în legătură cu o explozie de la Pentagon în 1972. Era expert în explozibili. După ce i-a sărit în aer casa din New York, a dispărut. Nimeni n-a ştiut dacă a mai rămas în ţară sau a plecat. Charles Danko a dispărut fără urmă timp de treizeci de ani. Nimeni nu a mai ştiut nimic de el.

— Un iepure alb, am zis.

Îmi întinse un raport datat din 1974 şi un poster alb-negru, cu un urmărit general, primit prin fax. Înfăţişa o versiune ceva mai în vârstă a feţei adolescentine pe care o văzusem în fotografia de familie din casa domnului Danko.

— Ăsta-i omul nostru, zise Molinari. Acum cum dracu' facem să-l găsim?

Capitolul 94

— Doamnă locotenent!

Am auzit un ciocănit puternic în geam.

M-am ridicat. Ceasul arăta 6.30 dimineaţa. Probabil aţipisem în timp ce-l aşteptam pe Molinari să-mi mai aducă informaţii despre Danko.

Paul Chin era la uşă.

— Doamnă locotenent, răspundeţi pe linia trei. Acum!

— Danko? am întrebat, clipind ca să mă trezesc.

— Mai bine. Ne-a sunat o femeie din Wisconsin care crede că fiica ei are legătură cu Stephen Hardaway. Crede că ştie şi unde este.

În secunda de care-am avut nevoie ca să mă trezesc de-a binelea, Chin se întoarse la biroul lui şi se pregăti să înregistreze convorbirea. Am ridicat receptorul.

— Locotenent Lindsay Boxer, am zis, după ce mi-am dres vocea.

Femeia începu să vorbească de parcă oprise discuţia cu Chin în mijlocul propoziţiei. Avea o voce supărată şi nu părea prea instruită. După accent, era din vest.

— Eu i-am spus întotdeauna că e ceva în neregulă cu filfizonul ăla! Ea zicea că e nemaipomenit. *Nemaipomenit* pe dracu'! Michelle a mea a vrut întotdeauna să mulţumească pe toată lumea. Nu i-ar fi fost greu deloc să profite de ea. Eu i-am zis: „Du-te la o şcoală de stat. Poţi să fii orice-ţi doreşti!"

— Pe fiica dumneavoastră o cheamă Michelle? Am luat un pix. Doamna…?

— Fontieul. Da, chiar aşa. Michelle Fontieul.

Am notat numele.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi tot ce ştiţi?

— L-am văzut, să ştiţi… începu femeia. Pe tipul ăla de la televizor. Ăla pe care-l caută toată lumea.

Michelle a mea e cuplată cu el. Desigur, nouă nu ne-a spus că-l cheamă Stephen. Cum îi zicea Michelle, când vorbea cu el la telefon? Malcolm? Mal. Au plecat de-aici şi s-au dus în vest. Cred că tipu' e din Portland sau din Washington. El a băgat-o în nebunia asta cu protestele. Eu nici măcar nu pricepeam prea bine despre ce era vorba. Am încercat s-o avertizez.

— Sunteţi sigură că e acelaşi bărbat pe care l-aţi văzut la televizor? am insistat.

— Sunt convinsă de asta. Desigur, acum are părul altfel. Şi pe-atunci nu avea barbă. Ştiu…

Am întrerupt-o:

— Când aţi vorbit ultima dată cu fiica dumneavoastră, doamnă Fontieul?

— Nu ştiu, acum vreo trei luni. Întotdeauna mă suna *ea.* Nu voia să-mi dea numărul de telefon. Numai că, ultima dată, mi s-a părut că vorbeşte cam ciudat. Zicea că, pentru prima oară-n viaţă, avea să facă şi ea un lucru bun. A-nceput să-mi spună că am crescut-o bine. Că mă iubeşte… M-am gândit că s-o fi lăsat prinsă în beleaua asta…

Toate datele se potriveau. Informaţiile pe care le aveam noi despre Hardaway şi descrierea pe care ne-o făcuse patronul barului KGB.

— Aveţi vreun mod prin care să puteţi lua legătura cu fiica dumneavoastră? O adresă?

— Am avut o adresă, la un moment dat. Cred că era a unei prietene. Şi mai am o căsuţă poştală. Michelle mi-a spus că pot să trimit acolo ceva, dacă e vreo urgenţă. CP 3338 – Oficiul Poştal de pe Broad Street, Oakland, California.

M-am uitat la Chin. Amândoi notam în acelaşi timp. Poşta se deschidea abia peste vreo două ore. Trebuia să trimitem o echipă a FBI-ului în Wisconsin. Să luăm o fotografie de-a lui Michelle. Între timp, am rugat-o pe mama ei să mi-o descrie.

— E blondă, cu ochi albaştri, zise femeia, ezitând un pic. Michelle a fost întotdeauna

frumoasă, trebuie să recunosc asta. Nu ştiu dacă e bine ce fac… E doar un copil, doamnă locotenent.

I-am mulţumit că ne contactase. I-am promis c-o să am grijă ca fiica ei să aibă parte de un proces cinstit, în cazul în care era implicată în povestea asta – şi nu avem nicio îndoială că era.

— O să vă pun în legătură cu un alt ofiţer, i-am spus. Dar, înainte de asta, trebuie să vă mai întreb ceva.

Mi se strecurase un gând în minte, ceva legat de prima zi de investigaţie.

— Fiica dumneavoastră folosea ceva ca s-o ajute să respire?

— Ah, da… zise ea, oprindu-se o clipă. A avut astm de când s-a născut, doamnă locotenent. Se plimbă cu inhalatorul după ea de la zece ani.

M-am uitat la Chin, prin geam.

— Cred că am găsit-o pe Wendy Raymore.

Capitolul 95

Cindy Thomas se îndrepta spre locul de muncă, în autobuzul de pe Market Street, ca în fiecare zi, însă, în acea dimineaţă, avea un presentiment sumbru că o catastrofă se va petrece curând. Într-un fel sau altul. August Spies promisese asta.

Era aglomeraţie în acea dimineaţă, trebuia să stea în picioare. Abia după două staţii, reuşi să găsească un loc pe scaun. Scoase *The Chronicle,* ca în fiecare dimineaţă, şi examină rapid prima pagină. O fotografie cu primarul Fiske, încadrat de Molinari şi de Tracchio. Întrunirea la nivel înalt nu fusese anulată. Articolul ei despre posibila legătură cu Billy Danko era publicat pe coloana din dreapta, deasupra fotografiei.

O fată cu părul arămiu, vopsit, îmbrăcată în colanţi şi-un pulover croşetat, se apropie de ea. Cindy ridică privirea. Ceva la ea i se părea şocant de familiar. Fata avea trei cercei în urechea stângă, şi în păr, o agrafă în forma simbolului păcii, cel folosit prin anii şaizeci. Era drăguţă, în ciuda faptului că arăta ca un copil al străzii.

Cindy se uita cu un ochi la drum, pe care-l ştia după magazinele de pe Market Street. Bărbatul de lângă ea se ridică la Van Ness.

Fata în colanţi se strecură pe scaunul rămas liber. Cindy îi zâmbi şi dădu pagina. Alte articole despre întrunirea la nivel înalt. Fata de lângă ea părea că-i citeşte peste umăr.

Apoi privirile li se întâlniră.

— N-o să se oprească, să ştiţi.

Cindy zâmbi, fără prea mult entuziasm. N-avea chef de conversaţii de genul ăsta înainte de opt dimineaţa. De data asta, fata se uita fix în ochii ei.

— N-o să se oprească, domnişoară Thomas. Am încercat, să ştiţi. Am făcut cum mi-aţi spus şi am încercat.

Cindy încremeni. Inima păru să i se oprească în piept.

Se uită la faţa fetei. Era mai mare decât i se păruse – să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani. Cindy se gândi s-o întrebe de unde ştia cum o cheamă, apoi, dintr-odată, înţelese totul.

Era persoana cu care discuta pe internet! Fata asta contribuise, într-un fel, la uciderea lui Jill. Foarte posibil să fi fost chiar bona.

— Ascultaţi-mă. M-am furişat afară din casă. Ei nu ştiu că sunt aici. O să se-ntâmple ceva groaznic, zise fata. La întrunirea la nivel înalt. Altă bombă. Chiar mai rău. Nu ştiu exact unde, dar o să fie mare. Cea mai mare. O să moară o mulţime de oameni. Acum, să vă văd dacă dumneavoastră puteţi opri asta.

Toţi muşchii din trupul lui Cindy erau încordaţi. Nu ştia ce trebuia să facă. S-o înşface, să strige, să oprească autobuzul?

Toţi agenţii de poliţie din oraş o căutau pe fata asta. Dar ceva o reţinu pe Cindy.

— De ce-mi spui toate astea? o întrebă.

— Îmi pare rău, domnişoară Thomas, zise fata, atingându-i braţul lui Cindy. Îmi pare rău de toţi. De Eric, de Caitlin… De avocata aceea, prietena dumneavoastră. Ştiu că am făcut ceva groaznic. Aş vrea să pot schimba lucrurile, dar nu pot.

— Trebuie să te predai poliţiei.

Cindy o privea fix. Fata se uită în jur, îngrozită că restul pasagerilor ar putea s-o audă.

— S-a terminat. Au aflat cine eşti.

— Am ceva pentru dumneavoastră, zise fata, ignorându-i rugămintea.

Strecură o hârtie mototolită în mâna lui Cindy.

— Nu ştiu cum altfel i-aş mai putea opri acum. Doar aşa. E mai bine ca eu să rămân cu ei, în caz că se schimbă planurile.

Autobuzul se opri la Metro Civic Center. Cindy desfăcu hârtia pe care i-o dăduse fata. Citi: „Seventh Street numărul 722, Berkeley”.

— Dumnezeule! strigă Cindy.

Fata îi spunea unde se ascundeau.

Brusc, tânăra se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Uşa din spate se deschise.

— Nu te poţi întoarce acolo! strigă Cindy.

Fata se întoarse, dar merse mai departe.

— Stai! strigă Cindy. Nu te duce acolo!

Fata părea surprinsă şi pierdută. Ezită preţ de o clipă.

— Îmi pare rău, şopti ea. Trebuie să procedez în felul ăsta.

Apoi coborî, grăbită, din autobuz.

Cindy sări de pe scaun în timp ce uşile se închideau, trăgând de cablu şi strigându-i şoferului să le deschidă din nou.

Era o urgenţă!

Până când reuşi ea să sară pe trotuar, Michelle Fontieul dispăruse în mulţimea care împânzea străzile dimineaţa. Cindy o sună numaidecât pe Lindsay.

— Ştiu unde sunt. Am o adresă.

Capitolul 96

Cea mai mare echipă de asalt din istoria oraşului înconjurase clădirea albă de pe Seventh Street nr. 722, din Berkeley.

Echipe de la Departamentul de intervenţii speciale din San Francisco, agenţi de la secţiile de poliţie din Berkeley şi Oakland, agenţi FBI şi DHS.

Traficul fusese blocat în toată zona. Casele din vecinătate erau evacuate în linişte, una câte una. Echipa de genişti era pregătită. Medicii de pe ambulanţe stăteau şi ei pe poziţii.

O camionetă gri, un Chevrolet, intrase pe alee cu douăzeci de minute în urmă. Cineva era acasă.

Am reuşit să mă poziţionez aproape de Molinari, care vorbea la telefon cu Washingtonul. Un căpitan de la Operaţiuni Speciale, Joe Szerbiak, comanda echipa de asalt.

— Uite cum facem, zise Molinari, îngenunchind în spatele baricadei formate dintr-o maşină de patrulă, parcată la aproximativ treizeci de metri de casă. Îi sunăm o singură dată. Le dăm şansa să se predea. Dacă nu acceptă… – făcu un semn din cap spre Szerbiak –, sunt ai tăi!

Planul era să tragă cu gaze lacrimogene ca să-i oblige să iasă pe toţi cei din casă. Dacă ieşeau reci, adică de bunăvoie, îi trânteam la pământ şi le puneam cătuşele.

— Şi dacă ies *fierbinţi?* întrebă Joe Szerbiak, punându-şi vesta antiglonţ.

Molinari tresări.

— Dacă vor ieşi cu arma-n mână, va trebui să-i împuşcăm.

Problema în acest asediu era explozibilul. Ştiam că au bombe. Nimeni nu putea uita cele petrecute la Rincon Center, cu două zile-n urmă.

Echipa de asalt era pregătită. Câţiva mascaţi erau pe poziţii. Echipa care urma să intre în casă,

ascunsă într-o dubă blindată, era gata să se pună în mişcare. Cindy Thomas era cu noi. O fată din interior părea să aibă încredere în ea. Michelle. Care ar fi putut fi Wendy Raymore, bona.

Eram nervoasă şi agitată. Voiam să se termine odată. Nu mai voiam vărsare de sânge, voiam să se termine totul.

— Crezi că ştiu că suntem aici?

Tracchio supraveghea casa din spatele unei maşini cu staţie.

— Dacă nu ştiu, zise Molinari, o să afle.

Se uită la Szerbiak.

— Căpitane, zise el, dând din cap, dă telefonul!

Capitolul 97

În casa de la numărul 277, de pe Seventh Street, situaţia scăpase cu desăvârşire de sub control.

Robert, veteranul, înşfăcase o puşcă automată şi se ghemuise sub una dintre ferestrele care dădeau la stradă, analizând scena de afară.

— Au o adevărată armată acolo. Sunt poliţişti peste tot.

Julia urla şi se purta de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— V-am spus să plecaţi din casa mea. V-am spus să plecaţi! Se uită spre Mal. Şi-acum, ce ne facem? Ce ne facem acum?

Mal părea calm. Se duse la fereastră şi se uită pe după perdea. Apoi se duse în cealaltă cameră şi se întoarse împingând o servietă neagră.

— Probabil că o să murim, răspunse el.

Inima lui Michelle părea să aibă o mie de bătăi pe secundă. În orice clipă, nişte bărbaţi înarmaţi, în uniforme, puteau năvăli în casă. Pe de-o parte, se simţea cuprinsă de frică, pe de alta, de ruşine. Ştia că-şi dezamăgise prietenii. Pusese capăt tuturor planurilor pentru care luptaseră împreună. Dar îi ajutase să ucidă femei şi copii, şi acum poate că avea şansa să pună punct crimelor.

Deodată, sună telefonul. Preţ de o clipă, ochii tuturor se aţintiră asupra acestuia. Parcă erau sunetele unei alarme care se declanşase.

— Răspunde, îi spuse Robert lui Mal. Vrei să fii şeful. Răspunde!

Mal se îndreptă spre telefon. Se auzi al patrulea, al cincilea ţârâit. În cele din urmă, ridică receptorul.

Preţ de o clipă, ascultă fără să zică nimic. Pe faţa lui nu se citea nici teamă, nici surprindere. Le dădu chiar şi numele lui.

— Stephen Hardaway, zise el cu mândrie. Apoi ascultă o lungă bucată de timp.

— Am înţeles, răspunse.

Lăsă receptorul, înghiţi în sec şi privi în jur.

— Au spus că avem o singură şansă. Cine vrea să plece, ar face bine să iasă acum.

În încăpere se lăsă o tăcere de mormânt. Robert era la fereastră, Mia stătea lipită de perete. Mal, pentru prima dată, părea şocat şi nu mai avea răspunsuri. Lui Michelle îi venea să strige că toate astea se întâmplau din vina ei.

— Ei bine, pe mine unul n-o să pună mâna, zise Robert. Ridică puşca automată şi se lipi cu spatele de uşa de la bucătărie, uitându-se la duba parcată pe alee.

Clipi – un fel de adio tăcut. Apoi deschise uşa din faţă şi ieşi în fugă din casă.

La câţiva paşi de dubă, îşi ridică arma, trăgând o rafală lungă înspre poliţişti. Se auziră două pocnituri puternice. Doar două. Robert se opri brusc. Se învârti în loc, cu o expresie de mirare pe faţă. Nişte pete de un roşu-aprins îi apăruseră pe piept.

— Robert! strigă Mia.

Scoase ţeava puştii pe fereastra din faţă şi începu să tragă nebuneşte. Apoi ceva o trânti în spate şi nu mai mişcă.

Deodată, un cilindru negru ateriza prin fereastra din faţă. Din el începu să iasă gaz. Apoi, un al doilea cilindru negru. Un nor înecăcios, care-ţi înţepa ochii, începu să învăluie camera. Michelle simţi că i se înfundă plămânii.

— Oh, Mal! strigă ea.

Se uită spre el. Stătea în picioare. Pe chipul lui nu se mai citea, acum, nici urmă de teamă. Ţinea în mână un telefon mobil.

— Eu nu mă duc acolo, zise el.

— Nici eu, zise Michelle, dând din cap.

— Să ştii că, până la urmă, eşti o fetiţă curajoasă, zise Mal zâmbindu-i.

Îl urmări formând un număr din patru cifre. O clipă mai târziu, auzi un telefon sunând. Se auzea

din servietă, încă o dată. Şi iar…

— Mai ştii? zise Mal trăgând aer în piept. Fără transpiraţie, nu-i senzaţie. Nu-i aşa, Michelle?

Capitolul 98

În momentul exploziei, eram ascunşi în spatele unei maşini de poliţie, la doar trei metri distanţă.

Se văzură nişte străfulgerări portocalii, apoi ferestrele explodară. Casa păru că se ridică de pe fundaţie. Un nor de foc care ieşi prin acoperiş păru că distruge totul pe dinăuntru.

— La pământ! strigă Molinari. Toată lumea, la pământ!

Bubuitura ne trânti pe toţi în spate. Am tras-o pe Cindy, care stătea lângă mine, la pământ şi am adăpostit-o de suflul exploziei şi de ploaia de moloz care venea spre noi.

Am stat aşa până când rafala trecu. Se auziră câteva strigăte:

— La dracu'!

— Eşti teafăr?

Încet, ne-am ridicat în picioare.

— Dumnezeule… gemu Cindy.

Acolo unde, cu doar o clipă în urmă, fusese o casă albă, cu acoperiş din şindrilă, mai rămăsese acum doar fum, foc şi un crater în pereţii înăuntrul cărora avusese loc explozia.

— Michelle! murmură Cindy. Haide, Michelle…

Priveam focul care se ridica pe măsură ce vântul înteţea flăcările. Nu ieşi nimeni. Nimeni n-ar fi putut supravieţui unei astfel de explozii.

Se porniră sirenele. De pretutindeni se auzeau transmisii frenetice prin radio. Auzeam poliţişti strigând prin staţie:

— Explozie de proporţii la 722, pe Seventh Street…

— Poate că nu era acolo, zise Cindy clătinând din cap.

Încă se mai uita la casa devastată.

Mi-am trecut braţul pe după umerii ei.

— Au ucis-o pe Jill, Cindy.

Mai târziu, după ce pompierii transformaseră flăcările în cenuşă fumegândă şi echipele de intervenţie începuseră să identifice ce mai rămăsese din casă, m-am dus să examinez şi eu urmele.

Se terminase? Ameninţarea trecuse? Câţi fuseseră înăuntru? Nu ştiam. Păreau să fi fost patru sau cinci. Hardaway era, probabil, mort. Fusese oare şi Charles Danko acolo? August Spies?

Sosise şi Claire. Îngenunchease lângă cadavrele acoperite, dar şi acestea erau atât de arse, încât de-abia mai puteau fi recunoscute.

— Mă interesează un bărbat alb, i-am spus. Cam de vreo cincizeci de ani.

— Tot ce pot să-ţi spun e că par să fie patru cadavre, zise ea. Bărbatul negru, care-a fost împuşcat pe alee, şi alţi trei înăuntru. Două erau femei, Lindsay.

Joe Molinari veni spre mine. Raportase la Washington cele petrecute.

— Te simţi bine? mă întrebă.

— Nu s-a terminat încă, am zis, arătând cu capul spre mormanul de dărâmături.

— Danko? mă întrebă, tresărind.

— Asta va trebui să ne-o spună medicii legişti. Oricum, i-am distrus reţeaua, fortăreaţa. Şi bomba. Ce mai poate face acum?

Printre ruine, am zărit ceva – o clamă de păr. Era ceva aproape amuzant la ea. M-am aplecat şi-am ridicat-o.

— Să se facă auzită vocea poporului, i-am spus lui Molinari, întinzându-i clama.

Avea forma unui simbol de pace.

Capitolul 99

Charles Danko se plimba fără nicio ţintă pe străzile din San Francisco, gândindu-se la ce se petrecuse în Berkeley, unde prietenii lui muriseră pentru cauza lor, muriseră ca nişte martiri, muriseră la fel cum murise William cu atâţia ani în urmă.

„Aş putea ucide mulţi oameni în clipa asta. Chiar aici."

Ştia că ar fi putut provoca un măcel şi că nu l-ar fi prins preţ de câteva ore, poate chiar mai mult, dacă aranja totul aşa cum trebuie, dacă se gândea bine – dacă era un ucigaş atent.

„Eşti mort, afacerist nenorocit, cu costumul tău negru, care pare atât de scump! Eşti moartă, blondo, care ţii atât de mult la ultima modă. Tu. Şi tu. Tu! Tu! Şi voi, ăia patru imbecili din grupul de colo!"

Doamne, cât de uşor i-ar fi să-şi lase furia să i se dezlănţuie.

Poliţia, FBI-ul… erau jalnici în încercările lor de a proteja oamenii.

Nu înţelegeau că aici e vorba nu doar de dreptate, ci şi de răzbunare. Cele două concepte erau perfect compatibile; puteau merge mână în mână. Călca pe urmele fratelui său, William – onora visul nobil al fratelui său căzut şi, în acelaşi timp, răzbuna moartea lui William. Două cauze erau mai bune decât una. Motivaţia era de două ori mai puternică, furia, de două ori mai mare.

Chipurile pe lângă care trecea, hainele scumpe, magazinele absurde… începea să le vadă pe toate ca prin ceaţă. Toţi erau vinovaţi! Toată ţara era vinovată!

Şi totuşi, nu înţelegeau. Nu încă.

Războiul era chiar acolo, pe străzile lor – şi războiul avea să se dezlănţuie.

Nimeni nu-l mai putea opri.

Se vor găsi, întotdeauna, alţi soldaţi.

La urma urmei, asta era şi el – un simplu soldat.

Se opri la un telefon public şi dădu două telefoane.

Primul, către un alt soldat.

Al doilea, către mentorul lui, persoana care se gândise la tot, inclusiv la cum să-l folosească pe el.

Charles Danko se hotărâse: mâine o să dezlănţuie teroarea.

Nu se schimbase nimic.

Capitolul 100

A doua zi, întrunirea la nivel înalt avea să înceapă, conform programului iniţial. Aşa hotărâseră tipii importanţi şi plini de ei de la Washington. Aşa să fie.

Procedurile erau stabilite pentru seara aceea, cu o recepţie la Rodin Gallery, din Palatul Legiunii de Onoare, care avea vedere spre podul Golden Gate.

Gazdă avea să fie Eldridge Neal, unul dintre cei mai admiraţi afro-americani din ţară, actualul vicepreşedinte. Toţi cei care purtau uniformă fuseseră convocaţi pentru a asigura paza la locul de întrunire şi pe străzile dimprejur. Toate documentele de identitate erau verificate şi răsverificate, toate coşurile de gunoi şi aerisirile, mirosite de câini dresaţi să detecteze explozibilele.

Dar Danko era încă acolo.

Iar Carl Danko rămânea singura legătură pe care o aveam cu fiul său.

M-am întors în Sacramento în timp ce restul echipei se pregătea pentru festivităţile întrunirii la nivel înalt. Carl Danko păru surprins să mă revadă.

— Credeam că o să vă decoreze cu medalia de onoare astăzi. Se pare că, pentru voi, să ucideţi nişte puşti e ceva la ordinea zilei. Aşadar, ce căutaţi aici?

— Îl caut pe fiul dumneavoastră.

— Fiul meu e mort.

Dar Danko oftă şi mă lăsă să intru. L-am urmat în camera lui. În şemineu ardea focul. Îngenunche şi aţâţă flăcările, apoi se aşeză pe un scaun.

— După cum v-am mai spus, despre William ar fi trebuit să discutăm acum treizeci de ani.

— Nu mă refer la Billy, am zis, ci la Charles.

Danko păru că ezită.

— Le-am spus băieţilor de la FBI…

— Ştim, l-am întrerupt în mijlocul propoziţiei. Ştim ce s-a întâmplat, domnule Danko. Ştim că nu

e mort.

Bătrânul pufni.

— Văd că nu vreţi în ruptul capului să încetaţi. Mai întâi William, acum Charlie. Duceţi-vă să vă primiţi medalia, doamnă locotenent. Aţi prins criminalii. Cine credeţi că vă dă dreptul să veniţi aici şi să-mi spuneţi că Charlie e în viaţă?

— George Bengosian, am răspuns.

— Cine?

— George Bengosian. A doua victimă. Îl cunoscuse pe Billy, în Berkeley. Mai mult decât atât, domnule Danko. El a fost cel care l-a turnat pe fiul dumneavoastră.

Danko se foi în scaun.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Şi Frank Seymour? A fost ucis acum câteva zile, în explozia de la Rincón Center. Seymour a condus acţiunea din Hope Street, în care a fost ucis fiul dumneavoastră. Charles e încă acolo. Ucide oameni nevinovaţi, domnule Danko. Cred că a înnebunit. Şi cred că sunteţi de aceeaşi părere.

Bătrânul inspiră adânc. Se uită fix la foc, apoi se ridică şi se duse la un birou. Scoase un teanc de scrisori din sertarul de jos. Mi le aruncă în faţă, pe măsuţă.

— N-am minţit. Pentru mine, fiul meu e mort. L-am văzut o singură dată, preţ de cinci minute, la un colţ de stradă din Seattle, în ultimii treizeci de ani. Acum câţiva ani, am început să primesc scrisorile astea. Una pe an, în preajma zilei mele de naştere.

„Isuse, am avut dreptate! Charles Danko era în viaţă…” Am luat scrisorile şi am început să mă uit peste ele.

Bătrânul ridică din umeri.

— Presupun că predă pe la vreo facultate…

Am cercetat plicurile. Nu aveau trecută nicio adresă a expeditorului. Ultimele patru însă fuseseră trimise din nord.

Portland, Oregon. Una data chiar din 7 ianuarie, cu doar patru luni în urmă.

Portland.

Un gând îmi trecu fulgerător prin minte. Nu putea fi o coincidenţă. Stephen Hardaway făcuse facultatea în Portland, la Reed.

Am privit din nou spre bătrân.

— Spuneţi că e profesor? Unde anume?

Clătină din cap.

— Nu ştiu.

Dar eu ştiam. Deodată, înţelegeam perfect totul.

Danko era la Reed, nu-i aşa? În tot acest timp, el fusese acolo şi predase la facultate.

Aşa îl cunoscuse pe Stephen Hardaway.

Capitolul 101

Cineva mi-a făcut legătura cu Molinari, la Palatul Legiunii de Onoare. Recepţia vicepreşedintelui avea să aibă loc în mai puţin de două ore. Întrunirea la nivel înalt începuse.

— Cred că ştiu unde este Danko, am strigat, impacientată, în telefonul pe care-l ţineam în mână. E la Colegiul Reed, din Portland. E profesor acolo. Joe, Stephen Hardaway a făcut facultatea la Reed. Se potriveşte.

Molinari mi-a spus că o să trimită o echipă FBI la colegiu, în timp ce eu mă întorceam în oraş. Am mers cu sirena pornită tot drumul. La sud de Vallejo, n-am mai putut aştepta. Am cerut numărul general de la Reed.

Am spus cine sunt unei operatoare, care mi-a făcut legătura cu decanul de studii academice, un oarecare Michael Picotte. Tocmai când îmi răspundea, soseau şi agenţii federali din Portland.

— Este imperios necesar să-l localizăm pe unul dintre profesorii dumneavoastră. E o urgenţă, i-am spus decanului. Nu am nici numele, nici descrierea fizică. Numele lui *real* este Charles Danko. Trebuie să aibă aproximativ cincizeci de ani.

— D-Danko? se bâlbâi Picotte. Nu e nimeni cu numele de Danko la colegiul nostru. Şi avem mai mulţi profesori de cincizeci de ani, inclusiv eu însumi.

Eram din ce în ce mai exasperată şi simţeam că-mi pierd răbdarea.

— Aveţi un număr de fax? l-am întrebat. Măcar atâta puteţi să-mi daţi?

Am făcut legătura la birou, prin staţie, şi am cerut-o pe Lorraine. I-am spus să localizeze fotografia lui Charles Danko de pe afişul cu persoane căutate de FBI, din anii şaptezeci. Era posibil să mai existe încă o asemănare. Decanul

Picotte mă trecu pe ton de aşteptare cât timp primi faxul.

Mă apropiam de Bay Bridge. San Francisco International era la doar douăzeci de minute distanţă. Mă gândeam că aş putea să iau avionul şi să mă duc şi eu până-n Portland. Poate că ar fi fost bine să mă duc chiar atunci la Reed.

— Gata, l-am primit, zise decanul, revenind pe fir. Dar ăsta e un afiş pentru o persoană căutată de FBI…

— Priviţi-l cu atenţie, i-am spus. Vă rog… Recunoaşteţi chipul?

— Dumnezeule… decanul păru că se îneacă.

— Cine este? Îmi trebuie un nume! am strigat în telefon.

Am simţit că Picotte ezita. Îl rugam să-şi denunţe un coleg, poate chiar un prieten.

Am coborât de pe pod în San Francisco şi am luat-o pe Harrison Street.

— Domnule decan Picotte, vă rog… îmi trebuie un nume. Sunt în joc vieţile unor oameni.

— Stanzer, zise decanul în cele din urmă. Seamănă cu Jeffrey Stanzer. Sunt aproape sigur că el e.

Am înşfăcat un pix şi-am notat numele la repezeală.

— Trebuie să ne daţi un loc exact unde-l putem găsi pe Jeffrey Stanzer. Este vorba de investigarea unei crime. Stanzer e un criminal. Şi va ucide din nou.

Decanul ezită.

— Aţi spus că sunaţi din San Francisco?

— Da.

Urmă un moment de pauză.

— E chiar acolo, la dumneavoastră… Jeffrey Stanzer ne reprezintă la întrunirea la nivel înalt. Cred că trebuie să vorbească chiar astă-seară.

Dumnezeule! Danko avea să-i omoare pe toţi cei de-acolo.

Capitolul 102

Charles Danko stătea înconjurat de luminile strălucitoare din faţa Palatului Legiunii de Onoare. Trupul îi tremura de nervi şi de nerăbdare. Aceasta era noaptea lui. Avea să devină celebru, şi fratele lui, William, la fel.

Toţi cei care credeau că-l cunosc ar fi fost surprinşi să afle că ţinea un discurs în San Francisco în această seară.

Jeffrey Stanzer dusese ani de zile o viaţă academică izolată, evitând cât putea de mult să apară în public. Se ascundea de poliţie.

În această seară însă, avea să facă ceva cu mult mai îndrăzneţ decât să ţină un discurs plictisitor. Toate teoriile şi analizele nu mai însemnau nimic acum. În această seară, va rescrie istoria.

Toţi poliţiştii din San Francisco îl căutau pe el, pe August Spies. Şi culmea ironiei era că tocmai ei îl lăsau să intre – şi încă pe uşa din faţă!

Se simţi străbătut de un fior. Îşi încleşta mâna pe servietă, pe care o lipi de fracul mototolit. Înăuntru, se afla discursul lui. O analiză a efectului investirii de capital străin în piaţa forţei de muncă din lumea a treia. Munca lui de-o viaţă, ar fi putut spune unii. Dar ce ştiau toţi oamenii ăştia despre el? Absolut nimic. Nici măcar numele lui adevărat.

În faţa lui, agenţi de securitate îmbrăcaţi în smochinguri şi rochii de seară controlau buzunarele şi poşetele economiştilor şi soţiilor de ambasador – imaginea perfectă a funcţionarilor plini de ei, care se cred indispensabili şi care se îngrămădesc să participe la astfel de evenimente.

„I-aş putea omorî pe toţi, se gândea. Şi de ce nu?” Veniseră să hotărască soarta lumii, să-şi pună amprenta economică asupra acelora care nu puteau concura, nici măcar riposta.

„Vampirii! îşi zise. Fiinţe umane urâte, demne de dispreţ. Toţi cei de-aici merită să moară. La fel

ca Lightower şi Bengosian.”

Şirul trecea pe lângă o sculptură a lui Rodin, Gânditorul.

Un nou fior nervos îi cutremură trupul. În cele din urmă, Danko îi prezentă invitaţia specială de VIP unei femei atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie de seară neagră.

Probabil că era de la FBI. Nu-ncăpea îndoială că, sub rochie, avea prins un Glock.

„Femei cu sculă!” îşi zise Danko.

— Bună seara, domnule, zise ea şi-i căută numele pe listă. Ne cerem scuze, domnule profesor Stanzer, dar vă rugăm să vă treceţi servieta prin aparatul cu raze X.

— Desigur, dar să ştiţi că-i doar discursul meu, spuse Danko, întinzând servieta ca orice profesor emoţionat.

Îşi întinse braţele, lăsând un agent de pază să-i treacă un detector de metale în sus şi-n jos, pe tot corpul.

Agentul de pază simţi ceva în buzunarul hainei.

— Ce-i asta? întrebă el.

Danko scoase un flacon mic, de plastic. Avea lipită pe el o etichetă de farmacie şi o reţetă pe numele lui. Flaconul era încă una dintre capodoperele lui Stephen Hardaway. Bietul Stephen. Bieţii Julia, Robert şi Michelle. Soldaţi. *La fel ca el.*

— Sufăr de astm, zise Danko.

Tuşi un pic şi se lovi peste piept.

— Proventil. Am întotdeauna nevoie de el, înaintea unui discurs. Am chiar unul de rezervă.

Gardianul îl examină, preţ de o clipă. Chestia asta era chiar amuzantă. El şi Stephen perfecţionaseră flaconul. Cine avea nevoie de arme şi de bombe, când toată teroarea din lume începea în palma lui?

„William, ai fi mândru!”

— Puteţi să intraţi, domnule, spuse în sfârşit gardianul, făcându-i semn lui Charles Danko să

intre. Vă urez o noapte frumoasă!

— Oh, sper c-aşa o să fie.

Capitolul 103

Am accelerat Explorer-ul şi am plecat ca din puşcă, pe roşu, pe Ness, îndreptându-mă spre Geary. Palatul Legiunii de Onoare era tocmai în Lands End. Chiar şi când nu era trafic, tot făceam zece minute până acolo.

Am format numărul lui Molinari. Suna ocupat.

Am încercat să iau legătura cu Tracchio. Mi-a răspuns un asistent de-al lui care mi-a spus că şeful era amestecat în mulţime.

— Vicepreşedintele intră în încăpere chiar în clipa asta, zise el. Iată-l!

— Ascultă-mă bine! am strigat în timp ce viram, cu sirena pornită, făcându-mi loc prin trafic. Vreau să-l găseşti pe Tracchio, sau pe Molinari, sau pe cine vezi mai întâi. Bagă-le telefonul ăsta în ureche. E o problemă care vizează siguranţa naţională. Nu mă interesează cu cine dracu' discută! Du-te! Acum!

Am privit spre ceasul de pe bord. O bombă putea exploda în orice clipă. Nu aveam decât o fotografie veche de treizeci de ani cu care să-l identificăm pe Charles Danko. Nici măcar eu nu eram sigură că l-aş fi putut repera în mulţime.

Trecu un minut – foarte încet. Apoi o voce se auzi în celular. Molinari. În sfârşit!

— Joe, am spus la telefon, ascultă-mă, te rog. Charles Danko e acolo. În clipa asta! A intrat sub numele de Jeffrey Stanzer. Urmează să vorbească la conferinţă. O să ajung şi eu în aproximativ trei minute. Prinde-l, Joe!

Foarte repede, am discutat dacă ar fi bine să evacuăm invitaţii din Palat sau să-i avertizăm, folosind numele de Stanzer.

Molinari hotărî că n-ar fi indicat. Era posibil ca primul semnal de alarmă să-l determine să declanşeze cine ştie ce grozăvie ar fi avut la el.

În sfârşit, am intrat prin parc, apoi am urcat dealul spre Legiunea de Onoare. Parcul era înţesat de protestatari. Drumul era blocat de baricade.

O mulţime de jandarmi verificau documentele de identitate. Am coborât fereastra şi am arătat insigna, claxonând în acelaşi timp cât puteam de tare.

În cele din urmă, am reuşit să-mi fac loc pe lângă un şir îngust de limuzine şi maşini de poliţie care se prelungea spre rondul principal al palatului. Am lăsat Explorer-ul în faţa unei porţi arcuite, cu coloane. Am început să fug. Mă tot izbeam de agenţi federali care vorbeau prin staţie – le arătam insigna.

— Faceţi-mi loc!

În sfârşit, am reuşit să intru în clădirea principală. Sălile erau pline – oameni de stat, demnitari.

L-am văzut pe Molinari. Dădea ordine printr-o staţie de emisie-recepţie. Am alergat spre el.

— E aici, spuse el. Numele e bifat pe lista invitaţilor. E deja înăuntru.

Capitolul 104

Erau acolo ambasadori, membri de Cabinet, oameni de afaceri cu greutate din întreaga lume – pălăvrăgeau adunaţi în grupuri, sorbeau şampanie. În orice clipă, putea exploda o bombă. Vicepreşedintele era dus la loc sigur. Dar Charles Danko putea fi oriunde. Numai Dumnezeu putea şti ce era în mintea lui. Nici măcar nu ştiam cum mai arăta acum nenorocitul!

Molinari îmi întinse o staţie de emisie-recepţie setată pe frecvenţa lui.

— Am luat afişul ăla vechi, cu poza de urmărit general. Eu o iau spre stânga. Ţine legătura cu mine, Lindsay. N-avem nevoie de eroi în seara asta.

Am început să mă învârt prin mulţime. Am desenat, în minte, imaginea lui Charles Danko de acum treizeci de ani şi am suprapus-o peste toate chipurile pe care le vedeam. Îmi părea rău că nu mă gândisem să-i cer decanului de la Reed să-mi facă o descriere mai recentă. Totul se întâmplase mult prea repede. Şi ritmul nu încetinea deloc.

„Unde eşti, Danko, nenorocitule?”

— Sunt în sala principală, am spus în staţie. Nu-l văd.

— Eu sunt în anexă, răspunse Molinari. Nimic, deocamdată. Dar e aici.

Cercetam cu atenţie fiecare faţă. Singurul nostru avantaj era că el nu ştia că-l descoperisem. Câţiva agenţi federali escortau în linişte oamenii înspre ieşiri. Nu puteam risca să creăm panică şi să ne dăm de gol.

Dar nu-l vedeam pe nicăieri. Unde era Danko? Ce punea la cale, în seara asta? Trebuia să fie ceva impresionant – venise el personal.

— Mă îndrept spre sculpturile lui Rodin, i-am spus lui Molinari.

În jurul meu, erau statui mari, de bronz, pe care le recunoşteam, suite pe piedestaluri de marmură şi oameni care beau şampanie. Am văzut un grup adunat lângă o statuie.

— Ce se petrece aici? am întrebat o femeie într-o rochie neagră.

— Vicepreşedintele, zise ea. Trebuie să apară în orice clipă.

Vicepreşedintele fusese deja scos din palat, dar nimeni nu aflase asta. Oamenii aceştia se adunaseră să-l vadă. O fi fost şi Danko printre ei?

I-am examinat pe rând, faţă după faţă.

Am văzut un bărbat înalt, slab, cu început de chelie. Avea fruntea înaltă. Ochi apropiaţi şi înguşti. Ţinea mâna în buzunarul hainei. Am simţit un junghi ca de gheaţă în inimă.

Vedeam asemănarea cu fotografia de acum treizeci de ani.

Se strângeau din ce în ce mai mulţi oameni, care mi se băgau în faţă. Dar nu încăpea nici urmă de îndoială – Charles Danko semăna leit cu taică-său.

Am întors capul şi am şoptit în staţie:

— L-am găsit, Joe. E aici.

Danko se număra printre cei care îl aşteptau pe vicepreşedinte. Inima îmi bătea nebuneşte. Încă mai ţinea mâna stângă în buzunarul hainei. Să fi fost oare un detonator? Şi cum reuşise să-l introducă aici?

— Sunt în camera cu sculpturile lui Rodin, Joe. Mă uit la el chiar acum.

Molinari spuse:

— Stai pe loc. Vin imediat. Să nu rişti nimic.

Brusc, privirea lui Danko se abătu asupra mea. Nu ştiu dacă mă văzuse la televizor sau în timpul anchetei sau dacă mi se citea pe faţă că eram poliţistă. Nu ştiu de unde, dar păru să-şi dea seama. Privirile ni se întâlniră.

L-am văzut ieşind din mulţimea care aştepta. Nu-şi lua ochii de la mine.

Am făcut un pas spre el. Mi-am deschis haina, căutându-mi pistolul. Pe puţin zece oameni îmi blocau ţinta. Trebuia să trec de ei. L-am pierdut din vedere pe Danko preţ de o clipă. Nu mai mult de atât.

Când persoana din faţă se dădu la o parte, Danko nu mai era acolo.

Iepurele alb dispăruse din nou.

Capitolul 105

Mi-am croit drum, împingând lumea din jurul meu, spre locul în care stătuse cu doar câteva clipe-n urmă. *Nu mai era!*

Am cercetat cu privirea întreaga cameră.

— L-am pierdut, am pufnit în staţie. Cred că s-a ascuns în mulţime. Nenorocitul!

Deşi nu era cazul, eram furioasă pe mine însămi.

Nu-l mai vedeam pe Charles Danko nicăieri. Toţi bărbaţii purtau smochinguri şi arătau la fel. Şi toţi acei oameni erau într-un mare pericol, poate chiar în pericol de moarte.

Am trecut de baricade arătându-mi insigna şi am alergat de-a lungul coridorului care ducea spre secţiunea închisă a muzeului. În continuare, nici urmă de Danko. M-am întors în sala mare de bal şi-am dat peste Molinari.

— Este aici. Sunt sigură de asta, Joe. Ăsta-i momentul lui.

Molinari încuviinţă dând din cap şi transmise prin staţie agenţilor să nu permită nimănui, sub nicio formă, să părăsească clădirea. Eu mă gândeam că, dacă ar fi avut loc o explozie acolo, cu toţi oamenii prezenţi la eveniment, ar fi fost un adevărat dezastru. Aş fi murit şi eu. Şi Molinari. Ar fi fost mai rău ca la Rincon Center.

„Unde eşti, Danko?”

Apoi l-am zărit din nou, pentru o fracţiune de secundă. Cel puţin aşa mi s-a părut. Am făcut semn spre un bărbat înalt, cu început de chelie. Încerca să se îndepărteze de noi, ascunzându-se în mulţime.

— El este! Danko! am strigat, scoţându-mi pistolul din tocul de la umăr. Danko! Stai!

Mulţimea se dădu la o parte suficient de mult cât să-l pot vedea scoţând mâna din buzunarul hainei. Se uită, din nou, spre mine – apoi îmi zâmbi. Ce dracu’ avea?

— Poliţia! strigă Molinari. Toată lumea la pământ!

Charles Danko avea degetele încleştate pe ceva. Nu-mi dădeam seama dacă era o armă sau, poate, un detonator.

Apoi am văzut – ţinea în mână un flacon de plastic. Ce dracu' era? Danko ridică braţul. Am încărcat arma. Nu exista altă soluţie.

Câteva clipe mai târziu, mă năpusteam peste Charles Danko şi-i înşfăcam braţul, sperând din tot sufletul să-i pot smulge flaconul din încleştarea degetelor. I-am strâns încheietura, încercând cu disperare să eliberez flaconul. Nu l-am putut mişca.

L-am auzit gemând de durere şi l-am văzut răsucind flaconul înspre mine. Chiar în faţa mea.

Molinari era şi el acolo, de cealaltă parte a lui Danko, încercând, şi el, să-l pună la pământ.

— Pleacă de lângă el! l-am auzit strigându-mi.

Flaconul se întoarse din nou. Spre Molinari. Totul se întâmpla foarte repede, în doar câteva clipe.

Ţineam strâns braţul lui Danko, ca într-un fel de pârghie. Încercam să i-l rup.

Se întoarse spre mine, şi privirile ni se întâlniră. În viaţa mea n-am simţit atâta ură, atâta răceală…

— Jigodie! i-am strigat în faţă. Asta-i pentru Jill! în aceeaşi clipă, am strâns flaconul.

Un spray i se împrăştie pe faţă. De foarte aproape. Danko tuşi, apoi trase aer în piept, ca şi cum s-ar fi sufocat. Faţa i se schimonosi într-o grimasă oribilă. Mai mulţi agenţi îl ţineau, acum, imobilizat. L-au tras la distanţă de mine.

Danko gâfâia. Încă mai tuşea, de parcă ar fi crezut că poate să scuipe afară otrava care-i intrase în plămâni.

— S-a terminat, am zis. Tu eşti terminat. S-a zis cu tine. *Ai pierdut,* jigodie!

Încercă să schiţeze un zâmbet. Îmi făcu semn să mă apropii.

— Nu se va termina niciodată, proasto. Întotdeauna există un alt soldat.

În acea clipă, am auzit împuşcături şi mi-am dat seama că eram, într-adevăr, o proastă.

Capitolul 106

Am dat fuga în curte, de unde se auziseră împuşcăturile. Eu şi Joe Molinari ne-am făcut loc prin mulţime. Oamenii strigau speriaţi, câţiva începuseră să plângă.

Mai întâi, n-am văzut ce se-ntâmplase, apoi… îmi păru rău că văzusem!

Eldrige Neal era întins pe spate; o pată stacojie se întindea pe cămaşa lui albă. Cineva îl împuşcase pe vicepreşedintele Statelor Unite. Dumnezeule, nu mai voiam încă o tragedie americană de genul ăsta!

O femeie era ţinută de agenţii de la Serviciile Secrete; nu putea să aibă mai mult de optsprezece, nouăsprezece ani. Avea părul roşu, ciufulit. Urla către vicepreşedinte – ceva despre bebeluşii care erau vânduţi ca sclavi în Sudan, despre SIDA care făcea milioane de victime în Africa, despre crimele de război din Irak şi Siria. Probabil că-l aşteptase pe Neal în timp ce acesta era mutat din sala principală.

Deodată, am recunoscut-o pe fată. O mai văzusem o dată, în biroul lui Roger Lemouz. Fata care-mi arătase degetul mijlociu când îi cerusem să plece. La dracu', era doar un copil!

Joe Molinari îmi lăsă braţul şi sări în ajutorul vicepreşedintelui. Fata agitată, care ţipa şi blestema, fu luată de acolo. Între timp, o ambulanţă intrase direct în curte. Medicii din echipa de intervenţii săriră de-ndată din ea şi începură imediat să se ocupe de vicepreşedintele Neal.

Oare Charles Danko plănuise asta? Aflase că ştiam că e acolo?

Totul fusese o înscenare? Ştia că va putea dezlănţui haosul de-ndată ce-l prindeam?

Ce spusese?

„Întotdeauna există un alt soldat…"

Acest lucru mă speria mai tare decât toate. Ştiam că Danko avea dreptate.

Capitolul 107

Trebuia să mă duc la spital, ca să mă consulte, dar nu voiam să merg. Nu încă. Împreună cu Joe Molinari, am însoţit-o pe fata cu părul roşu la Palatul de Justiţie. Am interogat-o pe Annette Breiling preţ de câteva ore, după care revoluţionara, terorista, persoana care-l putuse împuşca pe vicepreşedinte cu atâta sânge rece nu mai rezistă.

Annette Breiling ne spuse tot ce voiam să ştim, ba chiar mai mult, despre complotul de la Palatul Legiunii de Onoare.

Era deja patru dimineaţa când am ajuns într-un cartier foarte bine cotat din Kensington, la câteva străzi distanţă de Berkeley. Erau pe puţin zece maşini de patrulă acolo şi toţi agenţii erau înarmaţi până-n dinţi. Strada era pe deal şi, de sus, se vedea San Pablo Reservoir. Totul era foarte drăguţ şi surprinzător de stilat. N-ai fi crezut că aici se putea întâmpla ceva rău.

— O duce bine, zise Molinari, doar aşa, pentru a face conversaţie. Hai cu mine să facem onorurile.

Uşa din faţă fu deschisă de profesorul de limbi romanice de la Lance Hart, Roger Lemouz. Avea pe el un halat flauşat, iar părul negru şi creţ îi stătea ciufulit. Ochii-i erau sticloşi şi roşii şi m-am întrebat dacă băuse în seara aceea – dacă Lemouz sărbătorise.

— Doamnă inspector, zise, cu voce gâtuită, cred că nu vă daţi seama când nu sunteţi bine-venită undeva. E ora patru dimineaţa, şi aceasta este casa mea.

Nici eu, nici Molinari n-am catadicsit să facem schimb de replici cu Lemouz.

— Eşti arestat pentru conspiraţie la crimă, zise Molinari, apoi îl împinse în casă.

Apărură şi soţia şi copiii lui Lemouz, în sufrageria din spatele lui. Era o situaţie foarte

neplăcută. Băiatul nu putea avea mai mult de doisprezece ani, fetiţa era şi mai mică. Eu şi Molinari ne-am ascuns armele.

— Charles Danko e mort, i-am spus lui Lemouz. O tânără pe care o cunoşti, pe nume Annette Breiling, te-a implicat în uciderea lui Jill Bernhardt şi în toate celelalte crime, Lemouz. Ne-a spus că tu ai fost cel care a înfiinţat brigada lui Stephen Hardaway. Că tu i-ai adus pe Julia Marr şi pe Robert Green în grupul lui. Că tu îl controlai pe Charles Danko – ştiai cum să-l determini să intre-n acţiune. Timp de treizeci de ani şi-a stăpânit furia, dar tu ai reuşit să te foloseşti de ea ca să-l determini pe Danko să-ţi facă jocurile. Era marioneta ta.

Lemouz îmi râse-n faţă.

— N-am auzit de niciuna dintre persoanele despre care-mi vorbiţi. Mă rog, domnişoara Breiling mi-a fost studentă. Totuşi, să ştiţi că a abandonat facultatea. E o eroare imensă la mijloc şi să ştiţi că-mi sun avocatul, dacă nu plecaţi imediat.

— Eşti arestat, spuse Joe Molinari, făcând oficial ceea ce era deja evident. Vrei să-ţi auzi drepturile, domnule profesor? Aş vrea să ţi le citesc.

Lemouz zâmbi, într-un mod extrem de straniu.

— Voi tot nu înţelegeţi, nu-i aşa? Niciunul nu înţelege… Tocmai de-asta sunteţi sortiţi pieirii. Într-o bună zi, întreaga voastră ţară se va prăbuşi. Deja a început.

— Ce-ar fi să ne explici tu ce nu pricepem? i-am spus, cât am putut mai apăsat.

Lemouz clătină din cap, apoi se întoarse spre familia lui.

— Asta nu pricepeţi!

Fiul lui cel mic avea în mână o armă şi era evident că ştia s-o folosească. Ochii băiatului erau la fel de reci ca ai tatălui său.

— O să vă omor pe amândoi, zise el. Va fi o adevărată plăcere.

— Împotriva voastră începe să se ridice o armată masivă, cu o cauză dreaptă. Femei, copii… foarte mulţi soldaţi, doamnă inspector. Gândiţi-vă! Al treilea război mondial a început deja.

Lemouz se duse calm lângă familia lui şi luă arma din mâinile fiului său. O îndreptă spre noi. Apoi îşi sărută soţia, fiica şi fiul. Erau săruturi tandre, din toată inima. Soţia lui avea ochii în lacrimi. Lemouz le şopti fiecăruia câte ceva.

Ieşi cu spatele din sufragerie. Apoi am auzit nişte paşi fugind. Undeva, se trânti o uşă. Oare cum îşi imagina că ar putea scăpa?

Se auzi un foc puternic de armă, de undeva din casă.

Împreună cu Molinari am dat fuga în acea direcţie.

L-am găsit în dormitor – se omorâse; îşi trăsese un glonţ în tâmpla dreaptă.

Soţia şi copiii începură să se vaite în camera alăturată.

„Atât de mulţi soldaţi, mă gândeam. N-o să se oprească, nu-i aşa? E al treilea război mondial.”

Capitolul 108

Charles Danko nu mă împroşcase cu ricin. Asta mi-au spus doctorii după ce-au stat grămadă peste mine toată dimineaţa, la Secţia de toxicologie de la Moffit.

Şi nici vicepreşedintele nu avea să moară. Am auzit zvonuri că era la doar două etaje mai jos de mine şi că vorbise la telefon cu şeful lui din Washington.

Am stat câteva ore cu o sumedenie de fire şi de tuburi care ieşeau din mine, conectate la monitoare care-mi înregistrau presiunea sângelui şi bătăile inimii. Conţinutul flaconului lui Danko fusese identificat ca fiind ricin. O cantitate suficient de mare încât să ucidă sute de oameni, dacă n-ar fi fost descoperit la timp. Danko avea ricin în plămâni şi urma să moară. Nu mi-a părut rău să aud asta.

Pe la amiază, m-a sunat preşedintele – da, chiar preşedintele *acela!* Mi-au băgat telefonul în ureche şi, ameţită cum eram, îmi amintesc c-am auzit cuvântul „eroină” de cel puţin şase ori. Preşedintele a spus chiar că aştepta cu nerăbdare să-mi mulţumească personal. Am glumit, spunându-i c-ar fi fost indicat să aştepte până-mi mai scădeau radiaţiile toxice.

Când am deschis ochii, după un pui de somn, l-am văzut pe Joe Molinari aşezat pe un colţ al patului.

Îmi zâmbi.

— Hei! Parcă ţi-am spus să nu faci acte de eroism.

Am clipit şi i-am zâmbit, la rândul meu, mai mult ameţită decât victorioasă şi cam jenată de prezenta tuburilor şi a monitoarelor.

— Vestea bună, zise el făcându-mi cu ochiul, e că doctorii spun că n-ai nimic. Vor doar să te mai

ţină sub observaţie timp de câteva ore. Te aşteaptă o întreagă armată de reporteri la intrare.

— Şi vestea proastă? am întrebat, cu voce răguşită.

— Cineva va trebui să te înveţe cum să te îmbraci la festivităţile astea de gală.

— Îmi trebuie un „look” nou, am zis, încercând să zâmbesc.

Am remarcat că avea un pardesiu pe braţ şi că purta acelaşi costum bleumarin în care-l văzusem prima dată. Era un costum extrem de frumos şi îi cădea foarte bine.

— Vicepreşedintele se recuperează. Eu mă întorc la Washington diseară.

N-am reuşit decât să dau din cap.

— Bine…

— Nu – clătină din cap, apropiindu-se de mine –, nu e bine. Fiindcă nu e ce-mi doresc.

— Ştiam amândoi că aşa o să fie, am spus, încercând să par puternică. Ai slujba ta, stagiarii…

Molinari mă dojeni.

— Ai avut curaj să te năpusteşti asupra unui bărbat care ţinea în mână un flacon cu otravă, dar nu eşti dispusă să lupţi pentru ceea ce-ţi doreşti.

Am simţit o lacrimă strecurându-mi-se în colţul ochiului.

— Nu ştiu prea sigur ce vreau în momentul ăsta.

Molinari îşi lăsă pardesiul, apoi se apropie de mine şi-mi puse o mână pe obraz, ştergându-mi lacrima.

— Cred că ai nevoie de timp. Va trebui să te hotărăşti, după ce se mai calmează lucrurile, dacă eşti pregătită să accepţi pe cineva în viaţa ta. Vorbesc despre o relaţie, Lindsay. Mă luă de mână. Numele meu e Joe, Lindsay. Nu Molinari, nu director adjunct. Şi eu îţi vorbesc acum despre noi doi. Nu încerca să alungi totul cu o glumă, doar pentru că ai suferit în trecut. Sau pentru că ai pierdut o prietenă foarte bună. Ştiu că veste asta o să te dezamăgească, Lindsay, dar ai şi tu dreptul să

fii fericită. Ştii la ce mă refer. N-ai decât să spui că sunt de modă veche.

Zâmbi.

— Eşti de modă veche, am spus, făcând exact lucrul de care mă acuzase – glumind, când ar fi trebuit să fiu serioasă.

Mă blocasem, aşa cum mă blocam întotdeauna când voiam să spun ce era în inima mea.

— Şi cât de des spuneai c-ajungi pe-aici?

— Păi, la discursuri, conferinţe pe teme de securitate… dacă mai punem la socoteală şi câte-o criză naţională…

Am râs.

— Niciunul din noi nu se poate abţine de la glume.

Molinari oftă.

— Până şi tu trebuie să-ţi fi dat seama până acum că nu sunt un ticălos, Lindsay. Ar putea să meargă. Următoarea mişcare îţi aparţine. Trebuie să faci ceva ca să încerci.

Se ridică şi-şi trecu mâna prin părul meu.

— Doctorii m-au asigurat că pot face liniştit asta.

Zâmbi, apoi se aplecă şi mă sărută pe buze. Buzele lui erau moi, iar ale mele – crăpate şi uscate în urma celor petrecute, lipite.

Încercam să-i *arăt* ce simţeam, deşi ştiam prea bine că era o nebunie să nu-i *spun* şi să-l las să iasă pe uşă.

Joe Molinari se ridică şi-şi aranjă pardesiul pe braţ.

— A fost un privilegiu şi o onoare să vă cunosc, locotenent Boxer.

— Joe, am spus, un pic speriată să-l văd plecând.

— Ştii unde mă găseşti.

L-am urmărit îndreptându-se spre uşă.

— Nu se ştie niciodată când o fată ar putea avea o criză naţională…

— Aşa este… Se întoarse şi-mi zâmbi. Sunt genul de băiat care apare în situaţiile de criză naţională.

Capitolul 109

Mai târziu în acea după-amiază, doctorul mă vizită şi-mi spuse că nu aveam nicio problemă care să nu treacă rapid cu un pahar sau două de vin bun.

— Ba chiar, zise el, sunt aici câteva persoane care ar vrea să te ia acasă.

Prin uşă le-am văzut pe Claire şi pe Cindy trăgând cu ochiul în cameră.

M-au dus acasă, unde am stat doar atât cât mi-a trebuit să fac un duş, să mă schimb şi s-o îmbrăţişez, cum nu mai făcusem de mult, pe Martha. Apoi a trebuit să mă duc la palat. Toată lumea voia să stea de vorbă cu mine. Am stabilit să mă întâlnesc cu fetele mai târziu, la Susie's. Era important să fim împreună în aceste momente.

Am apărut şi la ştiri, de pe treptele Palatului de Justiţie. Tom Brokaw a intrat în legătură cu mine şi mi-a luat un interviu.

Pe când povesteam cum îi găsisem pe Danko şi pe Hardaway, am simţit cum mă cuprinde un fior, care mă rupea de realitate chiar în timp ce vorbeam. Jill era moartă. Molinari plecase. Nu prea mă simţeam ca un erou. Telefonul avea să sune din nou ca să mă anunţe că a avut loc o altă crimă, şi viaţa va redeveni brusc la fel ca mai înainte. De data asta însă, ştiam că nimic n-avea să mai fie la fel.

Era cam patru şi jumătate când fetele veniră să mă ia. Completam rapoartele. Deşi Jacobi şi Cappy se lăudaseră la toată lumea că au cel mai bun locotenent din sistem, eu una mă simţisem deprimată toată ziua. Mă simţisem singură şi goală pe dinăuntru. Cel puţin până când au apărut fetele.

— Hei, zise Cindy, învârtindu-mi în faţă un steguleţ de cocteil mexican. Ne aşteaptă câte-o margarita…

M-au dus la Susie's, ultimul loc unde fusesem împreună cu Jill. De fapt tot aici fusese locul unde,

cu doi ani în urmă, o primisem în gaşca noastră. Ne-am aşezat pe locurile noastre, din separeul din colţ, şi-am comandat câte-un rând de margarita. Le-am povestit toate grozăviile care se petrecuseră la Palatul Legiunii de Onoare cu o noapte în urmă, le-am spus de telefonul de la preşedinte şi de interviul pe care mi-l luase Brokaw pentru ştirile de seară.

Era trist totuşi să fim doar noi trei. Locul gol de lângă Claire părea să accentueze asta.

Sosiră şi băuturile comandate.

— Din partea casei, desigur, zise Joanie, chelneriţa.

Am ridicat paharele. Toate încercam să zâmbim, dar, de fapt, ne înăbuşeam lacrimile.

— Pentru prietena noastră, zise Claire. Să sperăm că, acum, se va putea odihni în pace.

— Ea n-o să se odihnească niciodată în pace, zise Cindy, râzând printre lacrimi. Nu-i stă în caracter.

— Sunt sigură că ne priveşte chiar acum, am zis, şi că face ordine pe-acolo, pe sus. Parc-o şi aud: „Hei, fetelor, m-am prins cum e treaba pe-aici…”

— Apoi zâmbeşte, spuse Claire.

— Pentru Jill! am spus toate deodată, apoi am ciocnit.

Mi-era greu să accept faptul că aşa avea să fie de acum înainte. Mi-era foarte dor de ea, şi cel mai tare îi simţeam lipsa în aceste momente, când stăteam la masă, şi ea nu era cu noi.

— Ei? zise Claire, dregându-şi vocea şi privindu-mă intens. Şi-acum, ce se-ntâmplă?

— O să comandăm nişte costiţă, am zis, iar eu cred c-o să mai beau o chestie de-asta. Poate chiar mai mult de una.

— Cred că voia să te-ntrebe ce se-ntâmplă cu tine şi cu domnul director adjunct, zise Cindy, făcând cu ochiul.

— Se întoarce la Washington, am spus. În seara asta.

— Definitiv? întrebă Claire, surprinsă.

— Păi acolo sunt dispozitivele de ascultare şi elicopterele alea negre, şmechere. Am amestecat în pahar. Elicoptere Bell cred că le zice.

— Oh, făcu Claire dând din cap şi uitându-se la Cindy. Îţi *place* tipul ăsta, nu-i aşa, Lindsay?

— Îmi place, am zis.

I-am făcut semn lui Joanie să-mi mai aducă un rând.

— Nu te-am întrebat dacă-ţi *place,* scumpo. Te-am întrebat dacă-ţi place *cu adevărat,* în felul ăla…

— Ce-ai vrea să fac, Claire? Să încep să cânt *Don't he make my brown eyes blue?*

— Nu, zise Claire, uitându-se la Cindy, apoi din nou la mine. Ce-am vrea noi să faci, Lindsay, ar fi să laşi la o parte chestia aia, oricare-ar fi ea, care te-mpiedică întotdeauna să faci ceea ce e bine pentru tine, înainte ca băiatul ăsta să apuce să se urce în avion.

M-am lăsat pe spătar. Am înghiţit cu greutate.

— E vorba de Jill…

— De Jill?

Am tras aer în piept. Simţeam un şuvoi de lacrimi care ameninţa să-mi inunde ochii.

— N-am fost lângă ea, Claire. În noaptea în care l-a dat afară pe Steve.

— Ce tot spui acolo? zise Claire. Erai tocmai în Portland!

— Am fost cu Molinari, am spus. Când m-am întors, era trecut de unu noaptea. Jill părea agitată. I-am spus că vin la ea, dar n-am insistat. Ştiţi de ce? Fiindcă pluteam în al nouălea cer, cu gândul la Joe. Şi ea tocmai îl dăduse afară pe Steve.

— Dar ţi-a spus că se simţea bine, zise Cindy. Doar tu ne-ai spus asta!

— Dar asta era Jill, nu-i aşa? Aţi auzit-o voi vreodată să ceară ajutorul cuiva? Ideea de bază

rămâne că n-am fost lângă ea. Şi, fie că fac bine, fie că greşesc, nu pot să mă uit la Joe fără s-o văd pe ea, fără s-o aud cum are nevoie de mine, fără să mă gândesc că, dac-aş fi fost lângă ea, poate că acum ar mai fi încă aici.

Niciuna din ele nu spuse nimic. Niciun cuvânt. Stăteam strângând din dinţi şi făcând eforturi să-mi stăpânesc lacrimile.

— Uite ce cred eu, zise Claire. I-am simţit degetele strecurându-se pe sub masă şi prinzându-mi mâna. Cred că eşti mult prea deşteaptă, scumpo, ca să crezi cu adevărat că simplul fapt că te-ai distrat şi tu o dată în viaţa ta ar fi putut influenţa cu ceva ceea ce i s-a întâmplat lui Jill. Ştii prea bine că ea ar fi fost prima care ar fi vrut să fii fericită.

— Ştiu asta, Claire, am zis, dând din cap. Doar că nu pot să trec peste asta.

— Ei, ai face bine să treci, zise Claire, strângându-mi mâna. Fiindcă, la urma urmei, nu reuşeşti decât să-ţi faci rău singură. Orice om are dreptul la fericire, Lindsay. Inclusiv tu.

Mi-am şters o lacrimă cu şerveţelul.

— Am mai auzit asta o dată, pe ziua de azi, am zis, fără să pot să-mi reţin un zâmbet.

— Ei bine, să bem pentru Lindsay Boxer, toasta Claire, ridicând paharul. Să sperăm că, pentru prima dată în viaţă, va înţelege ce trebuie să facă.

Un strigăt dinspre bar ne întrerupse. Toată lumea arăta spre televizor. În locul meciului de fotbal programat pentru acea oră, pe ecran apăru faţa mea. Tom Brokaw îmi punea întrebări.

Imediat izbucniră aclamaţii şi urale.

Apărusem la ştirile de seară.

Capitolul 110

Joe Molinari sorbi din votca pe care i-o aduse stewardesa, apoi se lăsă pe spate, în scaunul lui din avionul guvernamental. Cu puţin noroc, avea să doarmă tot drumul până la Washington. Aşa spera. Nu, va dormi cu siguranţă. Va dormi profund. Pentru prima dată în ultimele zile.

A doua zi dimineaţă se va prezenta în biroul directorului de la Afaceri Interne ca să-i dea raportul. Putea spune cu certitudine că acest caz se încheiase. Eldridge Neal se va vindeca. Va avea multe rapoarte de scris. Era chiar posibil să fie nevoit să le prezinte înaintea unei subcomisii a Congresului, în jurul lor, mocnea un focar de ură pe care trebuiau să-l ţină sub supraveghere. De data asta, ameninţarea nu venise din străinătate.

Molinari se lăsă pe spate, în scaunul de pluş. Întregul şir de evenimente remarcabile care se petrecuseră în ultimele zile se derula din ce în ce mai clar în mintea lui. Din acea zi de duminică, când fusese informat de explozia bombei din San Francisco, până în clipa când îl doborâse pe Danko, în timp ce se lupta cu Lindsay Boxer, la recepţia întrunirii de grad înalt de noaptea trecută.

Ştia ce trebuia să scrie: numele şi detaliile, şirul evenimentelor, modul de finalizare a cazului. Ştia cum să explice totul, se gândea. Cu o singură excepţie.

Pe ea!

Molinari închise ochii şi simţi o incredibilă melancolie.

Cum putea explica fiorul ca de curent electric care-l străbătea ori de câte ori braţul lui îl atingea pe al ei? Sau sentimentul care-l încerca ori de câte ori privea în ochii adânci şi verzi ai lui Lindsay? Era atât de dură – şi totuşi, atât de blândă şi de vulnerabilă! Semăna mult cu el. Şi, pe lângă asta,

mai era şi amuzantă. Cel puţin, atunci când voia să fie, ceea ce se întâmpla destul de des.

Ar fi vrut să facă o nebunie romantică, aşa, ca-n filme. S-o urce în avion şi s-o ducă departe, undeva… Să sune la birou: „Întrunirea cu subcomisia va trebui să mai aştepte, domnule”.

Molinari se trezi zâmbind de unul singur.

— Decolăm peste aproximativ cinci minute, domnule, îl anunţă stewardesa.

— Mulţumesc, zise, el dând din cap.

„Încearcă să te relaxezi. Calmează-te. Dormi!” – încerca să-şi spună. Se gândi la casa lui. De două săptămâni, trăia doar cu lucrurile din valiză. Povestea nu se termina aşa cum şi-ar fi dorit el, dar era bucuros să se întoarcă acasă. Închise din nou ochii.

— Domnule, îl strigă din nou stewardesa.

Un poliţist în uniformă urcase la bord. Molinari fu condus la el.

— Îmi pare rău, domnule, zise poliţistul. A intervenit o urgenţă. Mi s-a cerut să opresc decolarea şi să vă însoţesc înapoi în aeroport. Poliţia m-a rugat să vă dau un număr de telefon la care să sunaţi.

Molinari tresări îngrijorat. *Ce dracu’ se mai întâmplase acum*? Luă bucata de hârtie şi-şi înşfăcă, nervos, servieta şi telefonul. Formă numărul, îi spuse pilotului să aştepte şi coborî din avion în urma agentului de pază. Duse telefonul la ureche.

Capitolul 111

Telefonul începu să sune tocmai când Molinari apărea în dreptul porţii. Stăteam nemişcată şi îl priveam. Când mă văzu, cu telefonul lipit de ureche, începu să înţeleagă. Un zâmbet îi înflori pe faţă. Un zâmbet larg.

În viaţa mea nu fusesem atât de emoţionată. Apoi se opri, cam la cinci metri distanţă. Rămase acolo.

— Eu sunt urgenţa, i-am spus la telefon. Am nevoie de ajutorul tău.

Mai întâi, Molinari zâmbi, apoi adoptă figura aia serioasă, de director adjunct.

— Aveţi noroc, doamnă. Sunt genul de tip care intervine în situaţii de urgenţă.

— N-am niciun fel de viaţă personală, am spus. Am un câine foarte simpatic. Şi pe prietenele mele. Şi slujba. La care sunt foarte bună. Dar n-am niciun fel de viaţă personală.

— Şi ce anume vrei? mă întrebă Molinari, apropiindu-se.

Ochii îi străluceau şi părea că mă iartă. Se citea în ei un fel de bucurie – reuşise să străbată continentul care ne despărţea.

Acelaşi lucru îl simţeam şi eu, în inima mea.

— Pe tine, am spus. Pe tine te vreau. Şi avionul.

Râse, apoi veni chiar în faţa mea.

— Nu, m-am corectat dând din cap. Te vreau doar pe tine. Nu te puteam lăsa să pleci cu avionul ăla fără să-ţi spun asta. Povestea asta cu distanţa dintre noi… am putea încerca s-o facem să meargă, dacă vrei. Ai spus că mai vii pe-aici din când în când, la conferinţe sau când se iveşte vreo criză naţională… *Eu* mai ajung la rândul meu din când în când pe la tine. Chiar de curând, am primit o invitaţie să stau la Casa Albă. Tu ai fost la Casa Albă, Joe. Am putea…

— Şşşt!

Îmi puse un deget pe buze. Apoi se aplecă şi mă sărută chiar acolo, pe pista aeroportului. Eram atât de pătrunsă de încercarea de a fi, o dată-n viaţă, deschisă, încât mi-am înghiţit propriile cuvinte. Spatele îmi înţepeni şi, Dumnezeule, mi se păru atât de natural, atât de firesc să mă topesc în braţele lui.

Mi-am înfăşurat degetele în jurul braţelor lui, strângându-l cât puteam mai tare.

Când ne-am despărţit, Molinari îmi zâmbi şugubăţ.

— Carevasăzică, ai primit o invitaţie la Casa Albă… întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să dorm în Dormitorul Lincoln.

— Visezi! am râs, privindu-l în ochii atât de albaştri.

Apoi mi-am strecurat braţul sub al lui şi l-am condus înapoi, spre terminal.

— Pe de altă parte, biroul dumneavoastră de la Capitoliu, domnule director adjunct… sună mult mai interesant!

[1] Creştere pe termen lung. (n. tr.).

[2] *Health Maintenance Organizations* – organizaţii de menţinere a sănătăţii.

[3] World Trade Organization – Organizaţia Mondială a Comerţului.

[4] Organization for Economic Cooperation and Development – Organizaţia de Cooperare şi Dezvoltare Economică.

[5] Market for Alternative Investment – Piaţa pentru Investiţii Alternative.

[6] American Civil Liberties Union – Uniunea Americană pentru Drepturile Civile.

[7] Armata Naţională Neagră.

[8] Students for a Democratic Society – Gruparea Studenţească pentru o Societate Democrată.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76

Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83
Capitolul 84
Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 87
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitolul 92
Capitolul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitolul 97
Capitolul 98
Capitolul 99
Capitolul 100
Capitolul 101
Capitolul 102
Capitolul 103
Capitolul 104
Capitolul 105
Capitolul 106
Capitolul 107
Capitolul 108
Capitolul 109
Capitolul 110
Capitolul 111

Table of Contents

Capitolul 1 3
Capitolul 2 7
Capitolul 3 9
Capitolul 4 11
Capitolul 5 14
Capitolul 6 17
Capitolul 7 20
Capitolul 8 23
Capitolul 9 24
Capitolul 10 25
Capitolul 11 27
Capitolul 12 30
Capitolul 13 32
Capitolul 14 34
Capitolul 15 36
Capitolul 16 38
Capitolul 17 39
Capitolul 18 43
Capitolul 19 45
Capitolul 20 47
Capitolul 21 49
Capitolul 22 51
Capitolul 23 54
Capitolul 24 56
Capitolul 25 59
Capitolul 26 63
Capitolul 27 65

Capitolul 28 67
Capitolul 29 70
Capitolul 30 72
Capitolul 31 76
Capitolul 32 78
Capitolul 33 82
Capitolul 34 86
Capitolul 35 88
Capitolul 36 92
Capitolul 37 95
Capitolul 38 98
Capitolul 39 101
Capitolul 40 103
Capitolul 41 107
Capitolul 42 111
Capitolul 43 115
Capitolul 44 119
Capitolul 45 122
Capitolul 46 124
Capitolul 47 127
Capitolul 48 129
Capitolul 49 131
Capitolul 50 134
Capitolul 51 137
Capitolul 52 140
Capitolul 53 143
Capitolul 54 145
Capitolul 55 147
Capitolul 56 149
Capitolul 57 151

Capitolul 58 155
Capitolul 59 157
Capitolul 60 159
Capitolul 61 162
Capitolul 62 164
Capitolul 63 167
Capitolul 64 170
Capitolul 65 173
Capitolul 66 175
Capitolul 67 177
Capitolul 68 180
Capitolul 69 183
Capitolul 70 186
Capitolul 71 188
Capitolul 72 191
Capitolul 73 193
Capitolul 74 196
Capitolul 75 198
Capitolul 76 200
Capitolul 77 202
Capitolul 78 204
Capitolul 79 206
Capitolul 80 209
Capitolul 81 212
Capitolul 82 215
Capitolul 83 217
Capitolul 84 219
Capitolul 85 221
Capitolul 86 223
Capitolul 87 226

Capitolul 88 228
Capitolul 89 229
Capitolul 90 232
Capitolul 91 234
Capitolul 92 236
Capitolul 93 238
Capitolul 94 239
Capitolul 95 242
Capitolul 96 245
Capitolul 97 247
Capitolul 98 250
Capitolul 99 252
Capitolul 100 254
Capitolul 101 257
Capitolul 102 259
Capitolul 103 262
Capitolul 104 264
Capitolul 105 267
Capitolul 106 270
Capitolul 107 272
Capitolul 108 275
Capitolul 109 279
Capitolul 110 283
Capitolul 111 285